ROBBIE HURT

Pentru dragostea mea

Traducerea si adaptarea în limba română de: SILVIA IORGULESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

în mod normal, Faine nu era deranjată de starea vremii, dar astăzi era o zi absolut insuportabilă. Se trezise pe o ploaie grea, care cădea cu o insistenţă apăsătoare şi ameninţa să dureze la nesfârşit. Bineînţeles, când închise uşa micului ei apartament, fu udată până la piele înainte să poată deschide umbrela.

Drumul până la bibliotecă nu făcu decât să-i sporească disconfortul. Când în sfârşit ajunse, picioarele îi erau îngheţate, mâinile se învineţiseră în locul în care strânsese cu forţă umbrela, iar părul i se transformase, aşa cum se întâmpla de fiecare dată pe timp de ploaie, într-o masă grea de bucle de culoarea mierii, nici roşu, nici auriu, ci de o nuanţă chihlimbarie.

Nu i se păru deloc surprinzător faptul că încălzirea centrală se stricase exact în această zi. Heather, şefa ei, sună, spunând cu o voce răguşită că era gripată şi că nu putea ajunge la muncă. în concluzie, o rugă să se descurce cum putea mai bine singură.

Faine puse receptorul la loc în furcă, ridică uimită din sprâncene şi, cu jumătate de zâmbet, se uită la ceas. Mai erau cinci minute până când trebuia să deschidă. Mai avea, deci, puţin timp la dispoziţie

pentru a se duce peste drum si să-şi cumpere ceva de mâncare.

Ploua încă torenţial când traversă strada, dar, prin perdeaua de apă, zări totuşi o sclipire ca de aur în vitrina florăriei.

Narcise! Se îndreptă într-acolo grăbită... şi se lovi de un obstacol pe care nu-l remarcase.

Ceea ce era surprinzător, pentru că, în timp ce bărbatul de care se ciocnise o ajută să-şi regăsească echilibrul şi-i prinse umbrela care era gata să cadă, observă că era extraordinar de înalt. Ridică privirea ca să-l poată vedea, în timp ce murmură stânjenită nişte scuze. Avea aproximativ un metru şi nouăzeci de centimetri, se gândi ea, dar se mişca cu graţia şi agilitatea unui bărbat care-şi controla perfect trupul.

-Te simţi bine? întrebă el.

Vocea lui era adâncă şi pătrunzătoare. Se uita la ea cu o nerăbdare iritată, întinzindu-i umbrela.

Conştientă că-l privea cu prea mare insistenţă, Faine aprobă din cap:

-Da, mulţumesc.

-Vă sugerez ca altă dată să vă uitaţi pe unde mergeţi.

Si, cu o scurt semn politicos din cap, bărbatul se îndepărtă. Uh! exclamă Faine, aplecându-se să aleagă două buchete de narcise şi trăgând cu ochiul în urma lui. Nu departe, îl aştepta o maşină, un superb automobil cu aspect de opulenţă conservatoare. Era, desigur, un vehicul foarte scump.

De obicei, tânăra nu era uşor de impresionat, dar

trăsăturile dure şi totuşi fermecătoare ale bărbatului i se întipăriseră în minte şi nu-i dădură pace câteva ore bune.

Până la urmă, încălzirea fu reparată şi, pe la ora şase după-amiază, ploaia se mai linişti, deşi cerul întunecat şi jos anunţa un nou val de ploaie. Faine termină de aranjat un vraf de cărţi în rafturi, încercând să ignore senzaţia de gol pe care o simţea în stomac. Prânzul trecuse de mult. Ora de trafic intens din Auckland era aproape pe terminate. Desigur, toată lumea se afla deja acasă, pregătind cina.

Chiar şi simplul gând la mâncare îi trezea foamea. Hotărâtă, părăsi din nou biblioteca şi alergă peste drum, de data asta intrând în magazinul de brânzeturi. Din nefericire, dădu peste o vânzătoare incredibil de înceată. Mai mult, înaintea ei se afla un bărbat care avea o mulţime de lucruri de cumpărat. Faine nu-şi arătă indignarea, pentru că nu era genul ei, dar simţi că nervii îi erau întinşi la maximum şi renunţă, întorcându-se. Cineva aştepta în faţa bibliotecii şi gesturile pe care le făcea arătau că nu era deloc o persoană răbdătoare.

- O, exclamă tânăra uimită, când privirea ei întâlni ochii duri ai bărbatului de care se ciocnise dimineaţă.

- După programul afişat pe uşă, biblioteca ar trebui să fie încă deschisă, vorbi el.

Nu părea supărat. De fapt, era atât de puţină emoţie în vocea lui, încât Faine fu cuprinsă de o uşoară teamă. Respiră adânc, descuie uşa şi-l pofti în bibliotecа mirosind a pelerine de ploaie ude şi a fum.

- îmi cer scuze, spuse ea calm. De obicei, e deschis.

în ochii lui sclipi o lumină tăioasă, apoi bărbatul se întoarse şi aruncă o privire prin încăpere. După un moment, se îndreptă către rafturile cu lecturi uşoare, de weekend. Alegerea lui o surprinse. Nu părea un cititor de poveşti de groază. Mai degrabă părea, se gândi cu un zâmbet uşor, ca pentru sine, un personaj dintr-o astfel de poveste.

Probabil era căsătorit. Avea cel puţin treizeci de ani. La vârsta asta, majoritatea bărbaţilor, în special cei atât de frumoşi, era deja însuraţi.

Nu pierdu vremea alegând cărţile. în câteva minute se întoarse la birou, ţinând în mână câteva volume.

Când verifică permisul, Faine aruncă o privire asupra numelui. Se numea Burke Harding şi locuia în St. Heliers, o suburbie elegantă din Waitemata Harbour. Numele îi trezi parcă o amintire, dar n-avu timp să se concentreze asupra acestui amănunt.

- Mulţumesc, spuse bărbatul, şi pentru câteva secunde ochii lui de un albastru profund rămaseră fixaţi asupra ei cu o expresie apreciativă. Apoi se întoarse şi plecă.

Până când Faine ajunse acasă şi se aşeză liniştită să-şi bea cafeaua, ascultând ploaia care cădea continuu, nu-şi aminti unde mai auzise acest nume. Deodată însă, realiză. Fotografia lui apăruse în mai multe ziare, de obicei în paginile economice şi câteodată numele lui fusese legat de acţiuni caritabile.

Burke Harding apăruse în viaţa publică acum zece ani. Reuşise să transforme o mică sumă de bani într-o avere de milioane de dolari şi acum se afla deja în topul celor mai

bogaţi oameni din Noua Zeelandă şi Australia. In fotografii părea drăguţ, îşi aminti Faine, gândindu-se la câteva instantanee în care fusese suprins alături de câte o femeie foarte frumoasă, dar imaginea sa tipărită era nesemnificativă în comparaţie cu realitatea, care era de-a dreptul copleşitoare. Dacă pe chipul lui, care părea mai degrabă o mască impenetrabilă, s-ar fi citit şi puţină blândeţe, inima ei ar fi fost cucerită de prezenţa bărbatului. Chiar şi aşa, omul avusese un impact teribil asupra ei. Totuşi, realiză că orice încercare de a-l impresiona la rândul ei ar fi fost echivalentă cu dorinţa de a escalada Everestul fără hartă şi fără oxigen.

Ochii îi căzură pe buchetul de narcise care făceau mica ei încăpere să strălucească şi zâmbi. Ar fi fost mai bine să-l uite. Era dificil de crezut că-l va mai întâlni vreodată.

Dar mai târziu, pe când stătea în pat, se trezi gândindu-se la cărţile pe care bărbatul le alesese. Poate că magnaţii aveau nevoie de astfel de lecturi pentru a-şi relaxa mintea, dar Burke Harding şi literatura uşoară nu păreau să se potrivească. Părea prea inteligent, gândi ea, amintindu-şi chipul lui impresionant. Si sexy.

Nu reuşi să adoarmă decât după ce-şi spuse cu fermitate că în mintea ei nu era loc pentru un astfel de personaj.

A doua zi, sâmbătă, vremea se îmbunătăţi considerabil şi nu mai plouă.

în depărtare, către sud, munţii erau acoperiţi de zăpadă.

Faine îşi aminti zilele de altădată, când părinţii ei

trăiau, zile petrecute la schi, pe muntele Ruapehu. Si pentru că o durea încă să se gândească la ei - fuseseră ucişi într-un atac terorist într-una dintre ţările unde tatăl ei activa ca diplomat - încercă să ignore gândurile şi se concentră asupra curăţeniei.

Dar această activitate nu dură mult. Avea o casă mică, dar plăcută. Dacă n-ar fi fost situată la parter, se gândi ea cu regret, în timp ce de la etaj începură să se audă acordurile unei noi melodii, ar fi fost şi mai bine. Nu că ar fi avut ceva de obiectat împotriva muzicii clasice, dimpotrivă, dar constanta repetare a melodiilor unor compozitori de avangardă, ascultate întotdeauna la maximum, devenea obositoare. Proprietarii de deasupra erau nişte persoane foarte plăcute, dar amândoi sufereau de o dorinţă nestăpânită de a asculta piesele lor favorite foarte tare şi foarte des.

-în stilul ăsta, voi fi surdă la vârsta de patruzeci de ani, îşi spuse
ea.

Se gândi să iasă la o scurtă plimbare. Se privi câteva clipe în oglindă, întrebându-se ce anume din înfăţişarea ei îl făcuse pe Burke Harding s-o privească apreciativ seara trecută. îşi cunoştea chipul la fel de bine cum îşi ştia mâinile, dar nu-şi putea da seama ce impresie făceau trăsăturile ei asupra unui bărbat. Nu era drăguţă, nici frumoasă, dar avusese norocul ca natura s-o înzestreze cu un ten minunat care avea perfecţiunea fildeşului. Avea părul foarte cârlionţat, de o culoare neobişnuită. Avea o nuanţă de miere chihlimbarie. Când îşi ridica genele negre,

ochii ei aurii aveau o privire pătrunzătoare şi oarecum ironică. Culoarea lor ciudată atrăgea întotdeauna atenţia.

Dar nu-l fermecase în mod deosebit pe Burke Harding. Privirea lui fusese clar apreciativă, dar în ochii lui nu citise niciun pic de căldură. Si totuşi, gura ei avea o formă frumoasă, iar bărbia rotundă îi punea în valoare linia elegantă a gâtului şi a umerilor. Era înaltă, dar poseda o graţie care te făcea să-i urmăreşti fiecare mişcare cu plăcere. Părinţii ei îi spuseseră acest lucru, dar oricât de adevărat, reprezenta o slabă compensaţie pentru faptul că era obligată să-şi privească de sus toţi iubiţii. Dougal îi vorbise adesea foarte liric despre poezia mişcărilor ei. Dar nu mai credea nimic din ce-i spusese Dougal cândva, pentru că Dougal îi spusese şi că o iubeşte, şi minţise.

Străbătută de un fior, îşi legă o eşarfă în jurul capului, o înnodă la spate şi se îndreptă spre uşă. Depăşise "faza Dougal" de trei ani deja, dar amintirea lui încă o durea şi-i mai auzea încă vocea dispreţuitoare jignind-o la despărţire. Căutase s-o rănească şi rupsese îndată logodna atunci când aflase, la moartea părinţilor ei, că tatăl ei folosise toţi banii pe care-i avea pentru a-şi asigura existenţa în ţara unde fusese numit şi, prin urmare, nu-i lăsase nimic drept moştenire.

Faine ieşi în lumina rece a zilei, oprindu-se să-l mângâie pe Wolf, seterul vecinilor.

Auzi o fereastră deschizându-se şi-şi întoarse privirea. Era Anna.

- Ce faci diseară? Vii la noi la cină? întrebă femeia, cu vocea ei plăcută.

Faine râse. Anna tot încerca s-o mărite şi, cum prietenii şi cunoştinţele ei erau foarte numeroase, răspândite în toate mediile din Auckland şi din suburbii, avea o mulţime de pretendenţi pentru mâna lui Faine.

- Da, mi-ar plăcea, acceptă ea. Am făcut nişte pateu. Vrei să-ţi aduc?

- O, ar fi minunat!

Cineva se auzi ţipând, acoperind muzica. Anna făcu o grimasă şi un gest complicat din mână, apoi intră în casă, trântind cu putere geamul.

Vântul bătea, rece şi proaspăt, cu destulă putere, făcând să se legene crengile copacilor. August era oficial ultima lună de iarnă, dar grădinile arătau că era deja primăvară. Laurii, cu mirosul lor aromat, aveau muguri roz care se îndreptau către soare, parfumul freziilor şi al narciselor era amestecat cu cel al gazonului proaspăt tuns din curtea vecină. Cireşii înfloriţi se vedeau în fiecare curte şi merii erau înmuguriţi.

Faine îşi îndesă mâinile în buzunarele hainei şi se îndreptă către Domain, în pas vioi. Voia să ajungă pe pod să privească raţele, apoi să viziteze muzeul aflat pe dealul care domina oraşul.

Podul era foarte aglomerat. Florile de magnolii, întunecate, sub formă de flacără, punctau ramurile argintii. Dincolo de gară şi de linia de tren se zăreau cameliile înflorite. O bătrână şi un copilaş stăteau pe o bancă, fărâmiţând bucăţi de pâine şi aruncând-le unei raţe albe cu picioare şi cioc portocalii, care-i privea cu o expresie arogantă, refuzându-le mila. Faine zâmbi şi păşi pe iarbă,

acolo unde raţele erau mai înfometate şi mai agresive.

Una dintre ele veni drept către ea, bătând din aripi.

-Lacomo! o certă Faine cu severitate, dar îi aruncă o firimitură de
pâine, asupra căreia raţa se aruncă îndată.

Faine râse, dându-şi jos eşarfa şi scuturându-şi buclele.

-Aşa e mult mai bine, se auzi o voce masculină din spatele ei. De ce naiba îl ascunzi? Un astfel de păr buclat nu trebuie ţinut ascuns.

Văzându-i uimirea, el râse şi îşi îndreptă către ea scaunul cu rotile.

-Ţi-e milă de mine? întrebă el cu ironie, ajungând lângă ea.

-Ei bine, da, răspunse ea.

Poate că răspunsul ei nu fusese cea mai înţeleaptă alegere, dar lui Faine i se întâmpla foarte rar să mintă.

-Ai spus adevărul! exclamă el, foarte şocat.

Chipul lui căpătă o expresie de imensă surpriză, dar chiar şi aşa era un bărbat atrăgător, în felul său ciudat. Avea părul negru cu reflexe arămii, ochi deschişi la culoare şi pometi înalţi, părând să aibă un aspect uşor slav.

-Puţini oameni spun adevărul, zise el cu un rânjet cinic. Chiar şi cei mai dragi şi mai apropiaţi îţi spun numai minciuni şi platitudini.

-Poate că au încercat să-ţi spună adevărul şi n-ai reacţionat bine, răspunse Faine, aruncând o altă bucată de pâine cerşetoarei înaripate.

- Oh! făcu bărbatul, ridicând din umeri şi micşorându-şi ochii. Probabil ai dreptate. De ce îi ignori soţia? reluă el,

referindu-se la raţe. Uită-te la ea, cum tremură deoparte... privind cum domnul şi stăpânul ei primeşte cea mai mare parte a mâncării.

- Dă-i tu, zise Faine, întinzându-i punga de hârtie.

- Mulţumesc, zise el ţintind şi aruncând o bucată de pâine în apropierea celeilalte raţe. Cum ţi se pare acum?

- Foarte bine.

El îi aruncă o privire sarcastică.

- Ei, sunt eu un olog, dar sunt încă în stare de câteva lucruri.

Faine ridică din sprâncene:

- Normal, zise ea.

- Bine, bine, am înţeles. Tu nu te simţi niciodată înduioşată de propria suferinţă?

- înduioşată? Au fost vremuri în care mă scăldam în autocompătimire, râse ea, conştientă că râsul ei avea ceva fals.

- Suferinţa te acaparează, nu-i aşa? răspunse bărbatul.

- Da.

Câteva momente domni o linişte absolută, apoi bărbatul întrebă:

- Ce înălţime ai?

- Un metru nouăzeci.

- Exact cât aveam şi eu înainte să sfârşesc în scaunul ăsta cu rotile. Trebuie să-l vezi pe fratele meu... e mai înalt bine decât tine. De fapt, îl vei putea întâlni chiar acum. Si pe soţia mea. Vin încoace.

De asta i se păruse atât de familiar ciudatul personaj din scaunul cu rotile, realiză Faine, văzând că bărbatul care

se îndrepta către ei era Burke Harding, iar asemănarea dintre ei era destul de mare ca subconştientul ei să fi făcut legătura.

- Arată bine împreună, nu? remarcă el. Libby a fost manechin. Cum te cheamă?

Faine îl privi drept în ochi şi răspunse:

- Faine Hellier.

- Eu sunt Gavin Harding.

Libby era foarte frumoasă, superb îmbrăcată, dar efectul acestor detalii era oarecum umbrit de teama care se citea pe chipul ei. Cumnatul ei nu arăta nicio emoţie pe chipul lui sever şi frumos.

- O, Gavin! spuse soţia lui, cu o notă de reproş în glas.

Gavin ridică din umeri, impasibil.

- Bună, iubito. Ea e Faine Hellier. îi plac răţoii mai mult decât raţele. Faine, ea e adorata mea soţie, iar el, fratele meu mai mare.

Faine nu spuse nimic, pentru că această absurdă prezentare îi trezise ascuţitul simţ al ridicolului. Libby Harding îi întinse mâna. In ochii ei albaştri se citea îngrijorarea.

- Faine, zise Burke Harding pe un ton convenţional, cântărind sonoritatea cuvântului. Un nume frumos. Si neobişnuit.

- Bănuiesc că e anglo-saxon. Si, dacă aşa este, înseamnă bucurie.

El zâmbi, devenind parcă şi mai frumos. Inima tinerei tresări şi se
temu că obrajii i se înroşiseră. I se părea că bărbatul se

foloseşte de farmecul său ca s-o seducă.

-Vi se potriveşte? întrebă el.

Faine ridică din umeri.

-Am momentele mele de bucurie, ca toată lumea.

-Aseară n-a fost unul dintre ele.

Văzând că vorbele sale au atras atenţia celorlalţi, Burke explică:

-Domnişoara Hellier a dat peste mine ieri dimineaţă, pe stradă, şi apoi am descoperit că este bibliotecara din Baillie Street, de unde am luat acele cărţi, Gavin.

Deci, astfel se explica misterul alegerii acelor sinistre cărţi de groază. Faine zâmbi politicos şi spuse grăbită:

-Ei bine, Noua Zeelandă este o ţară mică, aşa că astfel de lucruri se mai întâmplă. Si acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să plec.

-In niciun caz, strigă Gavin. Trebuie să iei prânzul cu noi. Nu te lăsa impresionată de privirile suspicioase ale lui Libby, ea e geloasă pe orice fată frumoasă cu care vorbesc.

In timp ce vorbea, îi zâmbi soţiei sale, dar Faine se îndoi de sinceritatea acestui surâs. Era clar, ceva era în neregulă aici, dincolo de ce se putea aştepta într-o astfel de situaţie tragică. Era prea multă tensiune în relaţia lor, iar în vocea lui Gavin se distingea o notă de ironie. Si ţinse probabil exact unde o durea, pentru că soţia sa îl privi cu o expresie jenată.

Faine surprinse şi privirea dură şi albastră a lui Burke Harding şi citi în ea o notă de condamnare. Fără să vrea, îşi ridică bărbia în semn de sfidare. Ignoră intervenţia lui

Gavin şi spuse:

- îmi cer scuze, dar chiar trebuie să plec.

Zâmbi tuturor şi adăugă:

- îmi pare bine că v-am cunoscut, doamnă Harding, domnule Harding. La revedere.

Se simţi foarte uşurată când în sfârşit reuşi să se îndrepte cu paşi repezi către muzeu. Numai Dumnezeu putea şti ce se petrecea în sânul familie Harding, dar nu voia să ia parte la aşa ceva. Gavin era cu siguranţă îndreptăţit să se poarte astfel de mai mult decât simpla autocompătimire şi sentimente absolut normale pentru cineva constrâns să trăiască într-un scaun cu rotile. Circumstanţele în care se accidentase îi reveniră acum în minte. Bărbatul era să fie ucis în timpul unei cursei de Grand Prix, în urmă cu câţiva ani.

Se părea că-şi revenise atât cât se putea în condiţiile date. Si totuşi, perspectiva de a rămâne ţintuit într-un scaun cu rotile era îngrozitoare pentru un om ca el, care dusese o viaţă activă.

Aceste gânduri îi umblau prin minte pe când urca treptele mari din piatră care duceau la porticul sprijinit pe coloane al muzeului. Se întoarse, ca de obicei, să admire priveliştea magnifică care se găsea la picioarele ei.

Chiar dedesubt se afla Cenotaful, stingher în marea de beton înconjurat de gazon şi de copaci cu ramuri goale şi cenuşii. Către North Shore, conurile vulcanice ale Muntelui Victoria şi ale North Head, păreau nişte stupi verzi deasupra caselor şantierului naval militar.

Dincolo de insulă se zăreau apele albastre sidefate al

golfului Hauraki, presărat de insule şi mărginit de mai multe peninsule: Whangaparoa, Coromandel, Takatu... Iar în depărtare se aflau piscurile gemene Tamahu, de o culoare albastru-lila. La patruzeci de mile nord către uscat, se înălţa stânca aflată faţă în faţă cu Mica Barieră şi, aproape de orizont, Marea Barieră, insula care adăpostea cea mai mare vegetaţie din întregul golf şi devenise astfel locul ideal de petrecere pentru toţi locuitorii Aucklandului.

Faine oftă, zâmbi, apoi schiţă o mişcare de întoarcere... dar se ciocni de bărbatul care se afla în spatele ei.

- Oh! exclamă ea, iar Burke Harding zâmbi, privind în jos către ea, cu o expresie amuzată.

- Se pare că ţi-ai făcut un obicei din a da peste mine, zise el. Imi pare rău că te-am făcut să te simţi prost şi ai plecat atât de repede din pricina asta. Vrei să vizitezi o expoziţie anume? Sau mă laşi să te invit la o cafea?

Faine ridică fără să vrea din sprâncene, în semn de mirare şi suspiciune, dar ar fi fost o mojicie să refuze. Si apoi, la cafenea se găseau prăjituri apetisante... şi, de ce să nu recunoască, devenise curioasă în privinţa acestui personaj. Acceptă, lăsându-l s-o conducă în interiorul calm şi primitor al restaurantului, învăluindu-se în faima de a se afla alături de un astfel de bărbat impresionant. Observă fără să vrea că femeile îl priveau apreciativ - unele discrete, altele foarte directe. Puţinii bărbaţi care se aflau înăuntru păreau a fi scăzut brusc în înălţime, în comparaţie cu el.

Acest bărbat are o masculinitate aproape agresivă, se gândi Faine cu ironie, întrebându-se dacă acest lucru îi

complica sau îi simplifica existenţa.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, bărbatul zise calm:

- îmi pare rău pentru scenele la care ai asistat dimineaţă. Gavin are momente în care nu se mai suportă, aşa că pur şi simplu evadează, fugind de acasă.

- Cum reuşeşte?

-Are o maşină modificată special pentru a putea fi condusă de el.

- Bănuiesc că nu se poate spera într-o viitoare vindecare.

- Nu, va rămâne olog tot restul vieţii.

Vocea bărbatului era calmă, dar în tonul lui se ghicea o notă de durere.

- îmi pare rău, zise ea. Si pentru el, şi pentru soţia sa.

-O, da... Libby. Bănuiesc că a intrat în vorbă cu tine azi-dimineaţă doar ca să-i arate că este încă în stare să atragă o femeie.

Faine se înecă.

-Ce obraznic! Din prima clipă mi s-a părut cam îngâmfat. Iar când aţi apărut voi...

- Da?

-Când aţi apărut voi, mi-am dat seama că suferă. Părea îndurerat, ca şi cum simplul fapt de a te vedea mergând i-ar fi amintit că el este ţintuit într-un scaun cu rotile.

Se lăsă o tăcere ciudată, apoi Burke răspunse:

- Mă tem că ai dreptate. Câteodată, devine foarte dificil. Chiar şi înainte de accident era un tip nervos. Libby trebuie să aibă mare răbdare cu el.

De ce avea oare impresia că bărbatul îi ascundea

ceva?

- îmi pare rău, repetă ea. Când va reuşi să se împace cu situaţia, lucrurile vor fi mai uşoare pentru amândoi.

- Să sperăm, răspunse el cu aerul că vrea să încheie discuţia. Mai vrei o cafea?

- Nu, mulţumesc.

Nu voia să lase impresia că se simte bine lângă el şi că ar vrea să mai rămână. Astfel că se ridică zâmbind, dându-i de înţeles că, deşi era cel mai atrăgător bărbat cu care ieşise vreodată, n-avea de gând să se lase copleşită de farmecul lui.

- Sper că fratele tău va reveni la sentimente mai bune cât de repede, zise ea cu sinceritate, pe când ieşeau în hol. Mulţumesc pentru cafea.

Se aştepta la o replică politicoasă şi la câteva cuvinte de despărţire, dar bărbatul privi în jur cu ochii săi albaştri, care deveniseră dintr-o dată sclipitori.

- Stii, zise el, sunt ani buni de când n-am mai venit aici.

Se uită în jos către ea, cu o expresie autoironică.

- Te deranjează dacă ne plimbăm împreună?

Nu se aştepta să fie refuzat, se vedea clar. Faine se trezi gândindu-se o clipă cum ar fi reacţionat dacă i-ar fi spus "nu".

Plimbarea părea că se prelungeşte la nesfârşit. Peste patru ore, tânăra zise vesel:

- Mă dor picioarele atât de tare, încât nu cred că voi mai putea merge mai departe. Podelele de marmură sunt elegante, dar nu sunt foarte practice, mai ales dacă porţi tocuri.

Burke Harding zâmbi.

- Să te duc în braţe? sugeră el, aruncând o privire măgulitoare spre trupul ei.

Pentru o clipă, Faine îşi ţinu respiraţia. Bărbatul nu făcea niciun efort pentru a-şi ascunde interesul în ce o privea, iar ea reacţiona fără să vrea la avansurile lui. Se simţea aşa cum nu i se întâmplase niciodată alături de Dougal. Dar nu, nu trebuia să lase lucrurile să evolueze!

- Nu cred că ai putea, zise ea amuzată. In caz că n-ai observat,
sunt destul de mare.

- înaltă, o corectă el.

Ochii lui ciudaţi se opriră pentru o clipă asupra sânilor ei.

- Homer avea un cuvânt pentru asta, adăugă bărbatul.

-A, da? întrebă ea, suspicioasă din pricina lucirii ironice din ochii lui şi a notei povocatoare din glas.

Bărbatul zâmbi şi o întoarse cu faţa către scări, trecându-şi mâna pe sub braţul ei şi strângând-o cu putere.

- Dar nu te cunosc suficient de bine pentru a şti cum ai reacţiona auzindu-l, zise el cu blândeţe. Vrei să iei cina cu mine în seara asta?

Lucrurile avansau prea repede, se gândi Faine, confuză şi nu foarte încântată de invitaţie. Acest bărbat era exagerat în toate - era prea înalt, prea frumos, prea atrăgător, prea fermecător.

- îmi pare rău, zise ea, la fel de prietenoasă, dar nu în seara asta.

El încuviinţă.

- Si mie!

Faine se simţi jignită că bărbatul nu insistase, destul de jignită încât să-i refuze invitaţia de a o conduce acasă. Dar măcar acest refuz avea să-i arate că ea, Faine Hellier, nu fusese extraordinar de impresionată de carisma lui extraordinară. Totuşi, Faine Hellier era foate atrasă de el, şi tocmai de aceea hotărî că nu mai trebuia să-l mai întâlnească niciodată.

Decât dacă bărbatul avea să se întoarcă la bibliotecă.

Capitolul 2

- Burke Harding? se miră Anna. Hei, Stu, ai auzit? Faine a ieşit cu Burke Harding! Mai ţii minte când am fost la petrecerea aceea, acum câţiva ani, şi bărbatul se afla şi el acolo, împreună cu o femeie foarte frumoasă, care purta cea mai minunată rochie pe care am văzut-o? Superbă! Dar ştii, cel mai preţios lucru pe care-l avea era aerul de mândrie. Era conştientă că orice femeie din încăpere o invidia! Un lucru ca ăsta face minuni pentru aspectul unei femei!

Faine tuşi. Anna era în general o tipă ironică, dar şi foarte plăcută. Obiceiul de a asculta prea tare muzică era singurul lucru care o enerva la vecina ei.

- Te cred, răspunse tânăra. Trebuia să vezi cum se uitau toate femeile la el, în muzeu. E un tip foarte frumos.

- Dar nu-i bărbatul ideal de care să te îndrăgosteşti, continuă Anna, întinzând pateu pe o felie de pâine prăjită. Doamne, ce bun e! Dar nu-mi spune, te rog, câte calorii conţine fiecare linguriţă! Eşti o bucătăreasă extraordinară, Faine!

- Mulţumesc. Mama a fost cu adevărat o expertă. Cât despre domnul Harding, nu te îngrijora! Nu sunt într-atât de stupidă încât să
mă îndrăgostesc de el!

Stu ridică privirea, uimit.

- De ce nu? Pare o partidă bună. E foarte bogat. Iar faptul că este destul de atrăgător pentru a face femeile să suspine la vederea lui este tot un lucru bun, nu? Mai bine decât dacă le-ar fi făcut să urle! Banii şi sexapilul nu se

întâlnesc prea des la aceeaşi persoană.

- Foarte rar, zise Anna. De aceea, este în mod sigur arogant, cu siguranţă răsfăţat şi foarte conştient de efectul pe care-l are asupra femeilor.

Ii aruncă lui Faine o privire ştrengărească şi adăugă:

- Nu-i deloc bun pentru un soţ. Dar este ideal pentru a-ţi fi iubit!

Faine râse, privind-o cu afecţiune.

- Doar mă ştii, Anna, sunt o fată virtuoasă.

- Aşa e, interveni Stu deodată, cu o neaşteptată emfază.

Cele două femei îl priviră mirate, iar el ridică din umeri, apărându-se.

- N-o asculta pe Anna, ştii că vorbeşte doar aşa... Tu trebuie să ţii la principiile tale!

Foarte impresionată, Faine zise, serios:

- Ei bine, chiar asta am de gând să fac.

Râse uşor, apoi adăugă, cu umor:

- Nu că străzile ar fi pline de bărbaţi care încearcă să mă ispitească şi să mă îndepărteze de la calea cea bună. Poate că am un aspect foarte moral. Sau poate că bărbaţii nu se dau în vânt după valkirii.

- Vai, în niciun caz nu pari o valkirie, prostuţo! se indignă Anna. Vrea să spun, da, eşti înaltă, dar n-ai părul lung şi blond-platinat şi, deşi nu eşti prea slabă, n-aş putea spune că eşti obeză! Nu te mai critica atât!

Faine ridică din umeri.

-Ar fi stupid din partea mea să nu-mi dau seama că statura mea este impresionantă.

îşi privi trupul, zâmbind.

- Si să fim serioşi! Liniile mele nu sunt deloc suple. Burke Harding mi-a spus că Homer avea un cuvânt pentru asta, dar a refuzat să mi-l spună.

- Deci, s-a ajuns la discuţii foarte personale! Totuşi, nu mi l-aş fi imaginat citindu-i pe grecii antici.

Anna oftă, îşi mai puse puţin pateu pe pâine şi adăugă cu veselie:

- Oricum, orice ai spune, hainele îţi stau perfect, pentru că eşti ideal proporţionată. Mă întreb cum se spune asta în greaca antică.

Râseră cu toţii şi, după ce terminară pateul, trecură la următorul fel. Subiectul Burke Harding fu închis pentru tot restul serii.

Dar, deşi încercă din răsputeri, Faine nu reuşi să şi-l scoată din minte. în fiecare zi, la biliotecă, îl aştepta să revină, dispreţuindu-se pentru atâta naivitate, dar fiind incapabilă să renunţe la speranţa că-l interesa destul de mult încât să readucă el însuşi cărţile împrumutate pentru fratele său.

După trei săptămâni, renunţă la speranţă, spunându-şi că la treizeci şi trei de ani era suficient de matură încât să nu mai cadă pradă unor pasiuni adolescentine. Burke era interesant, atrăgător, dar dominator şi rece. Ochii lui, profunzimea lor albastră, atât de rece şi de cinică, reprezentau un avertisment foarte limpede.

între timp, ca o nemaipomenită sărbătoare, sosi primăvara, aducând cu sine lungile zile de căldură şi înflorind pomii. Plouă, de asemenea mult, mai ales după ce

vântul rece din sud făcu loc celor umede din nord, dar aerul calm arăta că vara era pe aproape. Ultimul joc de rugby se jucase, portul se umpluse de iahturi, iar plajele se umpluseră de oameni.

O minunată zi, un vis albastru şi auriu, o făcu pe Faine să ofteze, în timp ce se grăbea afară din bibliotecă, cu gândul de a-şi lua un iaurt pentru masa de prânz. I-ar fi plăcut să se afle pe plajă. In loc de asta, era obligată să-şi petreacă lunga după-amiază fierbinte printre cărţi. Când îşi auzi numele strigat, se opri în loc.

- Faine! se auzi din nou chemarea.

Foarte încet, se întoarse. Văzu cine o strigase - era Burke - şi, dintr-o dată, ziua deveni o explozie de viaţă şi de strălucire.

- Bună, zise ea.

El zâmbi, privind în jos către ea. Soarele i se juca în părul negru- arămiu. Era bronzat şi minunat de frumos, semănând cu un star de cinema. Gura sa avea o linie dură, iar amuzamentul din privirea sa o făcu să stea în loc, uimită.

- Te invit să luăm prânzul împreună, zise el.

- O, mi-aş dori, dar trebuie să mă întorc la muncă în.. cincisprezece minute, spuse ea, uitându-se la ceas. Si apoi, nu sunt îmbrăcată adecvat...

El o luă de braţ şi o întoarse cu faţa către maşina sa, un mostru enorm argintiu, parcată puţin mai sus.

- Nu mai încerca să-mi smulgi complimente. Arăţi superb şi eşti foarte elegantă, dar cred că ştii deja acest lucru. Oricum, aveam în minte un picnic, nu ceva foarte

pretenţios.

- Picnic? se miră ea, privindu-l cercetător.

Apoi încuviinţă imediat, cu inima uşoară:

- Sună minunat!

Maşina era de-a dreptul opulentă. Scaunele erau îmbrăcate în piele fină, gri-pal.

După câteva secunde, Faine întrebă:

- Unde mergem?

- Undeva în apropiere.

într-adevăr, drumul cu maşina dură nu mai mult de cinci minute. în faţa lor se afla un petic de pământ cu iarbă, îndreptat cu faţa către mare şi mărginit de copaci.

- Iarba este prea udă pentru a sta jos, zise bărbatul, deschizând portiera maşinii. Va trebui să scoatem masa. Aşteaptă o clipă, să aduc mâncarea.

Mâncarea se afla într-un coş, frumos împachetată, alături de o sticlă cu vin şi două pahare.

- Minunat! râse Faine. Ieşi des la picnic?

- Nu atât de des cât mi-aş dori! zâmbi el.

Faine era fericită. Totul în jur miroasea a ambrozie. Sub ei, apele străluceau printre ramurile copacilor, iar pescăruşii pluteau în aer şi se odihneau pe iarbă. Un tren se auzi în depărtare. Soarele cald îi lumina chipul. Acest lucru şi vinul băut îi dădură o stare de somnolenţă.

- Oh, zise ea, înăbuşindu-şi un căscat. Am în faţă o după-amiază întreagă. Poate ar fi mai bine să ne plimbăm puţin, să-mi treacă somnul.

Burke râse şi se ridică în picioare, întinzându-i mâna să se ridice. Degetele lui lungi şi calde se închiseră peste ale

ei. Faine se trezi la realitate, simţind o ciudată plăcere la contactul cu mâna lui.

Bărbatul era un companion amuzant, dar nu frivol. îi plăcu faptul că n-o tachinase şi nu căzuse în capcana de a glumi, susţinând că somnolenţa ei reprezenta un semn de plictiseală. Si chiar dacă, în adâncul fiinţei ei, ştia că bărbatul făcuse acest lucru pentru că nicio femeie nu se plictisise vreodată lângă el, încercă să nu se mai gândească la asta. Stia că era pur şi simplu adorat de femeile frumoase. Farmecul lui firesc era aproape copleşitor.

Merseră ţinându-se de mână pe marginea stâncilor, până ajunseră la o poartă.

- Mă întreb ce se găseşte dincolo de această poartă, zise Faine, ridicându-se pe vârful picioarelor şi încercând să privească prin masa de verde a vegetaţiei. O, Burke, hai să intrăm.

- Cum? se miră el, ridicând din sprâncene şi privind felul în care era îmbrăcată.

Faine purta o fustă cărămizie şi o bluză în aceeaşi nuanţă, precum şi o jachetă cu mâneci lungi, de culoarea părului.

- Văd o cărare.

Apoi, uitând-se cu îndoială la costumul bărbatului, se răzgândi:

- Nu, nu, e o idee bună, îmi dau seama.

El râse.

- Haide, cunosc privirea asta. Feminină şi atât de veche! Veche de când Eva. De ce eşti atât de curioasă?

-Ai văzut casa?

El încuviinţă din cap.

-Voiam doar s-o văd de aproape. Pare... fermecătoare.

"Va crede că sunt puţin nebună", îşi zise ea, plecând capul.

Dar bărbatul părea la fel de interesat ca şi ea de lumea de dincolo de poartă. Când în sfârşit se îndreptară către pâlcul de copaci, privi în tăcere, alături de ea, casa care dormea liniştită, înconjurată de tufe de liliac şi iasomie.

Casa era pustie, obloanele fiind trase peste ferestre, dar era încă foarte îngrijită. Deşi grădina era năpădită de o splendoare de culori şi parfum, acoperişul fusese de curând reparat.

-E veche, zise Faine în şoaptă, după o clipă.

-Foarte veche. E colonială... arată preferinţa georgiană pentru proporţii şi eleganţă. Prea severă pentru a fi fermecătoare, dar
extraordinar de agreabilă ochiului.

O privi zâmbind şi, totuşi, în ochii lui se ghicea o nedumerire care o făcu să se întrebe la ce anume se gândea.

Instinctiv, realiză însă că bărbatul dezvăluia despre sine numai ce voia.

-Cred că e una dintre cele mai vechi case din Auckland şi sigur este atestată undeva, explică el. Hai s-o vedem mai de aproape. Coloanele verandei, subţiri dar puternice, sprijină acoperişul metalic, comentă el.

Părea să cunoască foarte multe lucruri despre arhitectură. îi împărtăşi părerea ei, iar el îi zâmbi cu o

ironie care o impresionă neplăcut.

-Aşa am început afacerile, explică el. Construind case.

- Te cred, spuse ea, admirându-i braţul puternic care se ghicea sub haină.

El ridică din umeri cu indiferenţă, privind-o cu ochi şireţi.

- Stiu câte ceva şi despre tine, spuse bărbatul. îţi cunosc trecutul. Eşti bine crescută şi educată, ai studiat la cele mai bune şcoli şi ţi-ai petrecut vacanţele în cercul elitist al diplomaţiei.

- M-ai verificat? întrebă ea crispată, încercând să-şi ascundă dezamăgirea sub o falsă mânie.

Burke o atinse pe obraz, într-un gest de simpatie.

- Nu. Nu spun însă că n-aş fi făcut-o, dacă Gavin n-ar fi menţionat numele tău la un dineu şi una dintre invitate, o femeie numită Philippa Costain, nu şi-ar fi amintit de tine. Din câte se pare, aţi fost colege de şcoală.

- Philippa Costain? se încruntă ea. A, trebuie să fie vorba despe Phil Hunt, adăugă ea râzând. Sunt convinsă că ai auzit tot ce-ţi doreai. Phil e o drăguţă, dar foarte bârfitoare.

-Adevărat.

Bărbatul zâmbi, dar glasul lui sună aspru când zise:

- Adolescenţa ta a fost foarte diferită de a mea. Am renunţat la studii când aveam cincisprezece ani şi am muncit pe un şantier.

Burke zâmbi, sprijindu-se de una dintre coloane, cu ochii ascunşi de genele negre.

- A fost o experienţă dură, dar am făcut ce mi-am dorit

cu viaţa mea.

-Adică?

-Am strâns nişte bani. Nu mulţi, dar destui cât să pot începe o afacere pe cont propriu.

Neînţelegând de ce bărbatul îi spune toate astea, Faine zise liniştită:

-Nu văd o diferenţă atât de mare între noi, în afara faptului că tu ai avut o viaţă mai grea şi meriţi mai mult credit, pentru că ţi-ai pus mintea la contribuţie ca să ajungi unde eşti azi.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

-Dacă aici ţi-ai dorit să ajungi.

- Exact aici, răspunse el, întinzându-se să-i prindă mâna şi apropiind-o de el.

Ea nu reacţionă imediat, dar apoi cedă. Doar de data asta, îşi promise ea, plecându-şi capul pe umărul lui. Era plăcut să stea aşa în lumina soarelui, strânsă în îmbrăţişarea unui bărbat mai înalt decât ea. Dougal avea exact înălţimea ei.

-Eşti foarte perspicace, spuse el cu o voce joasă, lângă urechea ei. Ai obţinut vreodată ce ţi-ai dorit, Faine?

Ea clătină din cap, conştientă de faptul că, dintre toate lucrurile stupide pe care le făcuse în viaţa ei, acesta era cel mai stupid. Un val de dorinţă o cuprindea. Braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei.

-Nu te mişca, îi şopti el. Promit că nu te voi săruta. Nu acum, în orice caz.

Gura lui îi atingea tâmpla şi-i simţi mişcarea buzelor când vorbi.

-Promit că nu-mi voi face o impresie greşită despre tine, dacă de asta te temi. Stiu diferenţa dintre o femeie virtuoasă şi una cu înclinaţii frivole.

-Te cred, răspunse ea, şi imediat simţi cum roşeşte.

El chicoti. Mâna i se mişcă pe spatele ei, urcând spre gât şi se odihni în buclele părului. Tânăra tremură uşor.

-Ţi-e frică de mine? întrebă el.

Apoi reluă îndată:

- Nu sunt un personaj frivol, Faine. Nici foarte virtuos, este adevărat, dar poţi să mă crezi când îţi spun că nu vreau să te seduc. Cel puţin, nu până când ajung să te cunosc mai bine.

O eliberă, zâmbind cu blândeţe. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră, apoi capul lui se plecă şi buzele îi apăsară gura.

- Cât e ceasul? întrebă ea, deodată nerăbdătoare să plece, să părăsească acest loc, să ajungă undeva unde totul era mai calm şi mai senin.

Burke se uită la ceas.

-Mai avem cincisprezece minute. Hai să vedem ce suprize ne mai oferă acest loc.

Casa era mai mare decât li se păruse iniţial, ca un bungalou lung şi jos, cu o mulţime de construcţii auxiliare în jur, dintre care multe păreau gata să se dărâme. Cândva, aici fusese o bucătărie de vară, din care nu mai rămăsese mare lucru. Un portocal parfuma aerul cu o aromă pătrunzătoare.

- Copacii trebuie tăiaţi, zise Burke, zâmbind în faţa strigătului indignat al tinerei. Eşti cumva sentimentală?

- Da, răspunse ea, întorcând capul.

In faţă se afla un şopron părăsit. Bucuroasă că descoperise un mijloc de a evita ochii lui pătrunzători, tânăra trase timidă perdeaua de la fereastră pentru a privi în interior.

- Hei! strigă ea. Am găsit o nimfă.

- Da? întrebă Burke interesat, venind repede în spatele ei şi privind la rândul lui pe fereastră. Da, e într-adevăr o nimfă.

"Si niciodată urma daltei elene
N-a închipuit o nimfă, o naiadă sau o graţie
Cu forme mai fine, cu un chip mai frumos!"

- Râzi de ea? se indignă Faine. Sărmana! Nu-i drăguţă? Imi place privirea ei. Arată de parcă cineva i-ar fi spus o poveste grosolană.

Intr-adevăr, statuia de marmură avea o expresie de dezgust indignat şi orgolios dezgust.

- Dacă umblă pe aici pe jumătate dezbrăcată, e normal să i se facă propuneri indecente, observă Burke. Trebuie să recunosc că e o tipă bine.

Se aplecă să privească mai bine pe fereastră.

- Ei, dar cred că ai nevoie de o consultaţie oftalmologică. Nu e o nimfă, draga mea, e Persefona. Si după privirea pe care o are, aş zice că tocmai s-a certat cu Domnul Intunecimilor, Hades.

- Nu-i de mirare că pare supărată! exclamă Faine, îndepărtându-se de fereastră.

Bărbatul zâmbi.

- Eşti şi tu la fel de reticentă la fiorul iubirii?

- Presupun că este vorba despre primul fior, de atunci când a fost răpită, răspunse ea sec. Si da, sunt reticentă. Mai ales că, dacă îmi aduc bine aminte, acest fior al iubirii nu-i decât un termen ceva mai blând pentru viol.

- Si totuşi, s-a căsătorit cu ea.

Ea îl privi, jumătate mânioasă, jumătate speriată.

- Si deci n-a existat niciun viol? Eşti naiv, Burke.

- Poate că ea îl iubea.

- Si asta îl scuză?

Bărbatul zâmbi cu ironie.

- Când eşti supărată, ochii tăi strălucesc precum chihlimbarul în razele soarelui. Să lămurim un lucru: nu sunt un partizan al violului. Decât dacă vrea şi doamna, adăugă el.

- Eşti un om imposibil! Ce te face să crezi că vreo femeie îşi doreşte să fie violată? E o idee oribilă!

Bărbatul se afla mult mai aproape decât credea. Faine încercă să se retragă, dar el o prinse de cot şi o opri, zâmbind în jos către ea cu farmecul său irezistibil. Si totuşi, părea detaşat, iar expresia lui era greu de descifrat. Ochii lui deschişi la culoare, exact nuanţa în care se întâlneau albastrul şi verdele, erau ca nişte ochi de motan. Nu clipeau, erau reci şi fascinanţi.

Iar vocea îi era joasă, profundă şi liniştitoare.

- Nu toate femeile gândesc astfel, zise el. O, nu vorbesc despre violenţă, despre atac... gesturi ale unei inimi bolnave. Dar pentru o femeie care simte puternic dorinţa şi totuşi se teme, a-i uşura decizia poate reprezenta o eliberare. Nu crezi, Faine?

- Nu! protestă ea.

îşi întoarse privirea de la ochii lui hipnotici, pentru că această apropiere era ameninţătoare şi-i putea distruge echilibrul.

- Nu, nu pot crede aşa ceva. Si cred că până şi o astfel de sugestie este misogin'!

Burke râse uşor, aproape încântat. O lăsă să plece, adăugând:

- Sunt incorigibil. De fapt, orice bărbat e uşor misogin, chiar dacă-şi doreşte să fie altfel. Doar nu te aştepţi la altceva din partea mea, nu-i aşa?

- Nu sunt într-atât de naivă, îl fulgeră ea cu privirea.

Apoi, uitându-se la ceas, exclamă:

- La naiba, Burke! Trebuie să ne întoarcem în cinci minute!

Ajunseră cu două minute întârziere şi se bucură că acest lucru îi
oferi ocazia de a scurta momentele de rămas-bun. Se grăbi să intre în bibliotecă, conştientă de faptul că obrajii îi luaseră foc şi că privirea strălucitoare o trăda.

- Cine e acest bărbat fermecător? întrebă Heather. O, şi ce maşină splendidă. E cumva un Rolls?

- Da, răspunse Faine, bucuroasă că biblioteca era pustie.

- Ei?

Faine se strâmbă şi spuse numele bărbatului.

- Oho! veni replica femeii.

Mai mare cu patru ani decât Faine, Heather era căsătorită şi fericită în căsnicie, dar aprecia frumuseţea

masculină.

- Sper că ştii ce faci, o avertiză ea.

- Nu mai am de gând să fac nimic, replică Faine.

- De ce? Nu-ţi place de el? se interesă Heather.

- Nu ştiu.

Ridică un vraf de cărţi ce trebuia aşezate în raft şi adăugă, încruntată:

- Nu-i genul de persoană pe care ajungi s-o cunoşti uşor. La suprafaţă, este foarte fermecător, atent... bărbatul ideal.

- Dar te gândeşti că, atunci când îl vei descoperi, vei găsi şi trăsături mai puţin plăcute sub aparentul său farmec, nu-i aşa?

- Exact, aprobă Faine. Cred că acest farmec e numai o mască ce ascunde multă duritate.

- Duritatea nu-i neapărat ceva rău. Câteodată, e chiar foarte bună. Sentimentalismul şi prostia au provocat mai multe probleme în istoria tulburată a umanităţii decât duritatea onestă.

- Poate ai dreptate, aprobă Faine.

Faine îşi aminti că Burke o numise sentimentală şi se întrebă dacă bărbatul o dispreţuia cumva pentru asta.

- Pe de altă parte, e greu de trăit cu aşa ceva, reluă ea.

- Te gândeşti să trăieşti cu "aşa ceva"?

Faine o privi în ochi, apoi întoarse capul, pentru că se înroşise toată.

- Sper că n-a fost un act ratat, mormăi ea. Nu, desigur că nu mă gândesc la asta. Nu sunt genul de femeie pe care bogătaşii o acoperă cu diamante în schimbul favorurilor ei!

- De unde ştii, dacă nu încerci? râse Heather. O, dar eşti foarte uşor de şocat. Dacă ai putea să te vezi în clipa asta...! Dar să nu uit! schimbă ea vorba. Doamna Tulloch vrea s-o suni. A zis ceva despre o cină, n-am înţeles prea bine.

Faine zâmbi, aşeză cărţile la locul lor, ridică receptorul şi formă un număr.

- Mă invitase la cină sâmbătă seara, explică ea către colega sa, în timp ce aştepta ca vocea de la celălalt capăt al firului să răspundă. Pariez că vrea să-mi spună că schimbă data. N-ar fi prima oară. E foarte drăguţă, dar nu prea ştie pe ce lume se află.

într-adevăr, despre asta era vorba. Faine acceptă invitaţia pentru o altă zi, mai conversă câteva minute şi aşeză receptorul la loc în furcă.

-A descoperit că sâmbătă era invitată la o nuntă.

- Cred că întâlnirile voastre sunt foarte dezorganizate.

- E o femeie singură. Iar mie îmi face plăcere compania ei. Are
mereu probleme şi discutăm mult şi despre zilele de altădată.

-Ai o inimă de aur... topit, zâmbi Heather.

Dacă se gândea bine, colega ei avea dreptate. Felul în care Burke o făcuse să se simtă dovedea că era uşor de impresionat. Imediat însă, încercă să şi-l alunge din minte. Si chiar reuşi, cu un imens efort de voinţă. Dar când ajunse acasă, Anna veni să-i bată în uşă, ţinând în mâini un imens buchet de flori, comandat la cea mai originală şi vestită florărie din Auckland.

-Astea sunt pentru tine. Au sosit acum o oră, zise ea.

Chiar înainte de a citi biletul pe care apăreau iniţialele lui Burke, Faine ştiu cine trimisese acel buchet atât de sofisticat.

- B.W.H., citi Anna, peste umărul ei. Faine! Sunt absolut minunate!

împărţită între plăcerea de a primi florile şi îngrijorarea legată de mesajul de pe bilet, Faine zâmbi timid.

-Am luat prânzul împreună, zise ea. Mă întreb dacă trimite daruri atât de scumpe tuturor celor în compania cărora ia masa.

- Greu de crezut. Cred că încearcă să-şi arate interesul pentru tine.

Faine reuşi să râdă.

- Mă îndoiesc, răspunse ea, aranjând florile într-o vază. Totuşi, e un gest foarte frumos.

- Trebuie să i-o spui data viitoare când vă veţi vedea.

- Nu-l voi mai vedea niciodată.

Anna păru că vrea să protesteze, dar se răzgândi şi spuse în schimb:

- E decizia ta, desigur. Si probabil una foarte înţeleaptă. Faci cafea?

- Da. Bem împreună o ceaşcă?

Nu mai discutară deloc despre Burke Harding, dar înainte de a pleca, Anna mai privi o dată, semnificativ, către buchetul de frezii. Pe parcursul serii, Faine însăşi ridică de mai multe ori privirea din cartea pe care o citea şi admiră florile, întrebându-se ce semnificaţie putea avea gestul lui Burke. Era un tip prea experimentat ca să nu-şi

dea seama că era foarte impresionată de magnetismul lui. De altfel, acesta fusese şi principalul motiv pentru care nu mai voise să-l vadă.

Fusese foarte sinceră când îi spusese lui Heather părerea ei despre bogătaşi şi femeile pe care aceştia le aleg. Nu era foarte la modă să fie virgină, dar nu întâlnise niciun bărbat care s-o convingă să-şi încalce principiile. Dougal se apropiase de ea, promiţându-i iubire veşnică. Cuvinte false. O dorea, dar dragostea lui fusese o minciună. Singurul lucru care o împiedicase să-şi piardă complet respectul de sine atunci când se despărţiseră, fusese faptul că nu-i permisese să se atingă de ea. Dorise să fie virgină până în ziua nunţii. Altfel, purtarea rochei albe de mireasă care fusese a mamei ei ar fi fost doar o mascaradă.

De atunci, în viaţa ei mai existaseră bărbaţi, ale căror săruturi fuseseră plăcute şi... atât. Până la Burke Harding, care avea aceeaşi putere de atracţie ca Dougal, dar mult mai intensă, nu mai fusese nimeni care să-i facă să-i bată inima mai repede.

Burke era un tip periculos, se gândi ea, întinzându-se în fotoliu. Aşează cartea pe măsuţă, îşi încrucişă picioarele şi-şi luă capul în mâini. Mai periculos decât Dougal, care fusese o dragoste de tinereţe. Dougal era fermecător, superficial, lacom şi seducător.

Burke era diferit. Complex, hotărî ea, amintindu-şi strania discuţie despre răpirea Persefonei. Inteligent, calculat şi cu o interesantă disponibilitate pentru autoironie. Părea un tip tolerant, dar instinctul îi spunea că

nu era deloc un hedonist. Avea un caracter prea puternic.

Nu era corect ca un bărbat să fie atât de arătos, să aibă atâta carismă şi tărie de caracter. Se încruntă, întrebându-se ce copilărie a putut avea un astfel de personaj. In mod sigur, nu semănase deloc cu a ei. Ea fusese protejată de dragostea părintească. El părăsise şcoala la vârsta de cincisprezece ani şi mai mult ca sigur acest lucru se întâmplase pentru că a vrut să-şi câştige singur existenţa cât mai repede posibil. Asta însemna că se născuse într-o familie săracă, deşi în această ţară sărăcia era ceva aproape necunoscut.

Si totuşi, vorbea fără accent, iar cunoştinţele sale erau la fel de vaste ca ale ei. Ceea ce spunea mult despre anii ei de studii, la liceu şi facultate.

Si nu numai felul în care Burke vorbea o intriga. Bărbatul îşi purta hainele scumpe cu eleganţa simplă a cuiva obişnuit să aibă întotdeauna ce e mai bun. Nu se ghicea la el acea ostentaţie specifică noilor îmbogăţiţi.

Ideea că Burke purta haine la modă o făcu să chicotească. Nu, nu acesta era cuvântul potrivit pentru un tip puternic, înalt şi foarte masculin. Puterea fizică pe care o căpătase muncind pe şantierele de construcţii se întrevedea chiar dacă era ascunsă de hainele elegante. Tremură, amintindu-şi parcă atingerea mâinilor lui. O ţinuse în braţe cu tandreţe, iar ea nu protestase, pentru că avea impresia că acele degete lungi şi puternice o puteau răni. Si totuşi, puţine femei ar fi încercat să evadeze dintr-o astfel de îmbrăţişare.

Of, iar se gândea la el. Era dificil să şi-l alunge din minte, dar trebuia să încerce.

Capitolul 3

Reuşise să-l uite. Sau să se gândească mai puţin la el. Anna avea un verişor, Greg Horne, mândru posesor al unui iaht. Bărbatul părea atras de Faine şi era bucuros s-o scoată la plimbare pe iaht, el şi echipajul său amuzându-se copios de lipsa ei totală de cunoştinţe marinăreşti.

- Faine, nimeni nu poate fi atât de greu de cap, îi zise el în glumă într-o seară pe când luau masa la Yaht Club. Vreau să spun... ai o diplomă universitară! Cum e posibil să nu pricepi cum ajunge un iaht din punctul A în punctul B?

Ea privi cu o figură vinovată desenul făcut din pahare şi pachete de ţigări.

- Pur şi simplu nu-mi dau seama, zise ea cu fermitate, retrăgându-şi paharul cu băutură din grămada care închipuia schema trasată de Greg. îmi pare rău, dar refuz să cred că vântul din partea asta...

- Transversal, la naiba!

- Transversal, dacă aşa doreşti, poate împinge iahtul înainte.

Zâmbi, în timp ce bărbatul îşi luă capul în mâini, într-un gest de
disperare.

- Cred că e vorba de magie, aşa cum se întâmplă şi în cazul electricităţii şi al televiziunii.

El râse pe săturate şi o sărută pe obraz, întorcând-o către echipa sa, ai cărei membri asistaseră ca spectatori pasionaţi la dezbatere.

- Bine, băieţi, domnişoara se încăpăţânează să se limiteze la teoriile ei. In ciuda expresiei inteligente, creierul

ei este... foarte pufos.

- Eşti cel mai mare misogin din lume, replică ea zâmbind.

Dar imediat după aceea, deveni albă la faţă ca hârtia. Burke Harding tocmai intrase în încăpere şi ochii ei întâlniră privirea albastră şi rece a bărbatului, care alunecă rapid de la ea către Greg.

Veni către ea şi toţi ceilalţi bărbaţi din jur părură că se micşorează brusc.

- Te simţi bine? întrebă Greg.

- Da, răspunse ea, speriată de propria reacţie.

- Faine, spuse Burke, aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Greg îşi păstrase braţul pe umărul ei şi-l simţi tresărind. Cumva, găsi puterea de a face prezentările. Burke rămase câteva clipe lângă ei, vorbind. Ii făcu pe toţi să râdă şi cineva din echipaj îi povesti despre incapacitatea lui Faine de a pricepe ceva despre navigaţie. El zâmbi, făcu o remarcă ironică, mai schimbă câteva cuvinte şi plecă, îndreptându-se către grupul cu care venise.

- Ei, ei, zise Greg încet.

Dar se abţinu să comenteze apariţia lui Burke până când intrară de ringul pe dans şi începură să se mişte în ritmul muzicii.

- Nu ştiam că-l cunoşti pe Burke Harding, zise el.

Sărutul lui Burke fusese un gest intim. Numai ea ştia că n-avea nicio semnficaţie. Din pricina lui, Faine nu-i putea spune lui Greg tot
adevărul. Alese să ridice din umeri cu indiferenţă şi să replice:

- Nu foarte bine.

- A părut gelos, insistă Greg cu mult calm. Nu i-a convenit că te-a văzut cu mine. Iar tu ai părut foarte şocată când l-ai observat.

Faine ridică mirată din sprâncene.

-Am luat masa cu el o dată. Eşti mulţumit?

El clătină din cap, zâmbind:

- Nu, dar îmi dau seama când îmi depăşesc atribuţiile.

O atinse uşor cu mâna pe obraz, iar ea roşi.

- Dacă ţi-ai păstrat întregi toate simţurile, inclusiv instinctul de conservare, vei rămâne cu mine, şopti el. Reputaţia lui Harding în legătură cu femeile nu este exemplară. Deşi trebuie să recunosc că, în ultima vreme, celebrele lui aventuri au încetat. Cea care-l însoţeşte acum este un manechin celebru.

Faine privi către ei. Tânăra din braţele lui Burke era elegantă şi delicată. Avea părul blond şi lung, buclat, iar chipul ei părea total absorbit de bărbatul pe care-l avea în faţă.

-Am văzut-o, vorbi ea. E foarte drăguţă, nu-i aşa?

Greg zâmbi.

- E prea slabă pentru gustul meu, dar se potriveşte de minune cu el. Părul lui roşcat este semnul unui temperament vulcanic?

- Nu ştiu, ridică Faine din umeri. A fost foarte delicat în orele pe care le-am petrecut împreună, dar bănuiesc că, dacă ar vrea, ar putea să fie şi altfel.

- Dacă ar vrea?

- O, dar mă îndoiesc că există vreo ocazie când Burke

nu-şi controlează perfect emoţiile.

Urmă o tăcere ciudată, apoi Greg o privi în ochi, zâmbind:

- Ei bine, iată o caracterizare destul de profundă în legătură cu
cineva pe care susţii că-l cunoşti foarte puţin.

-Aşa mi s-a părut, se apără ea, reuşind să zâmbească.

Dar nu-l putu păcăli pe Greg, în a cărui privire se ghicea o sclipire de neîncredere. Deşi nu cunoştea bine situaţia, îşi dăduse seama că relaţia cu Burke Harding o afectase puternic.

Una peste alta, seara se anunţa foarte plăcută. Toată lumea părea hotărâtă să se distreze, iar Faine ştia că arată bine în rochia de mătase de culoarea mierii, pe care se aflau ţesute păsări aurii. Era un pic cam elegantă, dar în încăpere existau persoane şi mai pretenţios îmbrăcate. Tânăra care venise cu Burke era îmbrăcată în pantaloni de satin alb un top argintiu cu nasturi sidefii şi pantofi strălucitori.

Ea se afla undeva la mijloc, între îndrăzneală şi gust clasic. Asta era povestea vieţii ei. Se strâmbă şi se uită la Burke, fără să-şi mai poată lua privirea de la el. Il urmări venind către masa lor.

Câteva minute mai târziu, se afla în braţele bărbatului. Muzica pe care dansau era lentă, senzuală dar nu sentimentală. Burke o ţinea uşor, dar îi simţea forţa.

-Prietenul tău nu-i prea încântat să ne vadă astfel, observă el. Are vreun motiv anume pentru a fi atât de posesiv?

Un zâmbet ironic apăru pe buzele ei.

- Exact asta m-a întrebat şi el, replică Faine. Iar răspunsul este acelaşi pentru amândoi. Nu.

- Nu? răspunse el, amuzat. Eşti o domnişoară... liberală.

- Dacă asta înseamnă că vreau să-mi controlez viaţa, presupun că sunt.

- Eşti fericită?

- Desigur, răspunse ea cu oarecare bruscheţe.

El aprobă din cap.

- Nu ştiu de ce, dar nu prea cred că tu şi Horne aveţi prea multe
lucruri în comun.

Faine îl privi cu o mirare indignată, întrebându-se ce anume se afla în spatele măştii impenetrabile care nu te lăsa niciodată să-i pătrunzi în suflet.

- Ce fel de persoană crezi că sunt?

- Nu ştiu, replică el, susţinându-i privirea. Nu ştiu, repetă după o scurtă pauză. Dar cred că-mi va face plăcere să aflu.

Vorbele lui sunau aproape ca o ameninţare. Într-adevăr, când privi spre el, îi întâlni privirea de oţel încărcată de un ciudat cinism.

Faine rămase la pândă, apoi se strădui să se relaxeze.

- Ce mai face fratele tău? reluă ea, schimbând vorba.

- Cât de bine se poate în situaţia lui. E încă frustrat şi aruncă vina accidentului pe cei care-l înconjoară.

Ea încuviinţă tăcută, amintindu-şi expresia de pe chipul lui Libby Harding.

- Sărmanii! Ce situaţie neplăcută!

- Pentru toată lumea, vorbi Burke crispat, aproape nervos. Ţin la amândoi. Iar bunica noastră, care locuieşte cu noi, îi e foarte devotată lui Gavin. Mă tem însă că lui nu-i pasă pe cine răneşte, în încercarea de a scăpa de tristeţea care-l macină.

-Va sfârşi prin a ucide în voi toată dragostea. Tot ce va rămâne va fi loialitatea, zise Faine cu tristeţe.

Braţul bărbatului tresări la vorbele ei.

- Se poate întâmpla, replică el.

Apoi o trase mai aproape de el şi o privi cu ochi strălucitori.

- Faptul că dansăm nu-ţi dă dreptul să.. să... protestă ea, roşind.

Supărată pe sine însăşi că se simţea stânjenită şi supărată pe el că
o pusese în această situaţie, Faine nu-şi mai găsi cuvintele.

- Să te strâng în braţe? Nu ăsta e scopul dansului?

- Nu şi în ce mă priveşte.

-Atunci, de ce dansezi cu mine?

Ea întoarse capul, roşie la faţă. Era conştientă de fiecare mişcare a trupului bărbatului şi răspundea involuntar acestora. Mâna lui, care se odihnea pe spatele ei, se mişcă încet, mângâietor. Unui privitor indiferent i s-ar fi părut că cei doi dansează foarte convenţional. Numai ea ştia că mirosul lui o ameţea şi că toate simţurile îi erau în alertă.

- De ce? repetă el întrebarea.

- Pentru că n-am putut să mă gândesc la niciun motiv ca să te refuz, izbucni ea furioasă.

Bărbatul ştia exact cum se simte. Era prea experimentat pentru a nu-şi da seama ce înseamnă roşeaţa din obrajii ei.

- Sunt pur şi simplu dezamăgit. Iată cât de uşor poţi să te înşeli în viaţă! Rămăsesem cu impresia că eşti foarte imaginativă. Un simplu motiv de refuz n-ar fi fost greu de găsit.

Faine aproape scrâşni din dinţi, dar îşi păstră sângele-rece. N-avea niciun rost să se certe cu el. Burke ar fi făcut-o să se simtă stângace şi prostuţă.

Murmură, deci, cu blândeţe:

- Dar ştii foarte bine că am fost educată în respectul politeţii. Mama mea credea că singurul lucru care ne poate salva de la haos este amabilitatea. Aşa că, vezi tu, aş fi putut să refuz să dansez cu tine, dar mă feresc întotdeauna să provoc cuiva durere, aşa că am acceptat. Stiu cât de uşor de rănit este orgoliul unui bărbat.

Ridică privirea şi-i zâmbi, iar el râse cuceritor.

- Când te amuzi, ochii îţi strălucesc ca topazele, zise el, şi ştii să-ţi pleci genele într-un fel provocator şi inocent totodată. Prietenul tău ar avea ceva de obiectat dacă te sărut?

- Nu ştiu, dar eu aş avea, replică ea cu răceală.

- Poate ai dreptate. Voi aştepta o ocazie mai favorabilă.

Din fericire, muzica se opri.

Tot restul serii, Burke nu se mai apropie de masa ei, dar prezenţa lui în încăpere era de-ajuns s-o facă să se simtă inconfortabil, iar zâmbetul de fericire să-i pară fals.

Condusă acasă de Greg, Faine îşi luă la revedere

închizând ochii şi aşteptând sărutul de final al serii. Dar acesta nu veni imediat.

- Ce este? întrebă ea.

- Nimic.

Greg îşi plecă fruntea şi o sărută, delicat la început, apoi, când ea răspunse, cu o impetuozitate care o suprinse şi-i plăcu.

El fu şi cel care se opri primul, răsuflând cu greutate. In ochii lui se citi câteva clipe dorinţa, apoi bărbatul îşi recâştigă controlul asupra propriilor simţuri.

- Nu-mi place să fiu un înlocuitor, zise el.

- Ce vrei să spui? se miră Faine cu inocenţă.

- M-ai auzit bine. Nu pe mine mă sărutai. Aş spune că te gândeai la Harding. Si ştii asta la fel de bine ca mine. Scoateţi-l din minte, Faine. Să le oferi altora ceea ce ţi-ai dori să-i oferi lui îţi poate aduce probleme. Nu sunt prea sigur că asta nu e o insultă...

Greg intenţiona s-o facă să râdă. Râse, într-adevăr, dar nu era deloc încântată.

- N-am vrut... nu vreau...

- Nu eşti conştientă de asta, nu? întrebă el, luându-i mâna. Fetele înalte, aşa cum eşti tu, nu stârnesc de obicei sentimente protective, dar tu... eşti altfel. Nu sunt pe punctul de a mă îndrăgosti de tine, Faine, şi nu sunt nici masochist. De aceea, trebuie să punem punct aici şi acum. Poate că nu te-ai aflat prea mult în compania lui Harding, dar a fost de-ajuns pentru ca ceva să se întâmple cu inima ta. Si a lui, dacă e să mă întrebi pe mine. îţi recomand să ai o relaţie cu el, să-l laşi să-ţi frângă inima şi să treci peste

asta, apoi îmi voi încerca şansele cu tine. Până atunci, adio.

0mai sărută o dată pe frunte.

- Ne vom revedea.

Când pătrunse în micul hol al apartamentului ei, Faine închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Greg o făcuse să se simtă insignifiantă şi o umilise, iar sentimentul nu era deloc plăcut, mai ales că şi pentru acest lucru trebuia să-i "mulţumească" tot lui Burke Harding.

încet, cu mişcări lente, începu să se demachieze şi să se dezbrace. Deşi era obosită, ştia că nu va putea dormi. Se duse în bucătărie şi aprinse aragazul. Voia să-şi încălzească nişte lapte. în aşteptare, ochii ei se plimbară prin mica încăpere a dormitorului, ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima dată.

Locuinţa ei era la fel cu multe alte garsoniere din Auckland. Nu avea nimic original. Mobila însă masca imperfecţiunile casei.

Avea o sofa extensibilă, un covor persan pufos - care costase o avere, dar pe care nu regretase niciodată că-l cumpărase - şi o măsuţă lungă din sticlă. Pereţii erau zugrăviţi în crem, iar tablourile şi plantele ofereau casei mai multă personalitate şi viaţă.

1 se spusese că gustul ei era eclectic şi credea că descrierea i se potriveşte. Camera părea mai mare decât era de fapt. Atmosfera era una de calm, eleganţă şi luminozitate, construită cu un buget foarte mic. Cea mai mare parte a amenajării o făcuse singură, exceptând faptul că Anna îi împrumutase o maşină de cusut cu ajutorul

căreia îşi cususe perdelele de un verde-pal, din catifea sintetică, şi pernele pentru canapea, verzi cu auriu. Majoritatea accesoriilor care ofereau camerei un aer atât de original, fuseseră descoperite într-un magazin second-hand şi prin vizite la casele de licitaţii. Fuseseră deci ieftine. Investise ore bune pentru a le reda strălucirea, dar efortul îi fusese răsplătit.

Oftă, turnând laptele într-o cană de porţelan. Se întoarse în sufragerie, puse muzică şi se urcă în pat, ascultând vocea de aur a tenorului cântând o arie celebră.

Nu era deloc o alegere bună pentru această seară. Ar fi trebuit să aleagă Vivaldi, Bach sau Haydn, orice, dar nu această muzică romantică şi pasională.

Soneria telefonului o trezi la realitate. Pentru o clipă, îl privi fără să înţeleagă despre ce era vorba. Era aproape ora două dimineaţa. Nu fusese niciodată deranjată de apeluri nocturne, dar auzise astfel de poveşti. Intinse încet mâna şi ridică receptorul.

- Da? zise ea pe un ton agresiv.

-A, speram să fii acasă.

Vocea lui Burke era prea familiară, în ea ghicindu-se şi o profundă ironie.

- Te-am trezit cumva?

- Nu, nu, nu m-ai trezit.

Tânăra închise ochii, încercând să ignore căldura care-i inunda sufletul.

- Ce naiba vrei?

Nimeni nu poate auzi un zâmbet, dar Faine ştiu că bărbatul zâmbea când îi răspunse:

- Doar să te invit la cină mâine seară. De fapt, ar fi mai corect să spun la noapte.

Ea ezită. Acum, nu era momentul să-i spună să nu mai voia să aibă de-a face cu el. Cântecul încărcat de lirism o făcu să se cutremure.

- Da, zise ea, aproape imperceptibil.

- Da, ar fi mai corect să spun la noapte sau da, vrei să vii?

- Da, vreau să vin.

- Bine, vin să te iau la şase şi jumătate. Unde locuieşti?

Faine îi dădu adresa, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

- Ne vedem atunci.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

- Faine?

- Da.

- Trimite-l acasă cât mai repede.

închise apoi rapid, lăsând-o pe Faine uimită şi derutată. Ce naiba vrusese să spună?

Când în sfârşit realiză, se înroşi puternic şi trânti receptorul la loc în furcă. Ce tupeu avea bărbatul ăsta! Era limpede că, după părerea lui, Greg se afla la ea, de aceea, îi ordonase să-l trimită acasă.

Se ridică şi căută grăbită cartea de telefon. Dar erau nu mai puţin de şase abonaţi cu numele B. Harding şi, cum nu-i ştia dresa, nu-l putu suna să-i spună că insinuarea lui era jignitoare.

Dar noaptea fu un sfetnic bun. A doua zi, Faine spălă şi puse rufele la uscat, îi ajută pe Anna şi pe Stu să cureţe

grădina invadată de iarba pe care primăvara o încurajase să crească până la înălţimi imense, apoi petrecură o jumătate de oră foarte plăcută pe verandă, la soare, hotărând ce flori să planteze şi unde anume, pentru a închipui un frumos şi colorat covor floral de vară.

După aceea, se spălă pe cap şi se uscă, păstrându-şi o oră pentru alegerea hainelor pe care avea să le poarte la cină. Cum nu ştia unde vor cina, decizia era destul de dificilă. Din puţina ei experienţă, ştia că există foarte puţine restaurante deschise duminica. Ceea ce putea însemna că vor cina acasă.

Nu ştia ce stil de locuinţă are Burke, dar faptul că regreta amarnic că se vârâse în povestea asta n-o ajuta deloc să se hotărască.

In sfârşit, se hotărî să aleagă o rochie simplă, cu mâneci lungi şi bufante. Singurul lucru prin care ieşea în evidenţă era materialul, cu decoraţiuni fine şi delicate. Alese pantofi negri şi nişte cercei pe care-i avea de la bunica.

Când fu gata, se aşeză să citească puţin. Afară, soarele strălucea minunat de frumos. Era cald, dar serile se făcea răcoare.

La început, nu auzi bătaia în uşă. Apoi, soneria o făcu să tresară. Cartea îi alunecă din mâini şi căzu pe covor. Se aplecă s-o ridice, apoi se îndreptă către uşă, conştientă că nu deschidea o simplă uşă, ci uşa viitorului său. Viitor asupra căruia n-avea niciun control.

Capitolul 4

Bărbatul aştepta liniştit, ţinând în mână o garoafă roşie. Când Faine deschise uşa, îi zâmbi, iar ochii lui albaştri-verzui o priviră din cap până-n picioare, oprindu-se o clipă asupra buzelor moi şi senzuale.

- Arăţi minunat, zise el, oferindu-i floarea. Bunica mea ţi-a trimis-o. Spune că numele tău se potriveşte numai cu garoafele.

Uimită, Faine mirosi floarea.

- Sper că este un compliment, zise ea, permiţându-i să intre în casă. Ce frumos miroase! De obicei, hibridările fac florile să-şi piardă mirosul.

-Această floare e din grădina bunicii!

Intrarea lui în apartament făcu spaţiul să pară mai mic.

Suntem doi uriaşi, se gândi tânăra.

-Vrei să bei ceva? întrebă ea.

- Nu, mulţumesc, răspunse el, şi zâmbi. Nu vreau nimic. Asta-i haina pe care vrei s-o porţi?

Ea încuviinţă.

- E încă prea cald. O ţin eu pentru tine, zise el, întinzând mâna.

Faine îl lăsă să-i ia haina. Ah, se comporta ca o adolescentă la prima întâlnire. Abia putea să-şi controleze tremurul vocii. Respiră adânc, puse garoafa într-o vază şi-şi luă geanta.

- Sunt gata, anunţă ea.

El privi curios camera, apoi se uită către ea.

- E foarte drăguţ aici, dar cred că te preferam în căsuţa colonială pe care am văzut-o amândoi.

- O, şi eu, oftă ea. Dar să fim serioşi! Si eu aş prefera să locuiesc în multe alte locuri. Totuşi, e mai bine decât nimic. Am intimitate şi e aproape de bibliotecă şi de centru.

Apropierea dintre ei începuse s-o streseze.

- Mergem? întrebă ea.

- Desigur.

Afară, nu-i mai aştepta Rolls-ul argintiu, ci o maşină la fel de luxoasă, cu tapiţerie din piele verde-pal. Faine se aşeză zâmbind pe scaunul din dreapta şoferului.

- Unde mergem? întrebă. Sau e o surpriză?

- Nu ţi-am spus? se miră el, deşi ştia foarte bine că n-o făcuse. Acasă, la bunica. Vom petrece toţi o seară liniştită.

- Credeam că Gavin şi soţia lui locuiesc împreună cu tine.

- Aşa e, dar acum sunt plecaţi.

Bărbatul coti pe un drum care ducea către faleză. Deşi tonul lui nu se schimbase, ceva din atitudinea sa îi semnalase clar că-l supărase. Cu ce anume? se întrebă Faine. Probabil că dizabilitatea lui Gavin îl durea şi nu voia să discute despre asta nici măcar tangenţial.

Ea începu să vorbească despre altceva, pe un ton lejer, folosindu-şi abilitatea de a face conversaţie pe orice subiect, câştigată urmărindu-şi mama la nenumăratele întâlniri diplomatice. Era un talent mărunt, dar îi înlesnise adesea viaţa.

Bărbatul opri în faţa unei case superbe îndreptate către golful Helier.

Locuinţa nu era modernă, dar nici foarte veche.

Probabil că fusese construită în urmă cu vreo patruzeci de ani. Avea uşi mari, din lemn, care conduceau către un hol larg, unde se aflau scările din lemn sculptat.

Bărbatul o invită într-o încăpere cu ferestre mari, care dădeau către o terasă pardosită cu gresie, pe jumătate acoperită cu plante agăţătoare. Dincolo de ea se vedea golful.

Aici, îi aştepta bunica lui Burke. Era o femeie înaltă, de aproximativ şaptezeci de ani, cu ochi inteligenţi şi zâmbet plăcut.

Nu era tipul clasic de bătrânică simpatică, se gândi Faine când Burke făcu prezentările. Bărbatul moştenise, desigur, inteligenţa şi farmecul lui Ellen Guilford şi, de asemenea, stăpânirea de sine a femeii.

- Ce drăguţă eşti! exclamă gazda ei cu amabilitate. Multe fete din ziua de azi poartă haine de felul ăsta, dar nu le avantajează. Mă întreb adesea cum se vor simţi când copiii lor le vor vedea astfel îmbrăcate în fotografii.

Faine zâmbi.

- Probabil exact cum se simţea mama când râdeam în hohote de hainele pe care le purta când era tânără.

- Ceea ce e un mod politicos de a-mi spune că sunt demodată, observă doamna Guilford. Dar ai dreptate, draga mea. Una dintre plăcerile bătrâneţii este de a face comentarii acide despre lumea modernă.

Dar, în ciuda declaraţiilor ei, bunica lui Burke se dovedi foarte modernă în gândire şi la curent cu progresele lumii contemporane. Pe măsură ce timpul trecea, Faine descoperea că se amuză copios,

fermecată de inteligenţa celor doi şi de conversaţia lor interesantă.

Deşi Faine află că aveau o menajeră, masa delicioasă fu servită de către doamna Guilford însăşi.

La sfârşit, sosiră lichiorurile şi cafelele pe care le băură în bibliotecă, pe fondul muzical ales de Burke. Nu erau melodii foarte romantice, dar atmosfera era relaxată şi Faine simţi umărul bărbatului lângă al său. Chiar atunci avu revelaţia că i se întâmplase ceva absolut nou şi diferit de tot ce trăise până atunci.

La un moment dat, doamna Guilford se ridică, declarând că vrea să se ducă la culcare. Faine se uită discret la ceas şi observă că era ora unsprezece. Când bunica plecă, tânăra se întoarse către Burke şi-i spuse că voia să se ducă acasă.

Ceva sclipi în ochii bărbatului, dar replică blând:

- Desigur. Aseară te-ai culcat cam târziu, nu?

Obrajii ei deveniră roz, lucru care-l convinse pe Burke că Greg rămăsese la ea peste noapte şi fusese acolo când o sunase. Pentru o clipă, vru să nege, dar până la urmă ridică doar din umeri, răzgândindu-se. N-avea niciun drept s-o întrebe despre viaţa ei personală!

- Am putut recupera astăzi, replică ea calm, luându-şi geanta de pe scrinul din lemn de kauri care servea drept masă.

- Si mâine nu vei putea recupera?

- Nu.

El îi aşează haina pe umeri. De partea cealaltă a camerei se afla o oglindă, situată deasupra şemineului. In

ea se reflectau amândoi, ca două liniştite figuri din porţelan. Lumina blândă strălucea în părul lui Burke în nuanţe de aramă întunecată şi punea în pletele ei o aură de chihlimbar.

El o privea nemişcat, cu o expresie de gheaţă. Ceva din felul în care stăteau, el supraveghind-o atent, în aşteptare, ea cu fruntea puţin aplecată spre înainte, îi amintea tinerei de o statuie pe care o văzuse cândva, reprezentând o fiară ieşită la vânătoare. Ea îl privea aproape sfios, expunându-şi gâtul gol loviturii finale.

Un fior o străbătu. Se îndepărtă de el, iar Burke ridică fruntea şi se uită la reflectarea lor în oglindă. Momentul de panică se risipi ca prin farmec când bărbatul întrebă:

- Ne stă bine împreună, nu? De obicei, par un uriaş pe lângă oricine altcineva.

Era adevărat. Aceeaşi senzaţie o avusese şi ea, văzându-l alături de tânăra manechin de ieri-seară. Trebuia să recunoască faptul că era uşor geloasă.

Cu voce tare, replică însă:

- Stiu ce vrei să spui. Si, dacă tot a venit vorba de dimensiuni, care este cuvântul grec de care mi-ai vorbit?

El zâmbi, amintindu-şi imediat discuţia lor anterioară. Avea o minte ascuţită şi nu uita nimic, observă ea.

- Grecii aveau un cuvânt pentru orice. în cazul nostru, este "bathykolpos".

- Si ce înseamnă?

El o privi drept în ochi, apoi coborî uşor privirea către umeri şi sâni.

- Generos, zise el. Homer îl folosea. Se pare că, în

epoca eroilor, era de dorit ca femeile să aibă dimensiuni generoase.

Aşezându-şi palmele pe umerii ei, o trase mai aproape şi o strânse în braţe. Se aplecă uşor şi-i şopti la ureche:

- Cred că sunt de acord cu ce spune Homer.

O sărută apoi, presând gura sa crudă şi puternică peste a ei şi forţând-o să-şi dea capul pe spate. Era un atac brutal şi posesiv. îşi folosea forţa masculină pentru a o supune. Mâinile ei se strânseră pe braţul lui, în încercarea de a se îndepărta de el. Era uimită de sălbăticia bărbatului. Il credea sofisticat, prea stăpân pe sine pentru a-şi pierde controlul, dar buzele lui, care o căutau, trădau o foame ciudată.

Burke îşi ridică fruntea, şopti ceva şi începu din nou s-o sărute, de data asta mai tandru, mai blând, până când Faine se relaxă şi mâinile ei se ridicară pe umerii bărbatului. El scoase un geamăt ciudat şi o apropie şi mai mult de el. O mână îi mângâia buclele. Gura lui era dulce, senzuală. Buzele îi coborâră către gât, odihnindu-se puţin pe locul unde se simţea pulsul, ca şi cum i-ar fi plăcut să-i simtă bătăile inimii sub buzele sale.

Faine respiră adânc, cu sete, prinsă într-o senzaţie divină de plăcere, necunoscută până atunci. Simţurile îi erau toate în alertă. Putea simţi căldura şi mirosul uşor sărat al pielii lui, putea simţi delicata sa îmbrăţişare. Bărbatul respira profund şi rapid, iar ea putea auzi cum îi bate inima lângă pieptul ei. Deschise ochii încet. Ochii lui erau închişi, cu genele lungi şi negre odihnindu-se deasupra pometilor.

Un elan de tandreţe o cuprinse pe neaşteptate. O, Doamne, se gândi ea, m-aş putea îndrăgosti de el atât de uşor! Deşi ştia că ar fi fost cel mai stupid lucru pe care l-ar fi putut face. Pentru că, orice ar fi vrut de la ea, acest lucru nu putea fi în niciun caz o poveste de dragoste. Era prea obişnuit cu aventurile pentru a se lăsa prins într-o fantezie romantică.

- Burke, zise ea cu vocea răguşită, atingându-i obrazul cu vârfurile degetelor.

Genele sale lungi se ridicară şi bărbatul o privi adânc în ochi. Era o privire cercetătoare, pătrunzătoare, într-un contrast ciudat cu
pasiunea pe care o arătase acum câteva clipe.

îngheţată, aproape enervată de întrebarea dură din ochii lui, pe care era incapabil s-o ascundă, Faine se retrase, cu o expresie rece. Doar căldura pielii o putea trăda.

- Ar fi mai bine să plec, zise ea, conştientă că mâinile lui se odihneau încă pe umerii ei.

El zâmbi cu un amuzament ironic şi-şi plecă fruntea, sărutând-o lângă ureche.

- Eşti o fată sensibilă. Dar să ştii că eşti în siguranţă aici. E greu de crezut că te pot seduce, cu bunica lângă noi.

- Crezi că ai putea să mă seduci?

Imediat ce spuse aceste cuvinte, le regretă însă. Sunaseră ca o invitaţie, ca o provocare.

El o privi lung, cercetător.

- Da, cred. Eşti o femeie cu multă stăpânire de sine, dar

căldura instinctului te trădează. E vorba de o atracţie primară. Amândoi am recunoscut asta imediat.

- Imediat?

El zâmbi şi o atinse pe obraz.

- Desigur. Imediat după ce te-am întâlnit, m-am gândit toată ziua la ochii tăi, strălucind ca două topaze, şi la gura ta senzuală, pe care ştiam că-mi va face plăcere s-o sărut. De ce crezi că am venit în Baillie Street să iau cărţile pentru Gavin?

- Nu te cred, zise ea. N-aveai de unde să ştii că lucrez acolo.

- Te-am văzut venind de vizavi şi am făcut nişte verificări în timpul zilei.

Aproape că începuse să accepte această realitate, chiar aşa incredibilă cum era. Apoi, se încruntă, văzând trecând prin ochii lui o lumină rapidă şi cinică. Tresări. De teamă?

- Nu-ţi place ideea unei vânători? întrebă el blând. Cred că ţi-ai dat seama că nu există coincidenţe. Sau, în orice caz, acestea nu se întâmplă atât de frecvent cum ar părea. Numai întâlnirea cu Gavin de a doua zi a fost o coincidenţă. Atât!

O trase din nou aproape de el, ţinând-o cu braţe blânde, dar ferme. Ii privi faţa uimită şi zâmbi uşor, cu un aer de cochetărie, fără ca trăsăturile lui să dezvăluie nimic. Si totuşi, Faine ştia că sub masca de om de lume se ascunde o emoţie întunecată. Acum un minut numai, o dorise şi o sărutase cu o forţă brutală. Dorinţa lui o completa pe a ei. Inchise ochii şi întoarse capul, ca şi cum

ar fi căutat să scape rapid prin uşa deschisă.

- Ţi-e teamă de mine? întrebă el.

Apoi adăugă, pe un ton mai scăzut:

- N-am să-ţi fac rău, Faine.

Incerca s-o liniştească, de parcă ar fi fost o adolescentă lipsită de experienţă.

Probabil că bărbatul zărise în ochii ei sclipirea de mânie, pentru că începu să râdă şi o eliberă, conducând-o către uşă. Pe drumul de întoarcere, folosi şi el tehnica ei, vorbind liniştit şi calm despre nimicuri.

Când ajunseră acasă la ea, nu-l invită să urce. Si nici el nu se aştepta s-o facă. Ii ascultă mulţumirile politicoase pentru seara petrecută împreună, plecând uşor capul. Pe urmă, îi ridică palma, o întoarse şi-i sărută încheietura. Un gest fermecător, cu excepţia faptului că limba lui urmări linia fină şi albastră a unei vene, într-o mângâiere atât de erotică, încât Faine nu ştiu cum reuşi să ajungă apoi până la uşă. Se relaxă numai când ajunse în hol, presându-şi mâna la piept ca şi cum ar fi fost rănită. Simţea că pe ea rămăsese urma de foc a sărutului.

în acea noapte, avu un vis. Acesta începu destul de bine şi obişnuit. Se făcea că merge pe un coridor lung, cu pereţii placaţi cu oglinzi. Oriunde se uita, îşi putea vedea imaginea răsfrântă. Apoi realiză că fiecare oglindă era o uşă şi, într-un fel ciudat, cum se întâmplă în vise, ştiu că în spatele fiecăreia se aflau oameni care-i ascultau paşii. începu să se mişte şi ajunse într-un loc unde o aşteptau mai multe persoane. Printre ei se aflau Dougal, Gavin şi Libby, doamna Guilford, Anna şi Stu... toată lumea pe care

o cunoştea. Toţi o priveau trecând printre ei. Si Burke aştepta acolo. Era cu spatele la ea, dar îl recunoscu după umerii largi, picioarele lungi şi felul în care stătea. Se întoarse s-o primească, zâmbi şi-i întinse mâna. Atunci, simţi un moment de intensă bucurie. Dar imediat apoi, bărbatul ridică cealaltă mână şi-şi dădu la o parte masca de pe chip, dezvăluind un craniu.

Deşi teama care o cuprinse era foarte reală, conştientiză că totul nu era decât un vis. înainte de a se trezi, auzi râsete şi toată lumea îşi dădu la o parte masca, dezvăluindu-şi craniile care rânjeau cu orbitele goale.

Apoi îşi dădu seama că se trezise şi se afla întinsă în pat, gemând. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, în timp ce stropi mari de sudoare îi curgeau pe frunte şi pe gât.

Era aproape dimineaţă. O pasăre ciripea afară, într-un copac din faţa ferestrei, făcând ca teroarea visului să dispară.

- Ce stupid! şopti ea.

Apoi, mai tare.

- Ce stupid!

Dar numai după ce făcu un duş şi-şi bău cafeaua reuşi să-şi regăsească echilibrul.

Era timpul să plece la serviciu. Avea să uite de toate aceste gânduri
îndeplinind sarcinile de zi cu zi. Coşmarul avea să fie şi el dat uitării.
Era bucuroasă că Burke n-o mai căutase de câteva zile, iar visul fu până la urmă absorbit de subconştient la fel de uşor cum se născuse.

O sună însă într-o bună zi şi în weekend merseră să vadă reprezentaţia de operă cu Madame Butterfly. Faine plânse la final, iar Burke o ironiză pentru sentimentalismul ei şi o tachină fără milă. Apoi, o duse într-un club şi dansară până la două dimineaţa.

Faine era obişnuită cu atracţia exercitată de acest bărbat în rândul femeilor, dar niciodată nu mai fusese ţinta atâtor priviri invidioase ca astăzi. Inima ei tresărea de fiecare dată când îl privea. Avea o autoritate care ar fi atras toate privirile, chiar fără ajutorul înălţimii şi înfăţişării sale superbe. Nu se putea abţine să nu se gândească de ce anume o alesese pe ea, când atâtea femei frumoase, cu atâtea lucruri de oferit, ar fi fost bucuroase să fie cu el.

Pentru o clipă, o palidă amintire a visului îi întunecă privirea şi se înfioră.

- Nu pot să cred că ţi-e frig! zise el.

- Nu, răspunse ea.

Apoi, îi povesti despre vis. De ce o făcea, habar n-avea. Dar cel puţin omise partea cea mai spectaculoasă a lui.

Urmă o lungă tăcere. Faine îşi dădu capul pe spate ca să-i urmărească reacţia. Nu se aştepta la nimic altceva decât la o nouă ironie. In schimb, expresia lui fu calmă, greu de descifrat. Ochii îi erau ficşi şi îngheţaţi. Era greu de perceput în lumina difuză a clubului, dar parcă ceva din culoarea lor se ştersese, fixându-i trăsăturile într-o mască nemiloasă.

Faine se dădu un pas înapoi. Invers decât se întâmplase în visul ei, Burke o privi şi masca dispăru când bărbatul îi zâmbi plin de căldură, aproape tandru.

- Nu fi aşa înspăimântată! zise el uşor, trăgând-o mai aproape şi ţinând-o strâns în braţe.

Mişcările lor se completau reciproc. Mâna lui caldă îi strângea degetele, iar sânii ei erau presaţi de pieptul lui puternic.

încet-încet, atracţia începu să se transforme în dorinţă. Căldura atingerii lui i se împrăştie în tot trupul.

- Hai să plecăm! zise el deodată.

Până ajunseră la uşa ei, bărbatul nu mai spuse nimic, iar când vorbi, glasul îi sună aproape tandru.

- Ai de gând să mă inviţi înăuntru să bem o cafea, Faine?

Ea ezită o clipă, privind cheile pe care le ţinea în mână. Stia foarte bine unde putea duce o astfel de invitaţie. Ar fi sfârşit prin a face dragoste şi, din pricina pasiunii care o făcea să simtă că prin vene îi curge foc, nu sânge, nu l-ar fi putut împiedica să-şi petreacă restul nopţii în patul ei.

Probabil că era demodat să fii virgină la treizeci şi trei de ani. Dar ea era. Nu era nici mândră, nici ruşinată de acest lucru şi nu căzuse niciodată în plasa bărbaţilor care credeau că era dreptul lor să facă dragoste cu persoana pe care o invitaseră la cină în oraş. Dar acum lucrurile stăteau altfel, se gândi ea cu teamă. Si asta numai pentru că şi ea îl dorea.

Cu voce tare, spuse însă sec:

- Nu, n-am de gând!

Burke vârî cheia în broască. Ea suprinse o lumină vie în privirea sa şi el zâmbi. Bărbatul îşi plecă fruntea şi o sărută timid, apoi pasional.

- Asta doar ca să ştii ce pierzi, zise el, cu obişnuitul său ton ironic. Vise plăcute!

"Dacă nu mă mai caută niciodată după această seară, voi şti ce anume voia de la mine", se gândi ea când ajunse în casă şi începu să se demachieze. Nu că el ar fi făcut vreun efort să-şi ascundă dorinţa în ceea ce o privea! în fiecare clipă aceasta ieşea la iveală, deşi nu devenea niciodată foarte vizibilă sau jignitoare. De fiecare dată când o privea, ochii lui albaştri erau iluminaţi de o flacără. Culoarea lor îngheţată la suprafaţă ascundea focul din profunzime.

O, da! O dorea. Dar asta era oare tot? Crezuse - de ce să nu fie sinceră şi să mărturisească tot? - se rugase ca insistenţa lui să fie motivată de ceva mai mult decât dorinţa de a face dragoste cu ea. Pentru că, dacă asta era tot, mai devreme sau mai târziu avea să capituleze. Va şti astfel ce înseamnă să fie strânsă în braţele lui şi să simtă forţa pasiunii sale. Dar apoi va simţi durerea de a fi părăsită. Sigur o va părăsi, aşa cum făcuse cu toate celelalte femei dinaintea ei.

în acea noapte nu visă, dar se trezi a doua zi cu o durere îngrozitoare de cap. Perna îi era udă de lacrimi.

Capitolul 5

Burke o aştepta la ieşirea din bibliotecă a doua zi, seara. Când îl văzu, Faine simţi că inima îi tresaltă de fericire, iar un inexplicabil entuziasm îi tăie răsuflarea. Revenindu-şi cu greu din emoţie, îi întâlni veşnicul surâs ironic şi privirea caldă, dar mereu cercetătoare. Slavă Domnului că avea un temperament flegmatic, care o ajuta să ascundă faptul că până şi cel mai mic interes din partea lui trezea în ea o incredibilă desfătare!

-Arăţi ca primăvara însăşi! comentă el în şoaptă, parcurgând cu privirea rochia ei vernil, uşoară şi romantică, perfect asortată cu haina.

Faine zâmbi.

- Dacă nu mă înşel, primăvara era o nimfă roşcată îmbrăcată în ghirlande şi... cam atât. O fiinţă foarte diafană. Nimeni, nici cel mai binevoitor om din lume, nu m-ar putea numi diafană. Si apoi, adăugă ea cu drăgălăşenie, tu ai părul roşu, nu eu.

El zâmbi, deschizându-i portiera.

- Părul meu, cum mi s-a spus de către persoane informate şi competente, este arămiu, nu roşu. Iar dacă ai spus toate astea crezând că referindu-te la nimfa lui Botticelli mă vei forţa să te complimentez, te-ai înşelat.

Uşa se închise în urma ei. Bărbatul înconjură maşina şi intră la rândul lui, cu acele mişcări mici şi controlate pe care le admira a câta oară!

Porni motorul, întoarse capul şi spuse:

- Ai ales această rochie pentru că îţi subliniază fiecare linie şi rotunjime a trupului. îţi stă minunat. Complimentele

sunt de prisos atunci când cineva se cunoaşte pe sine atât de bine cum e cazul tău.

Faine se încruntă.

-Am straniul sentiment că tu mă faci să mă redescopăr.

- Prostii! Eşti prea inteligentă pentru a nu-ţi da seama când un compliment e fals.

îi zâmbi.

-Ai mult mai mult gust decât multe alte femei şi ai norocul de a avea un corp superb. Oricine a avut grijă de tine în anii de formare, a făcut o treabă minunată. Majoritatea femeilor care au înălţimea ta poartă haine largi, în speranţa de a-şi ascunde dimensiunile şi încalţă pantofi fără toc. Lucruri total greşite! Cine te-a învăţat să fii mândră de înălţimea ta, Faine?

- Mama, zise ea încet.

Era mişcată mai mult de comentariile lui despre mama sa decât de sincerul său compliment.

- Si ea era înaltă. Am fost norocoasă şi pentru că n-am crescut decât după cincisprezece ani, când eram suficient de matură pentru a învăţa să mă împac cu situaţia.

- La cincisprezece ani eram la fel de înalt ca acum.

Si-l imagină pentru o clipă. înalt, greoi, un adolescent diferit de ceilalţi. Inima i se strânse cu duioşie. Această mărturisire o impresionă. Fusese ciudat şi stângaci sau avusese dintotdeauna această graţie felină? se întrebă ea.

- Unde mergem? încercă ea să schimbe subiectul, cu un glas răguşit.

- La tine acasă, ca să te schimbi în ceva mai puţin formal, şi apoi către Howick, răspunse el calm. Un cuplu de

prieteni s-au trezit ieri la uşă cu nişte musafiri din America şi s-au hotărât să organizeze în cinstea lor o petrecere cu grătar.

- O!

- M-au sunat ieri-seară. Am încercat să-ţi telefonez după aceea, dar nu răspundeai. Am fost în Wellington toată ziua. Aş fi pus secretara să te sune, dar nu voiam să pară un telefon de afaceri. Speram să fii liberă.

Era probabil foarte obişnuit ca femeile să-şi amâne orice alte întâlniri când suna el, dar îi fu recunoscătoare că n-o considerase liberă din start.

- Sunt, răspunse ea încet, îmblânzită de atingerea lui şi de delicateţea bărbatului. Cât de colocvială va fi întâlnirea?

El zâmbi.

- La familia Layton, am văzut tot felul de petreceri. De la cele în bikini, la cocteiluri cu ţinute de ceremonie. Sal este foarte ospitalieră; sunt convins că-ţi va plăcea. Vei putea să înoţi, dacă vrei.

Faine alese o ţinută kaki şi o haină arămie până la genunchi. Culorile îi puneau în evidenţă culoarea strălucitoare, minunată a chipului.

- Foarte frumos, aprecie Burke când o văzu.

Probabil că el se schimbase în oraş, pentru că purta haine uşoare: un pantalon bej şi o cămaşă fină. In plus, mai avea o haină asortată, care stătea pe bancheta din spate.

Exact ţinuta pe care un milionar trebuia s-o poarte la o petrecere cu grătar, se gândi Faine. Imediat apoi, un gând o făcu să tresară. "O, Doamne, îl iubesc!", se sperie ea.

- Faine?

Ea zâmbi uşor, plecându-şi genele, pentru ca ochii lui să nu-i ghicească gândurile.

- Ce este?

Pentru o clipă, tânăra se întrebă care ar fi fost reacţia bărbatului dacă i-ar fi mărturisit că s-a îndrăgostit de el. Merita efortul de a-l vedea măcar o clipă nedumerit.

- Nimic, minţi ea, luându-şi geanta.

- într-o bună zi, nu-ţi va mai fi la fel de uşor să-mi eviţi întrebările, o anunţă el pe un ton calm, indiferent.

Familia Layton locuia într-o casă splendidă, aşezată cu faţa către golf, o casă modernă, cu mai multe nivele. Stilul arhitecturii şi al mobilierului era mediteranean, oferind impresia unui spaţiu aerisit. Ambianţa era absolut încântătoare, în special datorită zidurilor albe pe care se profilau ghivece imense de plante şi o colecţie impresionantă de artă modernă în culori strălucitoare.

Sal şi Philip Layton erau la fel de fermecători ca locuinţa lor. Invitaţii din America erau amuzanţi, seara era plăcută şi, din fericire, fără insecte. Toate lucrurile conspirau pentru a face din această petrecere o adevărată sărbătoare. Nu că vreuna dintre femeile aflate în preajma lui Burke s-ar fi putut plânge vreodată de plictiseală. N-avea de ce să se plângă de privirea lui leneşă şi posesivă aţintită asupra ei; acest lucru n-o făcea să se simtă prost. întreaga lui atitudine arăta foarte clar că era partenerul ei pentru această seară şi, deşi erau şi alţi bărbaţi singuri prezenţi la familia Layton, niciunul nu făcu vreun gest pentru a se apropia de ea.

Era un lucru flatant, hotărî Faine, întâlnindu-i privirea.

Dar ar fi dat orice să priceapă ce planuri avea în privinţa ei.

Duşurile aflate lângă piscină compuneau un spaţiu la fel de încântător ca restul proprietăţii. Incăperile erau acoperite cu faianţă verde şi albastră, iar în centru se afla o oglindă imensă. Faine rămase singură înăuntru. Celelalte două femei alături de care intrase să se schimbe, ca şi gazdele, plecaseră înainte.

Se îmbrăcă în costumul de baie galben, dintr-o bucată, mulţumind Cerului pentru machiajul rezistent la apă. Părul i se va usca în nişte bucle rebele, dar în seara asta nimic nu mai conta. Aruncă o privire în oglindă şi remarcă plăcut surprinsă cum costumul îi punea în evidenţă atuurile, de la picioarele lungi până la curbele sânilor şi ale şoldurilor.

Faptul că mersese la plajă în weekend îi oferise un bronz uşor, care-i stătea bine.

Auzi nişte voci în apropiere, dar numai când îşi auzi numele realiză că se discuta despre ea. Ingheţă, incapabilă să descopere un mod prin care să-şi facă simţită prezenţa fără să pună într-o situaţie neplăcută persoanele care vorbeau.

- ... mă întreb dacă e noua prietenă a lui Burke, zise una dintre voci, râzând. Dacă e, înseamnă că bărbatul şi-a schimbat gusturile. Fata asta chiar e capabilă să susţină o conversaţie inteligentă, ceea ce nu se poate spune despre majoritatea partenerelor pe care le-a avut.

- Adevărat. Don spunea mereu că Burke îşi alege femeile pentru odihnă şi recreere şi că tot ce vrea de la ele e o faţă frumoasă, un trup plăcut şi capacitatea de a tăcea.

- Ei, nu cred că asta-i tot ce vrea, răspunse prima

femeie cu subînţeles. Dar cine e ea?

- Este bibliotecară. Tatăl ei a fost John Hellier. El şi soţia sa au fost ucişi într-un atentat terorist cu bombă. Maşina lor a explodat. Mi se pare că se întâmpla în Orientul Mijlociu. Acum vreo şase ani, cred. Trebuie să-ţi aminteşti - a fost un incident cu ecouri internaţionale.

-A, da, diplomatul...

Urmă o pauză, apoi femeia reluă:

-Mă întreb dacă Burke vrea în sfârşit să se căsătorească. Dacă-mi amintesc bine, familia Hellier este bine situată din punct de vedere social, una dintre primele care au venit la Hawkes Bay. Burke ar face o alegere ideală căsătorindu-se cu ea. Poate că asta şi vrea - un trecut glorios, o familie veche. Nu că ar avea nevoie de astfel de lucruri!

Faine îşi muşcă buza, furioasă pe sine însăşi că se lăsase atrasă într-o astfel de situaţie. Reuşise să identifice persoanele care discutau, iar faptul că le plăcea şi că şi ele păreau s-o placă n-o ajuta deloc.

-Ei bine, poate fi mândru de ea, aprobă cealaltă femeie. Pare o fată drăguţă şi sensibilă, ştie să se poarte şi are "atitudine". împreună, fac un cuplu superb, nu-i aşa? Deşi... sunt foarte înalţi.

-Sunt magnifici. Ca nişte lei, arămii şi bronzaţi. Pariez că vor avea nişte copii minunaţi.

Amândouă femeile izbucniră în râs. Faine îşi duse mâinile la obraji, şocată de imaginea copilului lui Burke legănat de braţele sale.

-Ei bine, de dragul ei, sper că vrea să se însoare, reluă

femeia cu un ton sec. Nu prea vorbeşte ea şi nu-i uşor s-o cunoşti, dar nu pare genul care are relaţii de câteva zile. Dacă Burke vrea doar o aventură, atunci va avea de suferit.

- L-ar putea refuza.

Râseră amândouă la această remarcă.

- Tu aşa ai face, dacă ai fi singură şi tânără? Hai să mergem la piscină...

Vocile se îndepărtară. Faine răsuflă adânc şi ieşi din cabina de duş, cu ochii strălucitori şi obrajii în flăcări. Reuşi să ajungă la bazin, fără ca vreuna dintre femei să-i observe venirea. Era o prostie să se lase atât de mult influenţată de nişte bârfe, nici măcar maliţioase, se gândi ea. Problema adevărată era că vorbele lor coincideau cu propriile ei gânduri, întărindu-i convingerea că ar trebui să găsească puterea de a-i spune lui Burke că nu mai voia să-l vadă vreodată.

- Intri în apă? Sau ai de gând să decorezi această parte a piscinei tot restul serii? întrebă bărbatul aflat în spatele ei, făcându-i inima să tresară.

întoarse capul. Pe jumătate ascuns în întuneric, bărbatul părea şi mai înalt. Razele soarelui aflat la asfinţit îi îmbrăcau trupul în străluciri magnifice de aur. Burke ridică mâna şi-i atinse umărul, plimbându-şi degetele pe pielea de satin, într-o mângâiere tremurătoare.

- Nu cred că-ţi doreşti asta, adăugă el.

- De ce? se miră ea.

- E vorba de instinctul atavic de a-ţi ascunde iubita de ochii celorlalţi. Eşti întruchiparea dorinţelor oricărui bărbat.

Eşti o zeiţă de aur. în piscină cu tine! înainte să fiu nevoit să mă bat cu cineva din cauza ta!

Râsul ei avea o notă supusă, încercând să-şi ascundă tulburarea care punea încet stăpânire pe ea. Dacă ar fi putut afla ce avea de gând bărbatul ăsta! Se întoarse şi se aruncă în apă. Timp de patru ani trăise în locuri unde piscina era o necesitate, aşa că era o înotătoare foarte bună. Când Burke o urmă, se afla deja la celălalt capăt al bazinului.

- înoţi ca un delfin, şopti el, când reuşi s-o strângă în sfârşit în braţe. Costumul ăsta poate să iasă? întrebă el, privindu-i umerii goi.

- Nu. Materialele moderne sunt magice.

El zâmbi şi-şi plimbă privirea de-a lungul trupului ei.

- Te cred, zise el sec. Totuşi, e dăunător pentru presiunea mea arterială.

- Nici tu nu arăţi foarte rău în slipul ăla, replică ea, atingându-l uşor pe braţ.

El respiră scurt şi, când ea vru să se îndepărteze, o reţinu în loc, apăsându-şi mâna pe mâna ei.

Faine îşi ridică încet capul, scuturându-se uşor, pentru a înlătura picăturile care-i alunecau pe faţă. Ochii lui îi întâlniră privirea şi căpătară o strălucire ciudată, care o sperie.

Apoi, cineva îl strigă şi el îi abandonă mâna, întorcându-se. Momentul trecuse. Faine rămase palidă şi tremurând', resimţind încă şocul confruntării cu realitatea atât de limpede că bărbatul era pur şi simplu înfometat după trupul ei.

Momentul se sfârşise, dar semnificaţiile sale trenau încă, făcând-o conştientă de atingerea lui, de apropierea lui, dureros de conştientă de carisma sa, de forţa sa masculină. Iar el îşi dădu seama de asta, pentru că tot restul serii o priviri cu o expresie ironică.

Petrecerea se sfârşi destul de devreme. Schimbarea de fus orar îi copleşi până la urmă pe americani şi, pentru că aproape toată lumea prezentă lucra a doua zi, Porche-ul lui Burke părăsi curtea familiei Layton pe la ora unsprezece. Luându-şi la revedere, cei doi promiseră să se revadă cât de curând cu gazdele.

-Te-ai distrat? întrebă Burke.

Intrebarea lui avea un accent detaşat şi rece.

Foarte calm, ea răspunse:

-Atât cât se poate distra cineva la o ceremonie de iniţiere tribală. Mi-au plăcut prietenii tăi.

- Si ei te-au plăcut, adăugă el pe un ton indiferent, aproape plictisit.

O maşină le tăie calea; Burke apăsă frânele şi ocoli vehiculul prin mişcări precise. Luate într-o fracţiune de secundă, deciziile sale rapide demonstrau încă o dată că are instincte de vânător.

După aceea, urmă o tăcere. Bărbatul se concentră asupra drumului şi, probabil, se gândi Faine, voia să-i arate că fusese iritat de impoliteţea ei.

Tânăra se întinse în scaun închizând pe jumătate ochii, pentru a evita lumina puternică a felinarelor. Mai devreme, pe cer, către apus, apăruse luna nouă, dar luminile oraşului întunecau vederea stelelor. Oftă încet. Câteodată, tânjea

aproape dureros după o locuinţă la ţară, un loc unde să se retragă când oraşul devenea prea gigantic şi prea zgomotos. Dacă trebuia să aleagă un oraş, n-ar fi găsit un loc mai bun decât Auckland, cu plajele şi parcurile sale, cele două golfuri şi dealurile Waitakere, împădurite şi străbătute de cărări pentru trasee, dar nu curgeau râuri în Auckland şi nici nu cântau noaptea bufniţe în copaci, iar stelele erau greu de văzut în abundenţa de lumini a oraşului.

- A fost un oftat foarte trist, remarcă Burke, surprinzând-o. Eşti obosită?

- Puţin.

- Ai stat trează noaptea trecută?

- Nu, nu foarte.

Conversaţia se întrerupse din nou, până când ajunseră la ea acasă. Faine n-avea de gând să-l invite să intre. Schimbul de replici din piscină o convinsese că, de această dată, nu trebuia să mai arate nicio ezitare. Dar când el îi deschise uşa, tânăra îi permise foarte uşor să intre în hol, deşi o cuprinse o furie fatalistă când realiză că nu-l poate refuza.

- Să aprind lumina, şopti ea, întinzând mâna.

Dar ochii lui de culoarea acvamarinelor păreau capabili să vadă în întuneric. Ii simţi mâinile pe umerii săi, întorcând-o spre el. Grea şi greu de evitat, gura bărbatului îi găsi buzele, forţând-o să le deschidă.

Faine mai fusese sărutată; Burke însuşi o mai sărutase şi altă dată; şi alţi bărbaţi, înainte. Majoritatea acestor săruturi îi plăcuseră. Sărutul lui Dougal avusese puterea de

a o face să-i tremure în braţe. Dar niciodată nu mai simţise o dorinţă atât de intensă. O flacără de cristal o cuprinse, făcând-o să-şi piardă capul. Era întuneric... atât de întuneric... încât nu mai putea vedea nimic. Nu mai simţea decât presiunea gurii sale. Senzaţiile se amestecau în ea. Mâinile bărbatului se strecurară sub haina ei, atingându-i umerii goi.

Când Burke îşi ridică privirea, Faine era ameţită, tulburată. După o clipă, când el încercă să-şi apese gura pe gâtul ei, tânăra se dădu un pas înapoi.

- Nu!

Vocea lui se auzi cu ecou în mintea ei.

- Nu scapi aşa uşor.

Degetele bărbatului îi apăsară gâtul, ameninţând-o. Faine începu să se teamă.

- Te rog, zise ea, respirând greu şi ridicându-şi mâinile pentru a le atinge pe ale lui. Mă învineţesc foarte repede.

- Atunci, stai liniştită, replică el pe un ton dur. Ridică-ţi capul. Acum, sărută-mă.

Ea atinse cu mătasea buzelor ei obrazul bărbatului.

- Nu aşa! Cum se cuvine.

Ar fi trebuit să se revolte, să-şi afirme independenţa în faţa unui astfel de ordin vehement. Dar voia să mai simtă o dată acea incredibilă senzaţie. Incet, furioasă pe el pentru că o făcea să se roage, furioasă pe ea că se supunea atât de repede comenzii lui, îşi dădu capul pe spate şi-i sărută colţul gurii, atingându-l puţin cu limba. Auzi respiraţia lui grea şi zâmbi aproape de chipul lui, punându-şi mâinile pe obrazul bărbatului. Pielea lui era fierbinte. Dovada că o

dorea atât de tare o făcu să se înflăcăreze.

- Sărută-mă, şopti el.

Mâinile lui îi apăsau cu duritate umerii.

îl sărută din nou; pentru o clipă, iniţiativa îi aparţinu, până când el preluă controlul, cu o brutalitate care ar fi trebuit s-o înspăimânte.

Dar avu exact efectul contrar. Dorinţa ei se înteţi, pe măsura cererii lui, scăpând de sub control. Haina tinerei alunecă la podea, iar când el îşi vârî mâinile sub bluza ei, nu protestă. Si totuşi, gesturile lui o făcură să tremure.

- Eşti atât de frumoasă, gemu el, ţinând-o în braţe şi sprijinind-o când genunchii ei se înmuiară.

Atingerea lui era minunată, uşoară şi totuşi cu un strop de violenţă reţinută. Faine întoarse capul, muşcându-şi buzele, lăsându-se în voia unor senzaţii dulci, cum nu mai trăise niciodată până acum. Deci, aceasta era inocenta cruzime a pasiunii, foamea de a experimenta cea mai adâncă şi mai misterioasă invazie a propriei intimităţi.

Cât rămase astfel, nu ştia. Nu mai era conştientă de nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei. Nu mai simţea decât atingerea plutitoare a mâinilor şi gurii lui.

După aceea, stând să analizeze, realiză că nu mai ştia momentul când îi descheiase cămaşa. Nu-şi mai amintea decât faptul că atingerea pielii lui o făcuse să geamă de o plăcere prea mare pentru a fi oprită. îşi strânse mâinile în jurul gâtului lui şi se apropie mai tare de trupul lui, într-un gest care arăta clar cât de fermecată era de el.

Si Burke era complet cucerit de ea, era clar. Mâinile lui se mişcară încet pe şoldurile ei. Gura lui Faine se deschise

lângă gâtul bărbatului. Intregul ei trup era străbătut de o tensiune intensă. Dorinţa ei era atât de mare, încât i se părea că poate muri de frustrare.

Apoi, dintr-o dată, el fu cel care se îndepărtă, trăgându-i bluza la loc şi spunând pe un ton detaşat:

- Ajunge, Faine. Sunt şi eu doar un om. Iar în aceste clipe, stăpânirea de sine abia îmi ajunge pentru a mă comporta cât de cât civilizat.

Tremurând, respirând atât de greu de parcă ar fi alergat la maraton, Faine se sprijini de zid şi rămase astfel o vreme, în timp ce tensiunea acumulată ameninţa să izbucnească într-un uragan de frustrare.

- Faine?

Incercând disperată să-şi stăpânească vocea, tânăra răspunse:

- Mă simt bine. Mă străduiesc să-mi recapăt răsuflarea. Ca să folosesc un clişeu, pot spune că ai o lovitură letală.

- Iar răspunsul tău a fost pe măsura aşteptărilor oricărui bărbat.

In vocea lui se ghicea o notă de amuzament. Cât de repede îşi
revenise!

Deşi era întuneric, ochii ei se obişnuiseră de-ajuns cu obscuritatea pentru a ghici forma neclară care era trupul lui. Burke se aplecă şi-l auzi înjurând în şoaptă.

- Ce naiba faci? îl întrebă ea.

- Iţi caut haina. Ah...

Se ridică, având haina în mână, şi-şi puse o mână pe umărul ei, îndrumând-o către cameră. Când intrară,

aprinse lumina şi lăsă haina pe un scaun.

Faine întoarse capul, înfricoşată de privirea lui scrutătoare, care reuşise să treacă dincolo de masca sub care încercase să se ascundă încă de la prima lor întâlnire. Nu că ar fi trebuit să fie foarte perspicace pentru a-şi da seama ce efect aveau tentativele lui de seducţie asupra ei. îi sfâşiase armura protectoare. Fără să se uite în oglindă, Faine ştia prea bine că urmele emoţiei îi rămăseseră pe obraji, că ochii îi erau iluminaţi de o căldură febrilă şi că buzele îi erau roşii şi umflate. Ca o a doua piele, atingerea lui rezista pe trupul ei, caldă şi senzuală. Pentru prima dată în viaţa ei, îşi pierduse complet capul. Iar acum că îşi revenise, descoperea că nu-i plăcea deloc senzaţia.

- Faine?

în vocea lui se simţi o uşoară senzualitate, care-i străbătu ca o flacără sângele şi o făcu să se întoarcă în braţele lui. Cu o singură mână, bărbatul îi ridică bărbia, pentru a-i întâlni privirea.

Pentru o clipă, în ochii ei se putu citi o patimă intensă, dar îşi coborî genele pentru a o ascunde.

- Nu trebuie să mă urăşti, zise el sec, dominant. Sau pe tine, dacă se ajunge şi la asta. Nu-mi spune că n-a mai fost nimeni care să-ţi spună că eşti o femeie foarte sexy.

Lui Faine îi fu necesară multă stăpânire de sine pentru a putea răspunse cu lejeritate:

- Bine, voi încerca.

- Da?

Burke zâmbi deloc amuzat, apoi îşi plecă fruntea şi o sărută.

- Nu mai fi supărată. Dacă te comporţi atât de provocator, ar trebui să fii pregătită să suporţi consecinţele. Când iei prânzul mâine?

- La unu.

- Vin să te iau.

Se întoarse către uşă şi părăsi casa, lăsând-o în urma lui, răvăşită.

Uşa se închisese de cel puţin cinci minute înainte să se poată elibera din starea de şoc şi să meargă încet să pună lanţul de siguranţă.

Peste luni de zile de la acest eveniment, Faine decise în sfârşit că acesta fusese începutul. După aceea, Burke o cucerise cu totul. Si reuşise atât de bine, încât, peste câteva săptămâni, realiză că este profund îndrăgostită, obsedată de el, că era primul lucru la care se gândea la trezire şi ultimul gând dinainte să adoarmă.

Instinctul de conservare o feri însă să-şi arate profunzimea trăirilor, ajutată fiind şi de faptul că, după acea seară, bărbatul nu mai făcu nicio încercare de a se apropia de ea şi de a o cuceri, mulţumindu-se cu o relaţie amicală şi afectuoasă. Faine răspundea săruturilor lui jucăuşe cu lejeritate, mulţumită că scăpase de intensitatea pasiunii lui copleşitoare. Era conştientă că, dacă ar fi vrut, Burke ar fi putut-o convinge să facă dragoste cu el în orice clipă. Stia de asemenea că şi el era sigur de asta. Urându-se pentru propria-i vulnerabilitate, Faine încerca s-o camufleze în spatele unui aer de bună dispoziţie, sperând din inimă că acest truc îl va păcăli.

Cinară de mai multe ori la el acasă, dar de obicei

mergeau la un restaurant sau la un club, la teatru sau luau masa cu prieteni. In rândul lor, era acceptată ca ultima cucerire a lui Burke. Se gândea cu un regret amuzat că niciuna dintre aceste cunoştinţe n-ar fi crezut că relaţia lor era pur şi simplu platonică. Chiar şi ei îi era câteodată greu să creadă. O singură privire, şi ar fi fost de-ajuns să remarci farmecul irezistibil al bărbatului şi puterea lui de atracţie. Iar dacă te uitai cu atenţie la buzele lui uşor strânse, într-un efort de autostăpânire parcă, vedeai că este conştient şi mândru de magnetismul pe care-l exercita asupra femeilor. Si, deşi ochii lui îi aruncau din când în când priviri încărcate de dorinţă, ştia să-şi ţină tentaţiile sub control printr-o disciplină fermă.

Prietenii lor se înşelau deci în privinţa situaţiei în care se găsea cuplul lor. Erau prietenoşi şi uşor distanţi parcă, până când ajungeau s-o cunoască. Inteligenţa ei îi suprindea întotdeauna.

Dar, deşi prietenii lui Burke se bucurau de compania ei, o relaţie mai apropiată era imposibilă. întotdeauna, aceştia îşi păstrau o oarecare rezervă. Nu găseau că este cazul să se împrietenească, de vreme ce o despărţire era inevitabilă. Iar Burke întreţinea această stare.

Prietenii lui formau un cerc restrâns. Erau puţini oameni în care avea încredere. Faine fusese uimită de această precauţie extremă, până când, la o mare petrecere, îl văzuse asaltat de oameni care-i cereau favoruri, de femei plictisite şi de altele, care nu voiau decât să se folosească de banii şi de puterea sa.

Atunci, simţi o puternică milă faţă de el. Gratuită,

desigur. Pentru că Burke ştia foarte bine să evite toate întâlnirile neplăcute.

îşi privi solicitatorii de sus în jos, cu un dispreţ rece şi plictisit, apoi îi întinse braţul să plece.

- Te-ai purtat cam... urât, îi zise ea în drum spre casă.

Umerii lui se ridicară cu o mirare prefăcută:

- Se mai întâmplă. Dar cred că ţi-ai dat seama acum de ce nu-mi place să socializez.

- Da, aşa este! aprobă ea.

Burke râse auzindu-i tonul convins şi-i luă mâna, ţinând-o câteva clipe sub a lui, pe volan.

-Ai un suflet bun, draga mea. Am văzut că mă priveai cu o uşoară compătimire. Nu trebuie să te îngrijorezi. Sunt capabil să mă descurc cu astfel de specimene.

Felul în care-i numise pe acei oameni o făcu să se cutremure.

- Da, am văzut, răspunse ea. Ridici din sprâncene, strâmbi din buze şi oamenii pleacă pe rând, fără să mai îndrăznească să te deranjeze a doua oară. Aşa te comporţi cu toţi care-ţi cer favoruri?

In spatele acestei întrebări se ascundea alta, nerostită. "Aşa te vei purta şi cu mine? Când te vei plictisi de prezenţa mea, mă vei respinge cu o privire atât de îngheţată, încât vor trece ani până când îmi voi reveni din şoc şi suferinţă?"

Burke era prea inteligent pentru a nu ghici adevăratul sens al întrebării.

- Cu tine nu, niciodată, draga mea.

Acest răspuns ar fi trebuit s-o liniştească, dar nu reuşi.

După o clipă, el continuă calm:

- Nu că mi-aş imagina că poţi deranja pe cineva vreodată. Eşti destul de rezervată şi de rece. Imi place mult asta la tine. Acel gen de reţinere care demonstrează că eşti o persoană de calitate. Ca să folosesc terminologia bunicii, părinţii tăi te-au crescut ca să fii o doamnă.

Deci, vorbise despre ea cu bunica lui. Fără să-şi dea seama, îşi ridică bărbia într-un gest de mândrie arogantă.

Râsul lui o enervă.

-Te place, draga mea fată de aur. Ai nişte maniere perfecte şi, mai mult decât atât, o inimă bună. Mi-a spus că eşti delicată şi sensibilă şi că eşti dovada clară că gusturile mele în materie de femei s-au îmbunătăţit.

- Mulţumeşte-i din partea mea.

In tonul ei se putea ghici o notă de iritare. O tachina, o rănea cu aluziile lui. Era aproape tentată să răspundă într-un fel, să se răzbune, dar bunul-simţ pe care bunica lui Burke îl remarcase o ajută să se oprească la timp. Atunci când între ei se năştea un conflict, Burke câştiga întotdeauna. Era crud şi nemilos, chiar dacă avea aparenţa perfectă a unui om de lume. Trăia în lumea afacerilor mari, unde se călca pe cadavre pentru atingerea scopului, unde numai învingătorul supravieţuia.

-Aşa voi face.

Nu mai vorbiră până acasă când, întorcând maşina în faţa locuinţei ei, Burke zise pe un ton de comandă:

- Mâine vom lua prânzul împreună.

Faine îşi muşcă buza, apoi, conştientă de umilitoarea sa lipsă de voinţă în faţa masculinităţii sale dominatoare,

aprobă.

În faţa uşii, o sărută cu putere, intens, forţând-o să stea nemişcată. Buzele lui îi cereau din nou cu hotărâre ceva de care ea se temea. Uimită, îi înlătură mâna care-i ţinea faţa, dar când braţul ei îi atinse uşoara cămaşă de mătase, degetele începură să-i tremure şi rămase pe loc. Inima lui bătea în palma ei, iar buzele sale îi căutau gura, la fel cu el se îndrepta înfometat spre ea.

Când bărbatul îşi ridică privirea, ea îi şopti numele.

- Nu, zise el cu respiraţia tăiată. Dacă vin cu tine înăuntru, ştii bine că vom ajunge în pat.

- Nu-mi pasă.

El îi ridică mâna la gură şi o muşcă încet de încheietură, destul de tare pentru a-i provoca durere, dar şi destul de delicat pentru a o face să-şi dorească mai mult.

- Mie da. Noapte bună!

N-ar fi folosit la nimic să protesteze. învăţase să cunoască momentele când vocea sa devenea implacabilă.

Si apoi, era destul de obosită pentru a adormi aproape instantaneu.

Când se trezi a doua zi însă, remarcă cearşafurile mototolite într-un colţ de pat, semn că nu se odihnise cu adevărat.

Cu dureri de cap, furioasă pe sine însăşi pentru că ajunsese într-o situaţie atât de ruşinoasă, îşi petrecu dimineaţa tunzând gazonul. Nu mai avu timp decât să facă un duş şi să se spele pe cap înainte ca Burke să-şi anunţe sosirea sunând la sonerie.

Bărbatul îi zâmbi, iar ochii lui maliţioşi o priviră

scrutător, ca şi cum ar fi fost o specie nouă de animal. Faine ura privirea lui rece, examinatoare; o făcea să se simtă lipsită de apărare. De fiecare dată când se vedeau, bărbatul reuşea să străpungă masca ei aparentă, de parcă ar fi avut în faţă un inamic de a cărui slăbiciune trebuia să se convingă mereu.

- Eşti întotdeauna gata la timp, zise el în loc de salut, trăgând-o la pieptul său şi sărutând-o pe frunte.

Faine îl atinse uşor pe obraz cu buzele şi răspunde încet:

- Părinţii m-au învăţat şi să fiu punctuală. Unde mergem?

- Vei vedea.

- Sunt îmbrăcată adecvat?

O întrebare stupidă, care-i dădu bărbatului ocazia de a o examina din cap până-n picioare, sub pretextul că-i observă cu atenţie hainele. Că îi plăcea foarte mult ceea ce vedea, era clar. Dar ea avea din nou senzaţia că este o sclavă aleasă pentru a satisface cumpărătorului cele mai primitive nevoi.

- Perfect adecvat, zise el, cu o notă de ironie. Să mergem.

Bărbatul părea încordat. Se vedea din felul în care conducea, mult
mai puţin relaxat decât de obicei. Faine stătea tăcută, în aşteptare, aproape temătoare, pentru că Burke părea schimbat.

Cu atât mai mirată fu atunci când realiză încotro se îndreptau. Maşina se opri în faţa gardului după care se

ghicea căsuţa care-i plăcuse ei atât de mult.

Neîncrezătoare, se întoarse către el şi-l privi întrebător, neîndrăznind să formuleze întrebarea care-i stătea pe limbă.

El zâmbi.

- Să intrăm, spuse calm.

Locul era neschimbat. Avea acelaşi aer misterios, liniştit, înveselit de cântecul păsărilor. în vechea grădină, primele flori apăruseră, crescând în buchete multicolore şi delicate şi împrăştiind în jur un miros minunat. Păsările scoteau triluri fermecătoare, în note ascuţite.

Casa dormea în pace, în locul ei atins parcă de vrajă, ca o frumoasă din pădurea adormită, aşteptând sărutul prinţului pentru a se trezi din amorţeală.

Faine privi cu uimire în jur, oftând şi dorindu-şi... ah... câte lucruri!

Atunci, Burke scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa. Faine întrebă prosteşte:

- De unde ai luat cheia?

- De la agentul imobiliar care încearcă să vândă casa de doi ani.

Zâmbi către ea şi adăugă cu ironie:

- Draga mea, nu mai fi atât de nedumerită! îţi place?

- Dacă-mi place!

îl privi cu ochii mari.

- Dar ce...

- Am o singură condiţie, o întrerupse el. Mă iei la pachet cu această casă.

Si apoi, văzând că ea n-are nicio reacţie, reluă cu o

falsă indignare:

- îţi cer să te măriţi cu mine, fraieră mică! Nu mai face faţa asta consternată, mă faci să mă ruşinez şi cred că voi căpăta un complex! N-am mai cerut pe nimeni în căsătorie până acum. Dacă îmi răneşti sentimentele, nu cred că voi avea curajul să mai fac asta vreodată.

Intenţia sa fusese s-o facă să râdă şi reuşi, deşi prin mintea ei treceau gânduri disparate, confuze, care o împiedicau să dea vreun răspuns.

După un lung moment de tăcere, Faine roşi brusc, simţindu-şi inima bătând din nou. Era copleşită de dragostea pe care o simţea. Si realiză, cu instinctul feminin vechi de când lumea, că nu trebuia să se exteriorizeze în niciun fel. Burke nu se aştepta la o astfel de reacţie din partea ei şi nu dorea ca ea să-şi exprime prea deschis entuziasmul. Cu atât mai puţin iubirea!

Fără să-şi dea seama, tânăra îşi muşcă încet buza. Privi într-o parte, ascunzând sub umbra pleoapelor lumina strălucitoare din ochi.

- Faine? o chemă el surprins, puţin distant.

Fulgerător, privirea ei se îndreptă către chipul lui frumos şi, în ciuda instinctului de conservare care o avertiza să lupte, să spună nu, răspunse încet şi calm:

- Da, desigur că mă voi mărita cu tine.

- Pentru o clipă, am crezut că vei spune nu.

Dar, din felul în care o trase autoritar la pieptului lui, Faine realiză că bărbatul nu se aştepta la altceva decât la un ferm şi entuziast răspuns de aprobare. O sărută îndelung şi, în focul acestui sărut, Faine regăsi temerile şi

îndoielile care, pentru o vreme, dispăruseră.

Capitolul 6

- Când? întrebă Burke, şoptind lângă buzele ei.

- Oricând doreşti.

- Cât durează preavizul?

Faine ridică privirea, uitându-se drept în ochii lui.

- O lună. De ce? Nu mai vrei să mă duc la serviciu?

- Nu, răspunse el, sărutând-o din nou.

Era un truc, pentru a-i cumpăra tăcerea. într-un elan de dorinţă, îl auzi răspunzând:

- A fi soţia mea înseamnă o slujbă cu normă întreagă, Faine. Ai ceva împotrivă să locuieşti aici cât timp se renovează casa? Poţi închiria altă locuinţă, dacă te deranjează. Am vorbit deja cu un arhitect să se ocupe de cele necesare. Mi-a spus că se află într-o stare surprinzător de bună şi că nu necesită consolidări majore decât în bucătărie şi în baie.

Faine avea nevoie de o scuză pentru a se desprinde din braţele sale şi a-şi recăpă stăpânirea de sine.

- Păi, să mergem s-o vedem, nu? zise ea.

El îi înţelese imediat strategia. Zâmbetul lui era uşor ironic.

Deschise uşa cu un perfect auto-control. Intrară în casă şi Burke îi cedă pentru moment iniţiativa. Totuşi, Faine era conştientă că era numai un câştig temporar.

Descoperirea că locuinţa păstra încă mobilierul original o făcu să se gândească însă la altceva.

- De ce se află toate astea aici? întrebă ea.

El aruncă o privire indiferentă prin încăperea plină de mobilier victorian greoi. Una sau două piese puteau fi

folosite şi arătau încă foarte bine.

- Bănuiesc că ultimul proprietar a fost o doamnă în vârstă, fără urmaşi, care a lăsat casa unei organizaţii caritabile, cu condiţia ca mobilierul să fie păstrat. A fost inclus în preţul casei. Alege ce-ţi place, iar restul va fi vândut la licitaţie, în scopuri caritabile. Cred că moda victoriană revine.

Faine se opri, privind cu o neîncredere dispreţuitoare servanta aglomerată de sertare pe care se afla un vechi tablou reprezentând o femeie trufaşă într-o rochie cu decolteu şi cu bucle.

- Servanta asta ar putea fi Sheraton, comentă ea, trecându-şi degetele pe deasupra blatului frumos lustruit, cu inserţii decorative, foarte probabil din lemn preţios. Slavă Domnului că au şters de praf lucrurile şi le-au menţinut curate.

-Au fost plătiţi pentru asta, remarcă Burke pe un ton rece.

Faine se simţea din ce în ce mai puţin confortabil. Nu exista un
motiv clar pentru asta, nicio cauză pe care s-o poată identifica. Astfel că, pe când luau prânzul afară, realiză că îi este imposibil să-şi păstreze cuvântul şi să treacă prin experienţa acestei logodne ridicole. Cu cât îi spunea mai repede, cu atât mai bine!

Se întoarse spre el, încercând să ignore picioarele întinse lângă ea şi liniile ferme ale trupului bărbatului, dar observă că privirea lui era
deja aţintită asupra ei cu o strălucire ironică.

- Nu, spuse el cu fermitate. Fie că ţi-e teamă sau nu, să ştii că nu există scăpare din asta, Faine.

- Cum ai ştiut ce vreau să spun? întrebă ea cu o neagră disperare în voce. Cum naiba reuşeşti să-mi citeşti gândurile atât de uşor?

- Probabil că am puteri paranormale.

Râse fără veselie şi o trase mai aproape de el.

- Ai fost foarte agitată şi nervoasă din clipa în care ai acceptat să te căsătoreşti cu mine. Toate privirile tale erau temătoare şi cercetătoare, de parcă mi-ar fi crescut deodată coarne şi copite şi m-aş fi transformat în însuşi stăpânul Hadesului.

- Coarnele şi copitele te-ar face cel mult un satir sau zeul Pan, replică ea cu răceală.

-Am încurcat puţin legendele, chicoti el, şi o ridică pe genunchi, întorcându-i spre el faţa pentru a-i citi mai bine gândurile ascunse. N-am avantajul unei educaţii alese, ca tine.

Faine clătină din cap.

- Nu mai încerca să mă păcăleşti! Poate n-ai aceeaşi educaţie şi poate ai învăţat ceea ce ştii când şi cum ai putut, dar calitatea este aceeaşi.

Soarele îi străluci în păr când întoarse capul, sprijindu-l de pieptul lui pentru a se feri de ochii săi scrutători.

Si aşa văzuse prea multe. Mintea sa era asemenea ochilor, rapidă, tăioasă şi extrem de inteligentă. Analiza la rece fiecare amănunt şi toate cele cinci simţuri ale sale păreau să se hrănească cu senzaţii.

Si totuşi, rămase lângă el, simţind că apropierea sa era

confortabilă. Era un bărbat pe care se putea baza, se gândi ea. Competent, inteligent, protector.

- Mulţumesc, şopti ea.

El se mişcă uşor, sprijindu-se mai bine de unul dintre stâlpii verandei. O mână rămase pe coapsa ei şi-i putea simţi căldura prin materialul fustei. Cealaltă se afla pe talie, relaxată. N-o ţinea cu forţa lângă el, dar Faine ştia că încercarea de a scăpa ar fi fost sortită eşecului.

- Eşti foarte puternic, şopti ea cu încântare. Nu sunt deloc uşoară.

Răsuflarea lui îi mângâie părul.

- Dar nici grea, adăugă el. Dimpotrivă, eşti foarte suplă pentru înălţimea ta. Ţi-e teamă că voi încerca să te conving să facem dragoste, acum că ai acceptat să te măriţi cu mine?

Vorbele lui o şocară şi nu putu avea nicio reacţie.

- Ar trebui să-mi fie?

- Nu trebuie să răspunzi niciodată la o întrebare cu alta, draga mea.

Mâna lui urcă încet, se strecură între nasturii bluzei şi-i atinse sânul.

- Nu, nu voi încerca să te forţez. Stii foarte bine că-ţi place să te ating - la fel de mult cât îmi place mie să te simt în braţele mele. Dar nu voi face nimic din ceea ce nu vrei. Nu sunt un adolescent, îmi pot stăpâni pornirile şi dorinţele. De prima dată când te-am sărutat, ai respins din răsputeri ideea de a putea avea o relaţie. Nu înţeleg de ce. Poate doar din pricina unei experienţe dureroase pe care ai avut-o cu un bărbat cu care erai gata să te măriţi în urmă

cu ceva ani.

Faine îl privi în ochi, uimită şi speriată.

- Cum de ştii asta?... se grăbi ea să întrebe, dar la fel de repede găsi şi răspunsul. A, desigur, ai aflat de la prietena noastră comună, Philippa Costain, nu-i aşa?

- Da, a fost foarte nerăbdătoare să-mi povestească totul.

O sărută pe buze, căutând să-i oprească avalanşa de cuvinte.

- Stiu că-şi dorea mai mult banii tăi decât pe tine. Iar dacă în urma logodnei ţi-ai îngăduit să renunţi la principiile stricte în privinţa relaţiilor premaritale, înţeleg foarte bine de ce te-ai simţit trădată după ce a rupt relaţia. Phil Costain mi-a spus că erai destul de matură pentru vârsta ta, dar şi un pic naivă. Imi dau seama că ai fost distrusă pentru moment, dar sunt convins că ţi-a trecut.

- Da, şopti ea, întrebându-se de ce n-avea curajul să-i spună că este încă virgină. Da, îl iubise pe Dougal, dar nu destul pentru a ceda rugăminţilor sale.

- Si totuşi, se pare că ceva din acea suferinţă a rămas, comentă Burke. Dar îţi promit că nu te voi grăbi în niciun fel. Avem întreaga viaţă înainte pentru a ne bucura unul de altul.

Probabil că-i simţise reacţia uimită la această declaraţie, pentru că răspunsul lui fu un chicotit abia perceptibil. Apoi, mâna îi alunecă uşor sub fusta ei, mângâindu-i pulpa interioară cu o senzualitate delicată.

- Iar când spun "bucura", crede-mă că vorbesc serios!

După câteva secunde, o eliberă însă, ridicând-o de pe

genunchii săi cu oarecare brutalitate, de care Faine se bucură, pentru că-i dădu ocazia de a-şi ascunde faţa de el.

Dar era deja prea târziu. El îşi dădu seama că mângâierea lui o afectase, aşa cum ştiuse totul despre ea încă de la început. Dar acum, că se logodiseră, nu mai exista niciun motiv pentru a-şi ascunde sentimentele, nu?

Mai târziu, noaptea, după ce luară împreună cina la ea acasă, ascultară muzică şi discutară tihnit despre cărţi, făcând printre picături şi planuri pentru nunta care urma să aibă loc peste şase săptămâni, Faine realiză că Burke nu-i spusese niciodată că o iubeşte. Si, dintr-un motiv sau altul, plânse puţin, aşteptând s-o ia somnul.
Lacrimi triste, solitare, cum nu mai plânsese de la trădarea lui Dougal.

Lucrurile îi părură mult mai acceptabile a doua zi, desigur, deşi era o dimineaţă umedă, ceţoasă şi caldă, ideală pentru plante, dar deloc bună pentru oameni.

Burke veni la ea devreme şi Faine nu reuşi să ajungă la bibliotecă decât către prânz. Bărbatul o duse la un bijutier unde aleseră împreună, după unele discuţii în contradictoriu, un inel cu o piatră superbă de topaz galben.

- Nu-i chiar aceeaşi culoare ca a ochilor tăi, spuse Burke, cu o grimasă a gurii care ar fi părut un zâmbet cuiva care l-ar fi iubit mai puţin. Dar n-am fost niciodată impresionat de topazele portocalii.

Faine nu răspunse nimic, privindu-şi inelul. Bijuteriile nu aveau preţul expus, dar ar fi trebuit să fie naivă ca să nu-şi dea seama că se situau într-o gamă de preţuri peste orice şi-ar fi putut imagina că va purta vreodată. îşi alesese

inelul de logodnă din vitrina unde se aflau rubine şi smaralde şi un safir de un albastru puternic şi viu, iar compania lor selectă arăta clar că bijuteria era extrem de scumpă. Pentru prima dată, realiză cât de bogat era Burke. Nici măcar maşina sa extrem de elegantă n-o făcuse să se gândească la asta până acum.

îl privi şi-l văzu zâmbindu-i, cu ochii săi inteligenţi.

-Te-ai răzgândit din nou? Prea târziu, draga mea. Ţi-am mai spus o dată, n-ai scăpare.

Bijutierul reveni grăbit, îl rugă pe Burke să se retragă puţin pentru o discuţie între patru ochi şi începu să-i spună ceva în şoaptă. Faine auzi cuvântul "asigurare" şi înghiţi cu greutate.

Inelul sclipea pe mâna ei palid, discret, perfect. în jurul topazului străluceau mici diamante, într-un aranjament care punea în valoare culoarea rafinată a gemei. Pe mâna ei lungă şi subţire, arăta superb.
Era darul unui om bogat pentru femeia care urma să-i devină soţie.

La capătul câtorva momente în care îl auzi pe Burke vorbind calm, dar cu o fermitate care îi arăta cum fuseseră obţinuţi banii pentru inel, bărbatul se întoarse şi o luă de braţ.

- Să mergem. Vom bea un ceai şi apoi te conduc înapoi la serviciu.

- Nu te reţin de la vreo treabă importantă?

El ridică din umeri.

- Unul dintre avantajele pe care ţi le oferă statutul de şef este acela de a putea să-ţi iei liber când doreşti. Am

toată dimineaţa la dispoziţie.

- Erai atât de sigur de mine ?

Degetele sale îi strânseră braţul.

- Nu, am sperat că ai timp. Asta te îngrijorează, Faine? Ţi-e frică să nu te bat? Cred că ţi-am mai spus că sunt bine educat.

Faine tăcu, gândindu-se că n-avea cum să-i spună de ce era supărată. Să-i mărturisească pur şi simplu că suferea pentru că între ei nu se schimbaseră jurămintele clasice de iubire? Că se temea că Burke îşi cumpărase cea mai bună soţie, la fel cum cumpărase cea mai bună maşină şi cel mai bun inel? Cum putea să-i spună că-i era teamă că o va răni atât de rău încât trădarea lui Dougal ar putea deveni o amintire nesemnificativă, ca o zgârietură pe lângă pierderea unui braţ?

Nu, nu putea.

- Este un pas mare, zise ea, încercând să ignore felul în care femeile de pe stradă se uitau la Burke.

- Trebuia să-ţi dai seama că se va întâmpla.

Faine ridică din umeri şi zâmbi uşor.

- Nu, de unde să-mi dau seama? Nu eşti prea uşor de citit. Stiam că nu-ţi doreşti o aventură... sau cel puţin nu păreai să vrei asta. Dar căsătoria... ei bine, asta-i cu totul altceva. Majoritatea bărbaţilor de vârsta ta sunt deja căsătoriţi, dacă nu cumva sunt convinşi că vor să rămână singuri şi ştiu şi cum să se păstreze departe de angajamente.

în vocea lui se ghici o notă de duritate când replică:

-Au fost destule ocazii pe care le-am refuzat, e

adevărat.

- Nu trebuie să te superi, ştii ce vreau să spun.

- Da.

Ajunseră într-o cafenea ca multe altele, dar Burke era în mod evident cunoscut aici. Chelneriţa îi zâmbi adorabil, înainte de a-şi muta privirea extrem de curioasă asupra lui Faine, în timp ce aducea o tavă pe rotile plină cu prăjituri delicioase.

- Nu vreau decât cafea, zise Faine repede, pentru că nu se simţea în stare să mănânce nimic.

- Ce vei mânca la prânz? întrebă Burke.

Ea zâmbi.

- Iaurt.

- Atunci, va trebui să mănânci ceva mai consistent acum.

- Te comporţi ca un şef, Burke? se miră ea, ridicând din sprâncene.

- Nu mă cunoşti deloc, replică el, punându-şi o mână peste a ei. Doar nu vrei să fiu îngrijorat în ceea ce te priveşte, nu-i aşa?

Ea râse şi roşi, pentru că în ochii lui apăruse o sclipire ironică.

- Nu, niciodată. Dar spune-mi, adăugă ea luând o mică prăjitură, întotdeauna se întâmplă lucrurile aşa cum vrei?

- Invariabil.

Vocea lui sunase plat, dar undeva în tonul său se ghici o notă de satisfacţie, care o făcu să ridice privirea, uşor alarmată.

- Vezi tu, adăugă el cu aplomb, am puţine scrupule.

Ajută, să ştii.

- Si acesta este un avertisment care ar trebui să mă facă să fug?

-A, dar asta nu se va întâmpla, nu-i aşa?

Pentru o clipă, Faine cochetă cu ideea de a-i risipi siguranţa asta de sine, dar privirea lui asupra ei era ironică şi tolerantă. Roşi, şi Burke îşi dădu îndată seama de ce.

Cafeaua, care mirosea excelent, o salvă de această situaţie penibilă. Chelneriţa sosi cu un vas argintiu înalt din care turnă licoarea aromată şi le ură o "dimineaţă superbă", înainte de a se îndrepta către ceilalţi clienţi.

Momentul trecu, dar chiar şi după ce Burke o lăsă la serviciu, spunându-i că va trece s-o ia pe seară, Faine tot nu putu uita calma sa încredere în sine însuşi. Bărbatul ştia că atracţia pe care o simţea faţă de el era atât de puternică, încât îi depăşea cu mult frica şi îndoiala. Probabil avea capacitatea de a vedea dincolo de aparenţa ei calmă şi relaxată, femeia pasională şi înflăcărată. Cealaltă Faine Hellier. Incercase mereu să nege existenţa acestei altei laturi a ei, femeia cu instincte primitive, dar el ştiuse încă de la bun început că aceasta exista. Privirea lui o făcea să se simtă goală şi vulnerabilă. O, ştia prea bine care era imaginea pe care el o proiecta în afară. Era inteligent, sclipitor, civilizat, om de lume, cu un puternic magnetism sexual - adjectivele îi veneau rapid în minte. Prea rapid, chiar. Pentru că erau şi altele care i se potriveau, ca grosolan, rece, distant şi periculos.

In acea după-amiază nu purtă inelul, nici nu-i spuse lui Heather de el, dar Burke i-l strecură la loc pe deget când

se urcă în maşină, spunând:

-Bunica şi-ar dori să-l vadă.

-Vor fi acolo şi Gavin şi Libby?

-Da.

- Mi-ar plăcea să-i revăd. A trecut ceva timp... de fapt, nu i-am întâlnit decât de două sau de trei ori.

-Abia aşteaptă şi ei să te vadă, ca să-ţi ureze bun venit în familie. Bunica este foarte încântată şi probabil te va stânjeni povestindu-ţi cât de mult îşi doreşte un strănepot.

Undeva în adâncul ei, tresări ceva ca o plăcere dureroasă.

-Dar tu? întrebă ea, încercând să pretindă că subiectul n-o fascina şi n-o speria deloc.

-Am treizeci şi trei de ani. Ar fi bine să nu mai aştept prea mult. Dar tu, draga mea, vei fi cea care va trebui să poarte copilul timp de nouă luni. Decizia este numai a ta.

-Atunci... nu chiar acum.

Degetele i se agitau în poală, dar vocea îi rămase la fel de calmă ca întotdeauna când continuă:

-Cred că ar fi mai bine să mă obişnuiesc cu ideea de a fi măritată înainte de... înainte de a avea copii.

-Mi se pare corect.

Burke îşi puse mâna peste palmele ei, liniştindu-le, apoi îi zâmbi cald:

-Drăguţă şi sensibilă Faine! Relaţia noastră va merge. încearcă să nu iei în seamă aceste presimţiri rele care îţi dau târcoale. Mi-aduc aminte că am citit undeva că logodna ar trebui să fie cea mai fericită perioadă din viaţa unei femei. Nu trebuie să te gândeşti la frumoasele iluzii

alungate de sordida realitate a traiului alături de un bărbat.

- O, Doamne, ce spui sună ca vorbele unei femei isterice din epoca victoriană! replică ea cu inteligenţă. O femeie masculinizată, desigur, care se adresa doamnelor cu "micuţo" şi insista să se acopere picioarele pianului cu muselină, pentru a nu-i jigni sensibilitatea.

- Stiam eu că nuanţa părului tău ascunde un temperament aprig, comentă Burke văzându-i ochii mari şi strălucitori pe chipul ca de fildeş când se întoarse spre el. Nu... nu, nu te enerva pe mine. Prefer să ne certăm prima dată pentru ceva mai important! Stiu că eşti nervoasă... Nu sunt sigur că am spus ce trebuia, dar crede-mă că este vorba despre ultimul tir al rezistenţei unui burlac. Aşa că nu mai încerca să provoci o ceartă, fată aurie, şi relaxează-te. Nu sunt Făt-Frumos pe cal alb, dar, să recunoaştem, nici tu nu eşti vreo Cenuşăreasă.

Vocea lui se înăsprise. Suna de parcă ar fi demonstrat cuiva, la rece, avantajele unei afaceri.

- Ne potrivim în toate punctele esenţiale, Faine. Si ştii prea bine asta. De aceea, ai şi fost de acord să te măriţi cu mine.

Se lăsă tăcerea. Faine îşi privi mâinile albe în strălucirea din interiorul maşinii.

- Da, aprobă ea. Era clar că bărbatul aştepta un răspuns. Imi pare rău, m-am purtat urât. Bănuiesc că burlăcia nu este un privilegiu exclusiv masculin şi probabil am şi eu felul meu de a opune o oarecare rezistenţă schimbării. In ce mă priveşte, se pare că se manifestă prin încercarea de a declanşa o ceartă.

Ceea ce era o minciună. Stia prea bine de ce era nervoasă şi n-avea nimic de-a face cu dorinţa de libertate. Ceea ce dorea era asigurarea lui, şi aceasta nu putea fi obţinută decât într-un singur fel. De ce nu-i spunea că o iubeşte?

Răspunsul era, desigur, sfâşietor de evident. Sofisticat cum era, Burke nu credea probabil în genul de dragoste după care ea tânjea. Multă lume n-o mai făcea. Probabil era convins că înţelegerea lor şi dorinţa reciprocă erau suficiente. Gusturile lor erau asemănătoare, cu mici diferenţe, doar atât cât să reprezinte o provocare.

- Ne-am înţeles? întrebă el în şoaptă.

Ea aprobă din cap, acceptând în sfârşit că, deşi era dureros să fie singura care iubea, ar fi fost mult mai înfricoşătoare perspectiva de a-l scoate pe acest bărbat din viaţa ei. Burke avea puterea de a face soarele să strălucească. Si dacă o voce fermecătoare voce îi şoptea că poate va ajunge s-o iubească la rândul său, încerca totuşi să ignore aceste şoapte.

- Da, zise ea cu voce tare, deşi o presimţire încă o chinuia. Nu te voi mai deranja cu prostiile mele, îţi promit. Voi fi mai tandră.

Farurile unei maşini care venea din sens opus luminară zâmbetul lui admirativ. Ah, o cunoştea prea bine!

- Sper că nu prea tandră, totuşi. Prefer din când în când licărirea de mânie pe care am întrezărit-o acum la tine, fată aurie cu bucle strălucitoare şi ochi de topaz înflăcărat. Eşti delicioasă şi foarte provocatoare.

Vocea lui era şoptită şi totuşi încărcată de o profundă

dorinţă.

- Ah, răspunse ea enervată, să nu îndrăzneşti să spui că arăt minunat când sunt mânioasă.

El râse, virând maşina către aleea ce ducea la casă şi parcând.

- Nu, draga mea, nu voi spune asta. Dar nu mă poţi opri s-o gândesc.

Toată lumea se afla acasă, Libby, doamna Guilford şi Gavin. După iniţiala stare de stânjeneală, seara ar fi putut fi plăcută, dacă n-ar fi existat câteva momente care o făcură să se simtă prost. în majoritatea lor, se gândi ea, acestea fură provocate de Gavin. Bărbatul stătea îmbufnat în scaunul său cu rotile, cu liniile feţei aspre, neîmblânzite. în ochii lui albaştri se ghicea o expresie sfidătoare şi-i privea pe toţi, mai ales pe soţia sa, ca şi cum ar fi resimţit dureros şi cu o mânie devoratoare faptul că ei puteau merge. Vorbea cu Libby numai în aluzii meşteşugite şi drăgălaşe, în care se simţea ironia. Lui Faine nu-i luă mult să detecteze sub cuvintele sale - numai ordine şi cereri - tonul periculos şi amar al maliţiei. Libby era foarte amabilă. Ochii ei nu-l părăseau nicio clipă. Părea gata să-i întâmpine orice dorinţă, dar tensiunea se simţea sub masca sa veselă.

Era aproape ca şi cum Gavin ar fi făcut-o să se simtă vinovată, se gândi Faine. O dată, Libby râse la o remarcă a lui Burke, dar chiar în acea clipă privirea ei alunecă către soţul său şi momentul plăcut dispăru. Libby se întoarse lângă el. Gavin comandă încă ceva de băut. Pe când i se turna în pahar, acesta întrebă:

- Si când va avea loc fericitul eveniment?

- Peste aproximativ şase săptămâni, replică Burke, cu privirea rece şi inflexibilă.

Faine se înroşi uşor când privirea lui Gavin se opri asupra taliei ei.

- Există vreun motiv pentru această grabă?

- Gavin! exclamă Libby cu o notă dureroasă în glas.

- Niciunul în afară de cele obişnuite, răspunse Burke calm, acoperind protestul cumnatei sale.

îşi fixă ochii asupra fratelui său, continuând să-l fixeze cu o răceală deliberată.

- N-avem de ce să aşteptăm. Faine trebuie să mai lucreze încă o lună şi, după terminarea preavizului, va avea nevoie de câteva săptămâni ca să organizeze evenimentul. Nu vrem să facem o nuntă mare.

- Bine, bine, am înţeles, rânji Gavin către Faine.

Dar în expresia lui era ceva ironic, care o avertiză că bărbatul nu-şi terminase întrebările.

- Cum te simţi, continuă el, la gândul că vei împărţi această casă cu noi toţi?

- Dar acest lucru nu se va întâmpla, interveni Burke calm. Am
cumpărat o locuinţă la St. Paul's point.

Această veste era o supriză pentru toţi. Doamna Guilford întrebă unde anume şi restul conversaţiei se purtă în jurul noului subiect, remarcele lui Gavin fiind deja uitate. Tot restul serii bărbatul nu mai vorbi dar, de fiecare dată când Faine îl privea, îl suprindea veghind-o pe sub gene. De fiecare dată când ochii li se întâlneau, Gavin o privea cu

un zâmbet ironic şi de fiecare dată ea, şi nu el, îşi muta privirea.

Pe drumul spre casă, Burke zise, cu o notă de oboseală în glas:

- Imi pare rău că a trebuit să ai de-a face cu Gavin.

- Nicio problemă, răspunse ea rapid.

- Ba da, este. Măcar dacă ar fi un tip de om care poate accepta urmările tragediei. Dar nu! In loc de asta, stă toată ziua mohorât şi face tot posibilul pentru a transforma viaţa celorlalţi într-un iad. A avut timp destul. Psihoterapeutul de la spital spune că răul ar fi trebuit deja să treacă. Intotdeauna a avut o latură maliţioasă. Se pare că a decis să se lase pradă ei.

Faine oftă, gândindu-se la figura lui tristă în acel scaun.

- Pare... pare că ştie ceva ce-l înspăimântă şi-l fascinează în acelaşi timp. Cum a fost rănit?

- La curse.

- Deci, Libby n-a avut niciun amestec?

Maşina făcu un mic salt, sub influenţa unui picior prea tare apăsat pe acceleraţie.

- Nu, niciunul. De ce? răspunse el lipsit de orice expresie.

Spusese ceva ce nu trebuia. Cu mare atenţie, păstrându-şi tonul
obişnuit, replică:

- Pentru că pare să se simtă vinovată de ceva. N-a râs decât o singură dată toată seara şi aproape imediat s-a oprit şi s-a dus lângă el, ca şi cum i-ar fi fost în vreun fel neloială.

După ce cumpăni o clipă răspunsul, Burke zise:

-Libby n-are de ce să se simtă vinovată. Dacă se simte, este vorba de vina naturală pe care o resimte oricine se află în prezenţa cuiva handicapat. Cred sincer că, dacă ar putea, ar schimba bucuroasă locul cu el.

Urmă o pauză, după care continuă distant:

-Iar Gavin, fiind aşa cum este, ar accepta un astfel de sacrificiu.

Dispreţul rece din tonul lui o înspăimântă.

-Eşti prea dur cu el.

-îmi cunosc fratele. Deşi ţin mult la el, nu pot să închid ochii la defectele pe care le are. Este permanent preocupat să facă viaţa mizerabilă tuturor celor din jur. A încercat şi cu tine, desigur. L-am observat astăzi privindu-te şi încercând să facă tot posibilul să te simţi prost.

-A şi reuşit, admise Faine.

El aprobă din cap.

-De acum înainte, ignoră-l. După ce ne vom căsători, nu-l vei mai vedea aşa des. Nu vreau să te supere cu răutatea lui.

Si astfel se încheie seara.

Capitolul 1

Se căsătoriră într-o zi de vară, în mica biserică de lângă apartamentul lui Faine. Tânăra purtă o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu poale lungi şi bluză decorată cu mici boabe aurii, în timp ce în jurul taliei îşi puse o centură din fire de mătase aurie. Sandalele cu tocuri înalte erau tot de culoarea aurului. Ca unice bijuterii purta cerceii de perle ai mamei şi inelul de logodnă. Buchetul era făcut din orhidee, crem şi aurii. Intreaga ţinută costase o sumă exorbitantă, dar Faine fusese hotărâtă să nu fie întrecută de nicio invitată. Nu avusese niciun însoţitor la altar, dar Anna şi Heather făcură cât zece domnişoare de onoare.

Un verişor îndepărtat şi soţia sa veniră de la Hawkes Bay, dar, în afară de aceste rude, ceilalţi invitaţi erau numai prieteni. Doamna Guilford insistă ca recepţia să aibă loc la locuinţa ei. Faine nu ştia unde aveau să doarmă în acea noapte şi nici nu întrebă. In ultimele săptămâni, Burke devenise din ce în ce mai distant, ca şi cum indiferenţa sa în privinţa căsătoriei se fixase într-o definitivă respingere.

Cu o săptămână înainte de nuntă, Faine îi spuse, după o seară
petrecută ascultând muzică:

- Stii, mai este încă timp să ne răzgândim.

El întoarse capul uimit, privind-o ciudat.

- De ce spui asta? întrebă el.

Ea ridică din umeri, simţindu-se stângace sub privirea lui ironică.

- Nu pari foarte interesat şi convins.

Expresia lui se schimbă, devenind amuzată.

- Nu? reluă el, trecându-şi mâna prin buclele ei.

Faine îşi muşcă buza şi se îndepărtă sau măcar încercă, pentru că, îndată ce o simţi că pleacă, mâna lui se crispă pe gâtul ei şi o trase mai aproape, cu capul uşor plecat, pentru a o putea săruta. înainte să-l întâlnească, Faine nu ştiuse cât de sensibile erau anumite părţi ale trupului ei; acum, tremură când sărutul lui îi atinse gâtul, în timp ce mâna lui îi mângâia părul. La început, săruturile fură delicate, dar foarte curând începu să simtă muşcătura uşoară a dinţilor săi.

- Burke! exclamă ea, încercând să se ridice.

El râse şi o întoarse spre el. Ea privi în sus către liniile ferme ale chipului său. Ochii săi reci şi şi buzele zâmbind fermecător o făcură să uite că există timp, că există şi alte locuri pe lume.

Sărutul său o lăsă fără respiraţie. Mâna ei se strecură sub cămaşa bărbatului, mângâindu-i pielea caldă.

Pentru prima oară în viaţă, ştiu că era gata să se predea, purtată de dorinţa de a fi iubită şi de a iubi.

Pe sub gene, ochii lui Burke sclipeau aproape înfricoşător. Tremurând, gemând de dorinţă, Faine încercă să-l respingă, pentru că era ceva rece şi impersonal în pasiunea lui. Ceva care o înspăimânta.

Imediat însă, mâna lui se strecură pe spatele ei şi sărutul lui o făcu să deschidă involuntar buzele. Trupul lui o presa.

Inspăimântată, realiză că se ruga, îl implora s-o elibereze din adâncul întunecat al propriei senzualităţi, vocea ei rostind mereu şi mereu:

- Te rog... te rog...

Ca şi cum răspunsul ei l-ar fi luat prin surprindere, bărbatul trase adânc aer în piept, apoi se culcă lângă ea, buzele lui fierbinţi atingându-i gâtul. Apoi se ridică şi o trase în picioare, după el.

- Nu, zise el liniştit, ridicându-i bărbia ca să-i vadă ochii plecaţi. Când vom face dragoste pentru prima dată, va trebui să fie altfel. Să avem toată noaptea la dispoziţie, numai pentru noi.

Zâmbi, îi ridică mâna la buze şi-i sărută vârful degetelor.

- Răspunzi cu atâta entuziasm mângâierilor mele, încât, dacă aş fi mai grăbit, nu m-aş putea bucura de toate farmecele tale.

- Cred că stăpânirea ta de sine m-a speriat puţin, şopti ea.

El ridică din umeri, aruncându-i o privire rapidă şi pătrunzătoare.

- Sper că te-am convins că asta nu înseamnă lipsă de interes, replică el, redevenind distant, dar zâmbind totuşi. Provocările tale sunt suficiente pentru a face şi un sfânt să-şi piardă capul!

- Dar nu şi pe tine?

- O, dar eu nu sunt un sfânt.

Rămasă singură după nuntă, mergând să se schimbe, Faine se gândi din nou la toate astea şi un uşor fior o cuprinse.

De luni de zile tânjea după Burke. In visele sale apărea mereu.

Astăzi, nu peste multe ore, avea să devină soţia lui în adevăratul sens al cuvântului. Gândul o făcu să roşească. Işi lipi palmele, presându-le una de alta, şi încercă să respire adânc şi calm. Apoi, concentrându-şi atenţia la ceea ce făcea, îşi scoase rochia din mătase şi se schimbă.

Afară, soarele apunea într-o mare de portocaliu şi roşu. Către vest, cerul era aproape verde, iar deasupra lor se întindea un curcubeu de indigo. Numai Luceafărul era suficient de strălucitor pentru a se vedea, o stea mare strălucind distant către apus. în magnolia din faţa ferestrei, o pasăre îşi cânta trilurile sale sfâşietoare şi dulci. Parfumuri pluteau în aerul dulce-amărui al serii.

Tensiunea nervoasă o făcu să devină neliniştită. Se aplecă în afară şi-l zări pe Burke sub pergola încărcată de clematite albe şi albastre. Bărbatul îi cedase camera sa să se schimbe, iar el preferase să meargă în dormitorul de oaspeţi de la parter. Se părea că era deja gata.

Faine ieşi uşor din cameră şi coborî scările fără să întâlnească pe nimeni în drum.

Luminile erau stinse. Stătu o clipă în loc pentru a se obişnui cu obscuritatea, apoi se îndreptă către uşa de sticlă ce dădea afară. Dar chiar atunci auzi un glas care venea dinspre pergolă.

Era Libby. Femeia vorbea şoptit.

- Fii fericit, zise ea.

în aceste simple cuvinte se ascundea confirmarea tuturor suspiciunilor nerostite ale lui Faine.

Dar nu era totul. Faine rămase pe loc, ţinându-şi respiraţia când Burke răspunse:

- O, Doamne, nu pot...

- Ba da, ba da, poţi... trebuie.

Stătură o vreme departe unul de altul, apoi Libby întinse mâna şi-i mângâie obrazul.

- E foarte drăguţă... şi-mi place mult de ea. Te va face fericit. Este atât de bună şi de de sensibilă încât... încât...

- încât... dar vocea lui se frânse.

în întunericul adânc de sub pergolă, cele două umbre se topiră într-o îmbrăţişare care o făcu pe Faine să respire adânc şi sfâşietor, de
parcă o sabie i-ar fi străpuns inima.

Dar ei n-o auziră. N-ar fi auzit nimic din ce-i înconjurau, atât de pierduţi erau în dragostea lor. Faine nu se putu mişca, nu se putu îndepărta de această crudă prăbuşire a tuturor speranţelor sale. Era cel mai suferind spion din câţi au existat vreodată pe lume. Aştepta nemişcată, privind cum Burke îşi săruta cumnata cu o pasiune copleşitoare, prea mult timp înăbuşită.

- Dragule, şopti Libby, o, dragul meu... Trebuie să pleci. Te rog... Burke, e târziu. Poate e deja gata.

Faine suspină, aşteptând să-l audă trimiţându-şi soţia la dracu, dar el zise cu greutate:

- Da, trebuie să plec. Dar sunt încântat, mă bucur că ai venit la mine... în sfârşit.

- N-aş fi putut suporta să nu-mi iau rămas-bun.

Libby vorbea răguşit, fiecare cuvânt fiind încărcat de disperare şi de dorinţă.

- N-am vrut să se întâmple aşa... tot acest timp... în care n-am avut nimic să-mi reproşez...

Vocea ei se schimbă, devenind înfricoşătoare.

- Dar mă bucur! Mă bucur! Măcar voi avea această amintire.

- Draga mea...

Se sărutară încă o dată, Libby înlănţuindu-şi braţele după gâtul lui. Se aflau atât de aproape, încât Faine simţi că se înăbuşe. Stia foarte bine ce simt, cunoştea acea dorinţă crescândă, pasiunea copleşitoare din momentul în care buzele se întâlnesc.

Apoi, atât de abrupt încât Libby rămase uimită, Burke o îndepărtă de el.

- La revedere, draga mea, zise el, privind-o cum se îndepărtează, înainte de a se întoarce şi a se îndrepta spre casă.

Trecu foarte aproape de Faine. Dar nici chiar atunci n-ar fi văzut-o, dacă n-ar fi aprins lumina.

Bărbatul se albi la faţă, şocat s-o descopere acolo. Rămase pe loc, cu mâna pe întrerupător, uitându-se la ea ca şi cum nu şi-ar fi putut crede ochilor. Faine îl privi la rândul ei, prea stupefiată de scenele la care fusese martoră pentru a-şi mai putea ascunde emoţiile. Inima îi bătea cu repeziciune.

- De când te afli aici?

- Am venit cu puţin înainte de a intra tu, răspunse ea, tremurând.

Starea de şoc a bărbatului parcă trecu. Culoarea naturală îi reveni
în obraji, dar ochii lui rămaseră la pândă, privind-o cu intensitate şi căutând să-şi recapete calmul.

- înţeleg, reluă el, desfăcându-şi nodul cravatei. îmi pare rău, continuă Burke cu blândeţe. Trebuie să fi resimţit un şoc imens. Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

Zâmbetul ei fu ironic.

- Nu, mulţumesc. Cred că a fost destul ce am văzut.

- Două pahare de şampanie? o tachină el.

Apoi, încruntându-se la butonii pe care nu reuşea să-i scoată, adăugă:

- Oh, te rog să mă ajuţi cu ăştia. Bunica a insistat să port butonii soţului ei şi sunt practic imposibil de scos cu o singură mână.

Deci prima ei sarcină - şi ultima - în calitate de soţie fu să-i scoată butonii. Erau mari şi demodaţi, din diamante şi aur. Nu se potriveau deloc unui bărbat din contemporaneitate, aşa cum era Burke. Dar îi purtase cu atâta stil, încât ajunseseră să i se potrivească.

Când degetele ei îl eliberară, îşi petrecu braţele după umerii ei şi zise şoptit:

- Vom rezolva asta, Faine.

Dintr-o dată, ea deveni extrem de nervoasă.

- Să rezolvăm? întrebă ea, ducându-se să pună butonii pe un bufet. N-ar trebui să-i spui asta lui Libby? Nu există nimic ce să rezolvăm noi.

Burke îşi scoase cămaşa cu o expresie rece.

- Ce vrei să spui cu asta?

- In mod evident, nu există nicio posibilitate ca mariajul nostru să fie unul reuşit.

- De ce?

Ea îl privi uimită.

-De ce? Pentru cel mai evident motiv din lume! Când am acceptat să mă căsătoresc cu tine, nu ştiam că mai există cineva în viaţa ta.

Burke se stăpânea foarte bine.

-Ea nu este şi n-a fost niciodată în viaţa mea.

-Stii ce vreau să spun.

-Da, ştiu exact ce vrei să spui. Dar de unde a apărut reacţia asta? Nu-mi amintesc să mă fi întrebat vreodată dacă sunt sau nu îndrăgostit de altcineva. Si cum am evitat cu mare grijă să-ţi spun că te iubesc, cred că nu ţi-ai făcut nicio iluzie.

Faine se întoarse, bolnavă de durere şi de disperare, cu mâinile încleştate. Lupta din răsputeri cu dezolarea şi cu tristeţea, atât de intense încât era convinsă că nu va putea niciodată trece peste ele.

-Sau ţi-ai făcut speranţe? repetă el, venind lângă ea. Credeai că te iubesc, Faine?

Pentru o clipă, ea închise ochii.

-Nu, spuse ea pe un ton sălbatic, mânia şi mândria renăscând în ea. Dar ştii cât este de degradant să fii folosit ca înlocuitor? Nu-ţi permit să... să... pretinzi, când...

Vocea ei se frânse când bărbatul o întoarse spre el. Era prea copleşită pentru a mai putea gândi limpede, pe când el, care ar fi trebuit să fie la fel de răvăşit - doar renunţase la dragostea vieţii lui - părea perfect stăpân pe sine şi pe situaţie.

- Când facem dragoste? reluă Burke în şoaptă. Crede-mă, atunci când vom face dragoste, nu vei fi deloc o înlocuitoare. îmi pare rău că eşti copleşită de situaţie, dar

asta nu înseamnă nimic pentru noi.

- Nu-mi vine să cred!

Faine îşi acoperi urechile cu mâinile, luptându-se să-şi revină.

- îmi pare rău, dar nu pot trece prin aşa ceva. M-ai minţit... o, nu direct, dar ştii bine că ai minţit! Nu-ţi dai seama că asta înseamnă totul? Dacă aş fi crezut măcar o clipă că tu şi Libby...

- N-a fost nimic între noi! Tot ce s-a întâmplat între mine şi ea ai văzut chiar astăzi. Si nu va mai fi niciodată nimic. Jurămintele de la nuntă sunt importante pentru mine şi intenţionez să le respect.

- Ei bine, eu nu intenţionez să le respect, replică ea. De fapt...

Mâna lui, aflată pe umărul ei, se strânse dureros. Faine se opri,
cu trăsăturile înăsprite de durere. Brutalitatea lui o luă prin surprindere.

- Vei face aşa cum vreau eu, zise el printre dinţi. Mânia îi aprinsese în ochi fulgere reci. Părea în stare s-o ucidă. N-am de gând să-mi văd ruinate toate planurile din pricina unor iluzii şi a unor răzgândiri de ultim moment.

- Da, dar...

- Dar nimic.

El o eliberă şi se îndepărtă, întrebând-o cu răceală:

- Spune-mi, cum plănuiai să-i spui bunicii mele că te-ai răzgândit?

Sub privirile lui mânioase, Faine păli. O lovise exact unde o durea

mai tare, unde era mai vulnerabilă. în săptămânile dinainte de nuntă devenise foarte apropiată de Ellen şi începuse să ţină mult la ea.
Ajunsese să înţeleagă ce mult însemna pentru ea mariajul lor şi strănepoţii care aveau să se nască.

- Să te ia naiba! şopti ea. Să te ia naiba, Burke.

în loc de răspuns, el zâmbi crud şi o prinse de cot, întorcând-o către uşă.

Mai apoi, Faine nu reuşi să-şi amintească mare lucru din urările de rămas-bun ale oaspeţilor. Singurul lucru care a mişcat-o a fost sărutul cald al lui Ellen pe obrazul ei. Si momentul în care ochii ei de topaz întâlniră privirea albastră a lui Libby în care se citea o amară gelozie.

Lipsită de reacţie, Faine se lăsă condusă către maşina argintie şi se întoarse chiar să facă un semn celor rămaşi în urmă.

Socul şi trădarea îi răpiseră orice urmă de energie şi de voinţă, tocindu-i reacţiile. Se simţea extraordinar de obosită.

Capul lui Burke se întoarse către ea. Dar cum Faine îl ignoră total, bărbatul îşi redirecţionă atenţia asupra drumului, conducând ca de obicei cu multă atenţie şi îndemânare prin traficul aglomerat. Faine îşi lăsă capul pe spătarul scaunului, privind în întuneric fără să vadă.

Adormi. Liniştea bruscă, la oprirea motorului, o trezi. Ajunseseră.

Era linişte şi atât de întuneric, încât se aflau probabil departe de drum. în faţa lor se afla o apă în care se reflectau stelele strălucitoare. Nu, nu era marea, înţelese

ea, ascultând sunetul valurilor.

- Mă duc să duc bagajele înăuntru şi să aprind luminile, zise Burke cu o voce rece lipsită de orice expresie.

Nu aşteptă răspuns şi se ridică, lăsând-o pe Faine să-şi dezlege centura de siguranţă. îndată ce ieşi afară din maşină, tânăra se simţi mai bine şi respiră adânc aerul curat, încărcat de miros de sare.

La câţiva paşi de ea, luminile casei se aprinseră, rupând-o de farmecul nopţii. Fiecare nerv îi era întins la maximum.

- Faine? auzi în apropiere vocea lui Burke.

Nu răspunse, dar Burke o strigă încă o dată, mai tare.

- Sunt lângă maşină, o atenţionă el.

- Acum te văd.

Burke se apropie cu mişcări uşoare şi silenţioase, şi-i atinse braţul.

- Hai înăuntru.

Trebuia să-i spună acum. După ce va intra, va fi dificil să se opună momentului. Ar fi trebuit să facă dragoste cu el. Cu o voce răguşită de emoţie şi tensiune, zise:

- N-am de gând să trec prin toate astea, Burke. Nu pot.

- Bine, zâmbi el. Nu sunt insensibil, draga mea. Ai avut un şoc imens şi ar fi un gest de o prostie monumentală să te forţez să faci ceva pentru care nu eşti pregătită. Nu vreau să mă urăşti. Nu-ţi voi cere nimic mai mult decât poţi oferi.

O trase mai aproape de el şi o ţinu o clipă în braţe, cu o tandreţe reconfortantă.

- Primul lucru pe care un om de afaceri îl învaţă,

adăugă el cu un zâmbet ascuns de noapte, este momentul când trebuie să insiste şi când trebuie să fie răbdător.

- Presupun că aceste lucruri ar trebui să mă facă să mă simt mai bine!

El îşi plecă fruntea şi replică:

-Aş putea să te fac să te simţi mai bine şi altfel.

Amărăciunea îi înecă glasul. Cum putea să ia situaţia atât de uşor?
Nu-l cunoştea deloc.

Mai târziu, se gândi că bărbatul încerca să le uşureze amândurora situaţia, în cea mai ciudată noapte a nunţii din câte existaseră. In urmă cu numai douăzeci şi patru de ore, stătuse în pat gândindu-se cu mii de fiori că era pentru ultima oară când dormea singură. Căzuse într-un somn adânc şi atât de erotic, încât roşea şi acum gândindu-se la el.

Si probabil că şi Burke se gândea la această noapte cu nerăbdare. Bărbaţii pot face dragoste fără să simtă nimic altceva decât dorinţă.

Aerul nopţii deveni dintr-o dată rece. Tremurând, se îndepărtă de el, spunând cu o lipsă totală de expresie:

- Mă îndoiesc că ai putea face ceva ca să mă simt mai bine.

După o scurtă tăcere, el replică rece:

- Orice alt bărbat ar vedea asta ca pe o adevărată provocare.

- Mă bucur foarte mult că tu nu eşti alt bărbat, ripostă ea cu sarcasm.

- Ei bine, măcar e un început.

Ca şi când i-ar fi ignorat respingerea, bărbatul o prinse de umăr şi o întoarse către casă.

- Să intrăm. Ţi-e frig, iar eu sunt obosit. Ai grijă la drum, e uşor accidentat.

Casa era mare şi rece. Podelele erau din lemn lustruit, pereţii zugrăviţi în culori marine, mobila minimală, practică şi modernă, din lemn şi metal. Cărţile aşezate cuminţi pe rafturile profilate pe un perete alb erau singurul decor.

- Nu-ţi place, zise Burke, văzând-o privind nedumerită în jur.

- Ba da. E... diferită.

- Poţi schimba ce vrei.

Apoi, arătând către uşile care se vedeau de cealaltă parte a încăperii, adăugă:

- Dormitoarele sunt acolo. Al tău e al doilea de pe hol.

Instinctul îi spunea că se află foarte aproape de un pericol
iminent, dar întrebă totuşi:

- Tu unde vei dormi?

în ochii lui sclipi din nou ironia.

- In altă parte. Mă duc să fac patul.

- Voi dormi şi eu cu tine?

Buzele lui se mişcară fără cea mai mică urmă de umor, deşi pe buze îi flutură un zâmbet dur.

- Nu, draga mea, nu vei dormi cu mine. Doar dacă vrei să uit cu desăvârşirea orice hotărâre de bun-simţ pe care am luat-o astăzi şi să facem dragoste fără prea multă ceremonie.

Faine roşi şi se uită în altă parte, blestemându-se în

sinea ei pentru atâta prostie.

-Mă gândeam eu că nu vrei, reluă el cu o emfază ironică. De ce nu despachetezi? O să pregătesc ceva de băut şi apoi ne putem duce la culcare. Dacă aş fi ştiut că însurătoarea este atât de epuizantă, m-aş fi răzgândit la timp.

Păcat că n-ai făcut-o, se gândi Faine. In felul ăsta, niciunul dintre noi n-ar mai fi fost prins în batjocura asta de căsătorie. Dacă măcar ar fi ştiut de ce Burke o făcuse până la urmă, de ce o curtase şi o grăbise să se căsătorească, în ciuda sentimentelor pe care le avea faţă de Libby!

Intotdeauna, în spatele pasiunii lui se aflase o adâncă rezervă. Din prima clipă, Faine simţise asta, dar, naivă cum era, îşi ignorase intuiţia, sperând că dragostea ei va naşte cândva un răspuns asemănător din partea lui.

Fără îndoială, bărbatul crezuse că şi ea îşi doreşte de la o căsătorie aceleaşi lucruri ca şi el - pasiune, prietenie, familie. Dar ar fi trebuit să ştie că un astfel de mariaj era sortit eşecului, dacă el o iubea pe Libby.

Doar dacă... mâinile i se încleştară pe haine. Doar dacă nu cumva Burke sperase că această căsătorie îl va face să nu se mai gândească la o dragoste imposibilă, atâta timp cât va avea moştenitori şi o soţie destul de acceptabilă. Cu mare atenţie, de parcă întreg cursul viitoarei sale vieţi ar fi depins de asta, împături o cămaşă din bumbac şi o aşeză în sertar.

Era atâta linişte, încât putea auzi zgomotul uşor al valurilor mici care băteau plaja. Undeva pe cer, un avion zbura, coborând deja spre aeroportul Mangere. Venea din

Hawaii, se gândi ea, sau din Rarotonga, nume magice din Polinezia.

Burke n-o întrebase unde voia să meargă în luna de miere. îi spusese doar că, având la dispoziţie numai o săptămână, trebuia să aleagă o destinaţie apropiată. Iar ea zâmbise şi-i spusese că aşteaptă să fie suprinsă.

Lacrimi fierbinţi îi inundară ochii. Burke făcuse asta şi chiar mai mult decât atât.

îşi duse mâna la gură, clipind furioasă. Nu era timpul să plângă, să se răzvrătească împotriva zeilor pentru nedreptatea lor. Mai mult decât orice altceva, trebuia să-şi recâştige controlul asupra ei. Bărbatul de care se îndrăgostise nu mai exista. Trebuia să se confrunte cu această realitate, dar nu în noaptea asta. Nu acum, când era atât de obosită, atât de fragilă emoţional.

De obicei, era curajoasă. Anii de singurătate îi construiseră un caracter puternic. Putea să se confrunte cu orice, chiar şi cu moartea speranţelor sale. Dar avea nevoie de timp şi-i era teamă că exact timpul i se refuza. Burke acceptase inevitabilul, dar dincolo de aparenţele sale de om sofisticat şi rece, era un bărbat cu instincte puternice. N-ai putea transforma, se gândi ea, câteva mii de dolari într-un imperiu care valora acum milioane, fără să ai o voinţă implacabilă şi capacitatea de a risca. Oricât de bine ascunse, aceste caracteristici îl defineau. Iar această căsătorie era încă o dovadă. Cât de mult va putea Burke aştepta, înainte de a forţa un deznodământ în stilul caracteristic? Era forţată să recunoască faptul că nu ştia mai nimic despre el.

Vocea lui o strigă, iar degetele lui bătură în uşă. Tresări, simţindu-se vinovată de parcă ar fi plănuit o evadare.

-Vin! răspunse ea, aruncând restul hainelor în dulap.

Bărbatul îi preparase lapte cald cu brandy. Nu era băutura ei
preferată, dar o bău încet, dându-şi seama că o va ajuta să doarmă şi discută cu el despre ziua care trecuse, umplând tăcerea cu iscusinţa ei de a socializa. Probabil un alt motiv pentru care o luase de soţie, se gândi ea, conştientă de privirea sa atentă asupra obrajilor ei.

-Ţi-e cald, remarcă el.

Ea clătină din cap şi lumina unei lămpi îi străluci în bucle, aurindu-le.

-Coniacul mă încălzeşte. Burke, când va fi terminată casa?

Chiar dacă nu-şi dădea seama, această întrebare echivala cu o
capitulare. Bărbatul o privi cu atenţie, iar umerii lui se ridicară într-un gest lejer.

- Problemele de structură s-au rezolvat. Acum, se completează bucătăria şi băile. Au fost suprinzător de puţine lucruri de făcut. Casa a fost păstrată cu mare grijă. In afară de bucătărie şi dormitoare, restul este deja făcut. Arhitectul meu a fost încântat să găsească o casă georgiană perfect conservată. Am fost nevoit să insist că vrem o bucătărie modernă şi schimbarea ţevilor, zâmbi el. Mi-a tot spus ceva despre noii îmbogăţiţi snobi şi a fotografiat fiecare colţişor înainte de a le permite

muncitorilor să se atingă de casă.

Faine făcu ochii mari, indignată, iar Burke râse încet.

- Imi este prieten de mult. Am lucrat împreună de multe ori. Când eşti nervoasă, ochii tăi au culoarea chihlimbarului, cu flăcări de foc în miezul lor.

Complimentul fusese rostit cu o lene somnolentă, astfel încât obrăznicia lui îi scăpă pentru moment. Când o remarcă, roşi şi puse cana jos, furioasă pe el şi pe sine pentru că fusese afectată de lauda lui ieftină.

- Cred că e momentul să merg la culcare, zise ea căscând şi contrazicând solemnitatea tonului.

Camera se învârti cu ea o clipă, apoi lucrurile reveniră la normal. Mâncase foarte puţin toată ziua, băuse şampanie la recepţie, şi acum coniac. Clipi de câteva ori, apoi realiză că Burke se afla în faţa ei, cu mâna întinsă.

- Nu, gata, mi-a trecut, zise ea.

Dar bărbatul o luă în braţe şi-i ignoră încercările de a scăpa.

- Nu, spuse el cu o voce dură. Nu mă trata de parcă m-am îmbolnăvit dintr-o dată de lepră. Aseară m-ai sărutat şi n-ar fi fost deloc greu să facem dragoste, dacă aş fi insistat. Sunt exact acelaşi om.

- Nu-mi vine să cred! exclamă Faine cu disperare. Dacă nu poţi vedea diferenţa...

- Desigur că o pot vedea! Dacă n-aş vedea-o, aş face dragoste cu tine şi, crede-mă, n-ar fi deloc un viol. în ciuda acestei inocenţe rănite, încă mă vrei, şi va veni şi ziua când vei fi pregătită să accepţi asta. Atunci, vom putea transforma în ceva bun căsnicia asta.

- Nu se poate! ţipă ea, cu oboseală în glas. La naiba, Burke, sunt gata să plâng şi n-am mai plâns de ani buni. Dă-mi drumul!

- Plângi dacă vrei, dar nu te las să pleci până când nu pricepi.

- O, pricep prea bine.

Mânia îi uscă lacrimile.

- Chiar foarte bine, continuă ea. Eşti îndrăgostit de cumnata ta. O ciudată loialitate îţi interzice să faci dragoste cu ea, aşa că ţi-ai găsit pe altcineva. O persoană prea oarbă să vadă dincolo de propriul ei nas. Astfel, ţi-ai satisfăcut orgoliul dinastic şi speranţele bunicii tale de a-şi vedea strănepoţii, instinctul şi nevoia de a avea o familie. Doar că ai greşit persoana. Pentru că eu nu suport să fiu înlocuitoarea nimănui! Poate crezi că ai rămas onorabil pentru că n-ai sedus-o pe soţia fratelui tău olog. Dar în ce mă priveşte, cred că ai trădat orice ai simţi atât pentru mine, cât şi pentru ea.

Stia că vorbele ei aveau să-l enerveze, dar nu se aştepta la expresia apărută în ochii lui când se aplecă s-o sărute cu brutalitate, fără tandreţe. Faine se înecă şi căută să respire. Burke îşi ridică fruntea, spunând cu o voce de gheaţă:

- Aşa te voi opri întotdeauna, dacă îmi mai vorbeşti astfel !

Faine tremură, înfricoşată pentru prima dată în viaţă de un bărbat.

Nu putea controla situaţia. Buzele o dureau, erau umflate şi vinete. Atingerea lui impersonală o şocase, dar, deşi nu-i

mai simţea mâna pe trupul ei, n-avea curajul să se mişte. Ar fi fost foarte uşor ca lucrurile s-o ia razna. El era condus de mânie, ea de sentimentul că fusese trădată. Se priviră ca doi duşmani de moarte. Instinctul îi îndemna să se înfrunte violent.

Dar nu putea fi decât un singur sfârşit al acestei bătălii şi Faine nu-şi dorea să facă dragoste în ură şi dispreţ. Se temea ca nu cumva masculinitatea lui copleşitoare şi dragostea ei să nu o facă să se supună de bunăvoie.

Dacă s-ar întâmpla aşa, dacă el ar şti că-l iubeşte din toată inima, ar fi condamnată.

Aşteptă, tremurând.

- Dumnezeule, Faine, nu mai fi aşa! Iţi e teamă de mine? întrebă
el.

Ii ridică bărbia, încercând să-i privească faţa. Apoi, gura lui se
apropie de ea şi bărbatul o sărută.

- îmi pare rău, Faine, se scuză el. Nu te teme de mine. Am un temperament nefericit, dar rareori îmi pierd cumpătul. N-aş face nimic să te rănesc. Crede-mă.

Dar deja ai făcut-o, ar fi vrut ea să strige. Se părea că bărbatul nu înţelegea ce făcuse. Aproape m-ai ucis şi nici măcar nu-ţi dai seama!

Poate că mânia şi dezolarea i se citeau în privire, pentru că Burke îi luă mâinile şi le păstră într-ale sale cu blândeţe.

- Doamne, îmi pare atât de rău! Stiu ce simţi. Problema e la mine. Mândria ta m-a atras în primul rând. Mă priveai

cu un interes atât de rece...

Faine nu mişcă. Pur şi simplu nu putea respira. Durerea era prea intensă.

- O, nu fac decât să înrăutăţesc lucrurile, zise el cu o voce disperată. Suntem amândoi prea obosiţi ca să mai gândim limpede. Dar aminteşte-ţi, Faine! Mândria rănită este un prost tovarăş, mai ales în nopţile lungi şi reci. E un clişeu, ştiu, dar ca toate clişeele, foarte adevărat. Culcă-te. Lucrurile vor părea mai simple mâine dimineaţă.

în acea noapte, Faine visă din nou măşti şi oglinzi, dar de această dată ştia ce înseamnă.

Capitolul 8

Se trezi înainte de apariţia zorilor, în patul enorm de două persoane. Privi pe fereastră peisajul care se schimb treptat de la negru la gri-pal şi care, când soarele se ridică peste orizont, fu inundat de culoare.

Nu departe, vasele pluteau pe apă, în aerul rece şi limpede. Nu era deloc vânt, nici măcar o urmă de briză, dar prin fereastră venea un miros delicat de mare şi de flori.

Faine dormise greu, adânc, fără să se întoarcă măcar o dată. Acum, stătea culcată pe perne. Capul o durea puţin, ochii îi erau deranjaţi de lumina puternică. Incerca din răsputeri să-şi regăsească liniştea. Cel puţin, se gândi ea, Burke nu ştia că-l iubeşte. Zâmbi cu amărăciune. S-ar mai fi căsătorit cu ea dacă ar fi ştiut? Se îndoia.

Incercând să privească detaşat evenimentele petrecute de la acea nenorocită descoperire încoace, reuşi să vadă cu mai multă obiectivitate întâmplările, chiar dacă nu era decât o obiectivitate de faţadă. Trebuia să se străduiască din răsputeri pentru a privi cu detaşare o parte esenţială a vieţii ei. Gândind la cele petrecute, realiză că singurul motiv pentru care Burke se căsătorise cu ea fusese acela că nu credea că-l iubeşte.

îi spusese asta foarte clar când făcuse referire la mândria ei rănită. Ea nu-şi dezvăluise niciodată dragostea, niciodată nu-i spusese că simte pentru el mai mult decât dorinţă şi apreciere pentru compatibilitatea lor mentală, care-i făcea să se bucure atât de mult de compania reciprocă. Era limpede. Bărbatul crezuse că-l alesese pentru mai multe motive, dintre care unul erau banii.

Zâmbi deloc amuzată, gândindu-se cum ar reacţiona Burke dacă ar şti că s-ar fi căsătorit cu el chiar dacă n-ar fi avut nici măcar un cent.

Se ridică din pat pentru a trage perdelele care dădeau către terasa mare din faţa casei.

Nu fu surprinsă să-l vadă pe Burke înotând în golf. Se mişcase foarte încet şi cu grijă, de vreme ce nu-l auzise ieşind. Ca un tigru, gândi ea. Degetele ei aproape puteau simţi acel trup, puternic şi bronzat. Tremură de dorinţă, o dorinţă care-i slăbea hotărârea.

Când ajunse la mal, bărbatul se scutură de picăturile de apă şi privi spre casă. Fără să vrea, Faine se ascunse.

Când se întoarse înapoi în casă, Faine îl întrebă, preparând cafeaua:

- Cum a fost înotul?

- Minunat, răspunse el. Ar fi trebuit să vii şi tu.

Ea zâmbi.

- Nu-mi place să recunosc, dar prefer o temperatură mai ridicată pentru a îndrăzni să fac baie.

- Doamne Dumnezeule! M-am căsătorit cu o comodă! exclamă el. Nu ştii că marea este acum la fel de caldă cum va fi tot anul? Numai aerul este mai rece decât în miezul verii.

- Da, cu mintea ştiu, dar nu-mi pot convinge trupul, răspunse Faine.

Bărbatul o scrută cu intensitate, ca şi cum şi-ar fi imaginat-o fără haine.

Era o încercare deliberată de a o intimida şi, în mod normal, ar fi reuşit. Dar acum îl privi la rândul ei sfidător,

refuzând să-i ofere satisfacţia de a se arăta stânjenită.

Faine reluă:

- Burke, nu crezi că ar trebui să discutăm despre cele întâmplate? Trebuie să înţelegi că nu... nu pot...

Sub privirea lui rece şi ironică, vocea i se stinse. Era dureros de conştientă de lipsa ei de apărare.

- O, da, începu el, după o scurtă tăcere. Da, înţeleg foarte bine cum te simţi. De aceea, sunt pregătit să te las în pace, cel puţin pentru moment. Presupun că după ce mă vei face să sufăr această frustrare o perioadă oarecare de timp, vei deveni mai rezonabilă.

Expresia lui rece deveni grosolană.

- Dar ascultă-mă cu atenţie, Faine, şi ţine minte ce-ţi spun! Nu sunt pregătit să aştept pentru totdeauna. Când voi considera că a venit momentul, nu te vei mai putea ascunde după proteste şi scuze.

Furia sclipi în ochii ei, care străluciră ca nişte nestemate.

- Nu rămân cu tine, replică ea.

El zâmbi, deloc amabil.

- Ba da, vei rămâne. Dacă ai fi intenţionat să pleci, ai fi făcut-o seara trecută.

Ii luă mâna, atingându-i încheietura şi simţindu-i pulsul.

- Să fim corecţi, continuă el, cu o notă de sarcasm. Motivul pentru care ne-am căsătorit - motivul de bază - nu s-a pierdut. In ciuda indignării tale, mă vrei încă... iar eu te vreau cu atât mai mult. Am ascultat destul plângerile tale. Trebuie să te confrunţi cu faptele, Faine. Te-ai măritat cu mine pentru poziţia socială pe care ţi-o pot oferi şi pentru

că atunci când m-ai văzut prima dată, te-ai gândit la mine ca la un iubit, întrebându-te cum ar fi să facem dragoste.

îi prinse mâna care voia să-l lovească, apoi continuă la fel de calm ca întotdeauna:

- Poate pe tine te păcăleşti, dar nu şi pe mine. Am ştiut asta de la bun început. Un bărbat ştie întotdeauna astfel de lucruri. Altfel, cum crezi că se poate perpetua specia? M-am uitat la tine şi mi te-am imaginat goală în patul meu.

O trase la pieptul lui.

- Si de asta, adăugă el şoptit, de asta, draga mea scorpie, îţi vei nesocoti mândria şi mi te vei supune. Neagă ce-ţi spun de fiecare dată când doreşti şi oricât de tare, dar ştii foarte bine că atracţia dintre noi este prea puternică pentru a renunţa definitiv la relaţie. Dacă ce ai descoperit ieri te-ar fi dezgustat atât de mult, n-ai fi plecat cu mine în luna de miere. Dacă ai făcut asta, ai admis tacit că vei rămâne lângă mine. Si făcând asta, ai admis limpede că, mai devreme sau mai târziu, vom face dragoste.

Faine îşi muşcă buza, încercând cu puterea voinţei să-şi încetinească bătăile inimii. Burke se afla atât de aproape de ea! Roşi.

- La naiba, şopti ea cu o voce răguşită. Nu voi fi folosită ca înlocuitoare!

- Atunci, fă-mă să te iubesc, o întrerupse el cu răceală şi brutalitate.

O sărută cu o senzualitate care o făcu să simtă că genunchii îi tremură. Bărbatul o strânse cu şi mai multă putere, mâinile lui apăsându-i trupul cu o cruzime calculată. Ea gemu de durere, dar el îi înăbuşi protestul cu

un nou sărut.

Apoi o eliberă cu mare încetineală, lăsând-o să-i scape. îi cunoştea dinainte reacţiile şi ştia exact ce şi când să facă.

Numai un singur secret mai avea. Bărbatul nu cunoştea nimic despre stupida ei dragoste pentru el. Si nu va şti niciodată, se jură ea.

-Ai terminat demonstraţia de forţă? întrebă ea rece, încercând să se răzbune pentru umilinţa la care fusese supusă.

Ceva străluci în ochii săi, ceva întunecat, rece şi rău. Zâmbi încet şi, dintr-o singură mişcare, îi sfâşie rochia, privind-o atent, cu ochii îngustaţi.

- Nu, răspunse el calm. Ţine minte. Dacă aş vrea, aş putea să fac dragoste cu tine chiar acum şi n-ai avea nimic împotrivă.

- Dacă faci aşa ceva, voi divorţa de tine atât de repede...

Se opri, pentru că bărbatul întinse uşor mâna şi-i atinse sânii.

- Ce vei face? întrebă el.

Ea se întoarse rapid şi zise cu un ton de gheaţă:

-Am vorbit serios, Burke. Gândul de a fi violată mă înfioară şi mă dezgustă.

- Unor femei le place, zise el, zâmbind cinic. O, nu mai protesta atât! Crede-mă, ştiu prea bine cât de ciudate sunt femeile.

- Presupun că ai avut multe relaţii, izbucni ea.

- Nu, dimpotrivă. Sunt destul de pretenţios în alegerile

mele.

- Si cred că ar trebui să mă simt mândră de asta!

- Sincer, nici măcar nu-mi pasă cum te simţi.

- Asta ştiu.

Burke o privi un moment, luptând cu tentaţia de a-şi manifesta într-un fel mânia, apoi lovi scurt cu pumnul în masă.

- Ce naiba încerci să faci? întrebă el cu asprime. N-am lovit în viaţa mea o femeie, dar crede-mă că acum sunt periculos de aproape s-o fac.

Faine avu o satisfacţie ciudată să-l vadă luptându-se pentru a-şi recâştiga controlul asupra propriilor reacţii. Tenul bronzat, pometii reliefaţi, fălcile încleştate, ochii sclipitori fulgerând-o ca şi cum ar fi vrut s-o ucidă... toate îi provocau o plăcere stranie. Ah, să simtă şi el ruşinea! se gândi ea. Se mândrea cu autocontrolul său, purtând acea mască de om civilizat care o păcălise, aşa cum păcălise pe mulţi alţii. Libby se bucura de dragostea lui, dar nu-l văzuse niciodată cum era acum, privind-o de parcă nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât s-o ucidă. Emoţiile îi scăpaseră de sub control. Era vulnerabil. îl privi provocator, bucurându-se de faptul că bărbatul era nevoit să se stăpânească respirând adânc şi uşor până când, treptat, reuşi să-şi revină şi spuse cu o rece indiferenţă:

- Draga mea, te rog să nu mai faci niciodată ce ai făcut acum. Jocurile de genul ăsta se pot sfârşicu durere şi umilinţă... în ce te priveşte.

înspăimântată de ferocitatea lui, Faine îi întoarse spatele, ascunzându-şi teama.

- Stai liniştit, n-am de gând să mai fiu martoră la aşa ceva.

- Si ce vrei să spui cu asta? întrebă el cu o uşoară curiozitate.

Cafeaua era gata. Faine o turnă în ceşti, le puse pe masă şi se
aşeză, împingând o cană în faţa lui.

- Cu cât se termină mai repede farsa asta, cu atât va fi mai bine. Iar până atunci, cu cât ne protejăm mai bine nervii, cu atât va fi mai bine pentru amândoi.

Intenţionase să vorbească fără pasiune, dar realiză cu mânie că, sub calmul aparent, vocea ei avusese o notă de sfidare, de parcă i-ar fi fost încă teamă.

Burke se aşeză la rândul lui.

- Farsa asta, cum o numeşti tu, se va termina când te vei fi răzbunat, zise el. Cât despre protejarea nervilor, trebuie să-ţi spun că ai un bun sistem de apărare. Bucură-te cât poţi, pentru că ştii foarte
bine că nu mi-ar lua mai mult de zece minute să te duc în patul meu.

Pentru o clipă, mâinile ei se încleştară pe cană. Umilinţa o durea.

- Si de ce n-o faci, atunci? întrebă ea lipsită de orice emoţie.

- Pentru că, replică el, aşa ceva ar crea premisele unui scandal monstruos. Decizia va fi numai a ta, dulceaţa mea, ca să nu te poţi plânge că te-am forţat. Vei veni la mine când nu vei mai putea suporta singurătatea, dar până atunci te las de capul tău.

- Cred că prefer să mă violezi, decât să ştiu că nu fac decât s-o înlocuiesc pe Libby, răspunse ea, incapabilă să-şi ascundă amărăciunea.

El oftă şi faţa i se înăspri.

- Dacă asta te va face să te simţi mai bine, îţi voi rosti numele la fiecare cinci secunde cât timp facem dragoste.

Roşeaţa îi invadă obrajii, apoi se stinse, lăsând-o palidă şi obosită. Cu un ton înfrânt, Faine rosti:

- De ce nu mă laşi să plec, Burke? Nu mă vrei, iar eu... eu...

- Dar tu mă vrei, sfârşi el propoziţia în locul ei. Mă vrei, nu-i aşa, Faine? Vezi, nu mă poţi minţi, nici măcar din mândrie. Si eu te vreau. Iţi pot dovedi asta chiar acum. Si poate ar şi trebui. Am scăpa de o grijă. Dar mă respingi, Dumnezeu ştie de ce, şi nu vreau să fac ceva împotriva voinţei tale.

- Ce vrei?

El ezită o clipă, apoi spuse:

-Vreau o căsătorie adevărată. Vreau copii şi o soţie iubitoare, care să-mi fie alături la bine şi la rău. Vreau să râdem, să ne simţim bine şi acea compatibilitate de gânduri care face relaţia noastră atât de interesantă. Stiu că te pot face fericită, dacă mă laşi.

- Dar eu? întrebă ea cu o voce răguşită de emoţie. Te pot eu face fericit, când o iubeşti pe Libby şi ea te iubeşte?

- Eşti îngrijorată că n-am să-ţi fiu fidel? îţi promit că nu este cazul. Am avut aventuri, dar nu atât de multe cât se crede. N-am sedus pe nimeni în viaţa mea şi am trăit fără să fac dragoste luni întregi.

Faine îşi muşcă buzele, plecând capul.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Da, cred că mă poţi face fericit. Ce simt eu pentru Libby este...

- Nu contează, îl întrerupse ea, temătoare.

Nu voia să-l audă descriindu-i ce simţea pentru Libby... o durea atât de mult...

- Nu contează. N-am niciun drept să...

- O, ba cred că ai. în fond, eşti soţia mea.

Ultimele cuvinte fură rostite cu o ironie care o făcu din nou să pălească.

- Nu-mi place să mă implic în lucruri fără finalitate, continuă el. Pentru mine şi Libby nu există niciun viitor. îi este fidelă lui Gavin şi o respect pentru decizia ei. Si chiar dacă ar fi fost gata să-l părăsească pentru mine, mă îndoiesc că aş fi primit-o. îmi iubesc fratele şi l-am protejat întotdeauna. Un astfel de obicei nu se pierde atât de uşor. Iar bunica... mă rog... nu trebuie să-ţi mai spun cum ar reacţiona.

- Nu, aprobă Faine.

Ellen Guilford era o femeie bună, foarte modernă, dar era credincioasă valorilor care-i fuseseră insuflate în copilărie. Pentru ea, datoria şi stăpânirea de sine reprezentau mai mult decât nişte concepte, erau nişte repere după care trebuia să te ghidezi în viaţă. Ar fi fost îndurerată şi şocată dacă Burke ar fi furat soţia fratelui său.

- Stiu cum te simţi, zise el sec.

Stia, desigur. Probabil o înţelegea mai bine decât se

înţelegea ea însăşi. Dovadă era inteligentul şi calculatul său asediu.

Dar nu ştia - şi nu va şti niciodată - cât de mult îl iubea. Faine ridică încet privirea, dar refuză să-l privească direct. Trebuia să fie atentă! Burke credea că nevoia de siguranţă şi atracţia fizică şi mentală dintre ei o făcuseră să accepte acest mariaj. Nu trebuia să afle niciodată adevărul, pentru că mândria ei n-ar fi suportat acest lucru.

Atunci, îşi dădu seama că hotărâse deja să rămână cu el.

încet, cu grijă, Faine sorbi din cafea şi întrebă:

- Si cum mă simt?

- Mi-ai şi spus, replică el. Trădată. La început, am crezut că e un cuvânt prea mare, dar uitasem cât eşti de mândră. Acum, pot înţelege cât de mult te-a afectat descoperirea făcută.

Mânia începu să ardă din nou în inima ei. îşi ridică privirea şi rosti cu o voce limpede şi tăioasă:

- Dar tu cum te-ai fi simţit, dacă situaţia ar fi stat invers?

întrebarea îl uimi, oprindu-i pe buze vorbele. Pentru o clipă, se
uită la ea curios, apoi răspunse:

- Aş fi fost teribil de furios. Dar n-aş fi renunţat. Aş fi continuat relaţia şi te-aş fi legat atât de puternic de mine, încât n-ai fi putut niciodată să te eliberezi. Si apoi, adăugă el privind-o de parcă i-ar fi smuls încă o dată hainele, ai fi fost prea ocupată ca să mai poţi suferi după o iubire pierdută.

Faine era gata să-i spună că există diferenţe fundamentale între bărbaţi şi femei, dar dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi divulgat secretul. Un bărbat poate face dragoste fără să simtă altceva decât dorinţă, pe când majoritatea femeilor se implică emoţional într-o relaţie. Pasiunea era importantă, dar fără dragoste nicio relaţie nu poate fi decât sterilă.

- în mod cert, vedem lucrurile diferit, spuse ea cu grijă. Eu nu sunt atât de încrezătoare în mine.

Se lăsă un moment de tăcere, dar tensiunea dispăruse. Soarele sclipi pe podeaua lustruită. Pentru prima dată după multe zile, Faine
simţi că-i e foame.

- Poate că timpul te va schimba, zise Burke, ridicându-i mâna la buze. Tot ce am spus este adevărat, şopti el. Sunt sigur că te pot face fericită ... şi că tu mă vei face la fel de fericit. Altfel, nu m-aş fi căsătorit cu tine. In timp, vom avea o căsătorie adevărată, care va rezista oricărui test. Până atunci, să luăm lucrurile încet, vrei?

Si exact asta făcură. Ciudata lor săptămână de miere trecu atât de repede, încât nici după aceea, privind în urmă, Faine nu putu separa zilele între ele. Ca acuarelele pe o hârtie udă, acestea se amestecau într-o panoramă însorită, cu mare şi nisip. Incet, pe nesimţite, începu să se relaxeze. Prima dată când Burke încercă să-i ia mâna, când se plimbau de-a lungul plajei, ea se feri, dar bărbatul n-o lăsă să-l evite.

- Nu, zise el rece, prinzându-i degetele. Nu sunt un căpcăun şi refuz să fiu tratat ca atare.

Si pentru că dragostea ei pentru el îi slăbea voinţa, îi permise această mică intimitate, în timp ce mintea îi spunea că nu-i decât o naivă.

Ce era mai rău, era că Faine ştia prea bine încotro se îndreaptă demersurile lui. Cu îndemânare, inteligent, Burke se purta ca un jucător de şah. O împingea cu spatele la zid, fără să-i lase nicio portiţă de scăpare. Iar Faine ştia că, la asaltul final, nu va putea să-l refuze. Nici măcar mândria n-ar mai fi avut putere în faţa pasiunii pe care o ţinea atât de greu în frâu.

La întoarcere spre Auckland, Faine privi pe geamul maşinii dealurile superbe şi râurile repezi şi se întrebă cum a ştiut Burke că va reuşi să-i reanime pasiunea. Din instinct, decise ea, acelaşi instinct care o avertizase că era un om periculos. Recunoscuse senzualitatea ei latentă sub calmul aparent şi, odată ce înţelesese cum trebuia să acţioneze, restul venise de la sine.

Gusturile şi gândurile lor se potriveau de minune. în săptămâna care trecuse, dezbătuseră o mulţime de subiecte, găsind o mare plăcere în schimbul de idei. Chiar şi dragostea pentru lucrurile simple îi unea; se plimbaseră ore întregi în natură şi stătuseră alături fără să spună mare lucru, privind peisajul mirific al estuarului. O dată, prinşi de ploaie, Burke încropise un adăpost şi-i arătase cum să facă focul folosind cîteva beţe uscate.

- Isteţ, îl tachină ea.

- O, sunt pregătit pentru orice eventualitate, zâmbi el.

Da, aşa este, se gândi Faine. Era o persoană de încredere, pe care te puteai baza în orice situaţie, ştiind că

va găsi cu siguranţă o soluţie.

Stând lângă el în maşină, admise că şi-ar fi dorit să-l vadă, măcar o dată în viaţă, într-o situaţie pe care să n-o poată controla.

Apoi se gândi la Libby în braţele sale şi simţi din nou acea gheară sufocantă în gât.

Nu era corect! Aveau atât de multe în comun, atât de multe fapte care ţineau cu ei, şi totuşi peste tot se ghicea umbra lui Libby, cu chipul ei drăguţ, cu loialitatea ei faţă de un bărbat care se distra bătându-şi joc de ea.

Faine întoarse capul şi privi afară. La naiba cu Libby, se gândi ea, purtată de agonia suferinţei, la naiba cu ea! De ce nu-l părăsise pe Gavin pentru Burke? Măcar doi oameni ar fi putut fi fericiţi, iar Burke n-ar fi ieşit la vânătoare, căutându-şi o soţie care să-l ţină departe de ispită.

Iar Faine Harding, soţie doar cu numele, ar fi fost încă Faine Hellier, cu inima încă întreagă şi mulţumită de cursul liniştit al vieţii ei.

Dar la gândul de a nu-l fi cunoscut niciodată, îşi muşcă buzele şi, fără să-şi dea seama, mai făcu un pas pe calea deplinei supuneri.

Nu-i părea rău. Oricât de rău ar fi rănit-o Burke, şi nu va şti niciodată cât de mult, era fericită că-l iubea. Orice avea să se întâmple în viitor, care părea descurajant şi nesigur, va fi mai bogată sufleteşte pentru că-l cunoscuse.

- Eşti gânditoare, zise el, atingându-i mâna.

Făcu un mare efort pentru a zâmbi, dar reuşi până la urmă.

- Abia aştept să refac grădina, replică ea.

- Mai bine ai căuta pe cineva să facă asta în locul tău.

Faine îi privi umerii largi şi puternici.

- Nu, draga mea, nu eu, râse el. Imi plac grădinile, dar cel mai mult îmi place să mă relaxez în ele.

Ideea sa despre relaxare, descoperi Faine în săptămânile care urmară, însemna o jumătate de oră de înot în piscină în fiecare dimineaţă. Nu era de mirare că avea trupul unui atlet. Lucra mult, dar ştia şi să delege răspunderile, astfel că se întorcea acasă destul de devreme, ca să petreacă alături de ea lungile ore de seară.

Ciudat, dar Faine era fericită. Cel puţin aparent. Nu mai fusese atât de fericită de multă vreme. Cu Burke se simţea în siguranţă... exact motivul pentru care el credea că-l alesese de bărbat. Talentul ei de stăpână a casei îi oferea o mare satisfacţie. Petrecea multă vreme alegând elementele noului decor de interior, iar experta pe care Burke o angajase o ajuta mult, pentru că avea mult talent şi era obişnuită să lucreze în case vechi.

Ieşeau din când în când la restaurant, unde părea mai uşor să întreţină aparenţa unui mariaj fericit. Faine credea că-i va lipsi serviciul, dar se trezi dintr-o dată atât de ocupată, încât abia mai avea timp să se gândească la vechea ei viaţă.

Dar la sfârşitul zilei, când închidea uşa dormitorului, începeau coşmarurile. Dorinţa şi mânia, gelozia şi mândria o chinuiau până dimineaţă, rareori putând dormi. în fiecare dimineaţă încerca să ascundă ravagiile insomniilor, dar de Burke nu se putea ascunde. Ochii lui vedeau totul şi, când o săruta, ceea ce se întâmpla la plecare şi la venire, era

convinsă că bărbatul ştia că atingerea lui impersonală o făcea să tremure de dorinţă. Totuşi, nu profita de acest avantaj, arătând limpede că nu-şi dorea decât completa şi totala ei capitulare.

Câteodată îl ura pentru aroganţa lui, pentru siguranţa de sine. Rezistenţa neclintită cu care aştepta ca ea să facă prima mişcare i se părea grosolană. Dar fiecare zi care trecea îi adâncea şi-i întărea dragostea.

Până la urmă, casa fu gata.

- Trebuie să invităm toată familia la cină, să dăm o petrecere de casă nouă, zise Burke, stând relaxat în şezlong, pe terasă.

- Desigur, aprobă ea. Te superi dacă o chem şi pe Margot Forsythe? M-a ajutat atât de mult... Fără ea, mi-ar fi fost foarte dificil s-o scot la capăt.

- Bună idee.

Ridică paharul şi ciocniră.

- Atunci, de ce să nu-i chemăm şi pe ceilalţi care ne-au ajutat? Sandy Greenfield şi Bill Turner.

Se referea la arhitectul şi la constructorul care se ocupaseră de renovare. Oare bărbatul realizase că nu voia o petrecere intimă, care ar fi înlesnit apropierea dintre el şi Libby? Probabil.

De la nuntă încoace, se întâlniseră foarte rar cu Gavin şi cu Libby. La fel şi cu Ellen. Bunica lui era la fel de inteligentă ca şi Burke, astfel că probabil ştia cum stăteau lucrurile între el şi Libby. Poate chiar de aceea aprobase atât de entuziastă acest mariaj.

Oricât de geloasă ar fi fost, Faine nu se putea stăpâni

să nu se gândească la Libby. îi părea rău pentru ea. Căsătoria lui Burke o
afundase definitiv în iadul propriei căsnicii.

- O să aleg o dată, zise Faine, ridicându-se. Suntem foarte aproape de Crăciun şi probabil toţi au alte planuri.

Dar nimeni nu refuză invitaţia şi sosiră cu toţii, aducând desigur cadouri pentru casă. Libby arăta superb, mai slabă şi mai fragilă ca niciodată. Iar Gavin, ca de obicei, părea să găsească o plăcere diabolică în a o chinui. Faine nu îndrăzni să-şi privească soţul toată seara, din teama de a nu-l vedea afectat de comportamentul fratelui său.

După plecarea oaspeţilor, îl auzi măsurând la nesfârşit prin camera sa şi inima i se strânse de durere. A doua zi, plecă înainte ca ea să se trezească. Faine primi un telefon de la secretară, care o anunţă că soţul ei va cina cu nişte clienţi. Bărbatul se întoarse acasă după miezul nopţii şi nici chiar atunci nu se culcă imediat. Timp de o oră, Faine îi ascultă paşii neliniştiţi străbătând camera. Apoi se ridică hotărâtă din pat, îmbrăcă un capot şi se duse la el în dormitor.

Burke stătea pe marginea patului, cu coatele pe genunchi, ţinându-şi capul în mâini. Pentru prima dată, Faine îl vedea înfrânt, cu mândrul său cap plecat cu durere.

- Ar trebui să dormi, zise ea, atingându-i umărul într-un gest de simpatie. Aseară n-ai dormit.

El îşi ridică privirea, uitându-se la ea de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

- Nu, zise el într-un final, n-am dormit. Dar de unde ştii?

- Te-am auzit.

Faine îşi plecă ochii, pentru a nu-i citi în ei emoţia.

- Imi pare rău. Voi lua un somnifer.

Faine clătină din cap.

- Nu mă deranjează, dar ar fi bine să te odihneşti.

Ezită o clipă, apoi adăugă:

- Burke, dacă pot face ceva să te ajut...

Vocea ei se pierdu în tăcerea care se lăsă. Burke zâmbi şi se ridică. Ea făcu fără să vrea un pas înapoi, speriată de expresia lui.

- Burke...?

Zâmbetul lui persistă, nemilos, cinic.

- Da, spuse el prinzându-i încheietura, poţi face ceva pentru mine. îmi poţi oferi cel mai bun remediu pentru insomnie.

Bărbatul nu încercă să-şi deghizeze dorinţa. Ochii lui se opriră pe sânii ei, apoi alunecară pe linia gâtului, pentru a se opri asupra buzelor ei senzuale.

- Sunt obosit, zise el dur, obosit de atâtea lucruri. Aş vrea să uit totul măcar o clipă.

- Nu voi accepta să fiu folosită! exclamă ea.

- O, ba da.

Degetele i se încleştară pe mână. O îmbrăţişă sălbatic. Gura lui se afla la câţiva centimetri de ea, iar răsuflarea lui îi încălzea obrazul.

- Nu mai am de gând să aştept niciun moment, Faine. Nu mai vreau să te mai rog şi să aştept până când vei hotărî că te-ai răzbunat îndeajuns. Am nevoie de tine acum.

- Deci, mă vei viola.

El zâmbi cinic.

- Nu fi naivă! Relaxează-te.

Se luptă cu el, până când bărbatul îşi pierdu răbdarea şi folosi forţa pentru a o supune. Apoi, stătu dreaptă în braţele lui, refuzând să răspundă tentativelor sale de seducţie.

Burke se enervă.

- Sărută-mă! porunci el.

Ea clătină din cap, la fel de furioasă ca şi el, pentru că în spatele mâniei se ascundeau şi pasiunea, şi dorinţa. Era uimită că putea fi atrasă de el, chiar şi când o trata cu atâta brutalitate. Si totuşi, aşa stăteau lucrurile. Trupul îi tremura de emoţie.

El râse fără amuzament.

- Incă ţii la mândria ta? Bine, dacă aşa doreşti...

Mâna lui se mişcă, se auzi un zgomot şi Faine gemu, uitându-se cu groază la capotul rupt care zăcea pe podea. Pentru o clipă, fu prea uimită de violenţa gestului pentru a realiza că nu mai purta decât cămăşa de noapte.

- Nu... şopti ea, încrucişându-şi braţele pe sâni. Ai zis că nu... Nu mă poţi viola!

Burke râse din nou şi întinse mâna spre ea. Faine roşi. Respiră adânc şi rapid, luptând cu ispita de a ceda. Işi strânse şi mai tare mâinile la piept.

- Dar mă doreşti, zise el încet. Stii, am auzit că există femei cărora le surâde ideea unui viol, dar n-am crezut niciodată. Incredibil însă, iată-mă însurat cu una din ele!

Ea deschise gura să protesteze, dar bărbatul se mişcă

mai rapid, strângându-i ambele mâini şi ridicându-i-le deasupra capului. Faine gemu şi-l lovi cu sete. In următoarea clipă, se trezi zăcând pe pat, suspinând încet. Bărbatul se aşeză lângă ea.

- Eşti foarte frumoasă, şopti el. Ai pielea ca de fildeş şi părul ca mierea. Ai un trup minunat.

Ii sărută gâtul cu delicateţe.

Pielea tinerei fremătă. Aşteptă asaltul lui în linişte. Abia mai târziu îşi dădu seama că reacţia ei fusese primită ca o nouă invitaţie. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că bărbatul cunoştea bine femeile.

Stia atât de bine ce să facă, încât, până la urmă, Faine cedă.

Apoi, stând în braţele lui, dar fără să poată adormi, îi ascultă respiraţia uşoară şi realiză că-l iubea mult mai mult decât ar fi crezut vreodată. Emoţiile pe care i le trezise Dougal păliseră. Chiar şi ceea ce simţise pentru Burke atunci când acceptase să se mărite cu el era insignifiant în comparaţie cu afecţiunea copleşitoare, profundă şi adevărată care îi încălzea acum inima.

Zâmbi, gândindu-se că bărbatul era capabil să obţină de la ea mult mai mult decât era pregătită să ofere. Mai întâi dragostea ei, nedorită şi deloc reciprocă, şi apoi acest răspuns pasional la asediul său. Era de parcă o altă femeie ar fi trăit în ea, o fiinţă care-şi cerea cu vehemenţă drepturile.

în ciuda ameninţărilor, Burke fusese tandru. Dar, deşi cuprinsă de o pasiune intensă, Faine nu-i spusese nimic despre dragostea ei.

Burke îşi aşeză capul pe pieptul ei şi spuse:

- Dacă ştiam pentru ce aştept, n-aş mai fi fost atât de răbdător.

Se opri o clipă, dar cum ea nu zise nimic, prea cinstită pentru a
nega, dar refuzând să admită că această seară îi schimbase întreaga viaţă, bărbatul continuă:

- A fost prima dată, Faine?

- Contează?

- Nu.

O trase mai aproape de el, caldă, epuizată şi totuşi relaxată.

- Nu, nu contează, răspunse el. Dar trebuie să spun că sunt surprins.

Un val de indignare o străbătu. Cum putea fi atât de grosolan? Credea că o femeie trece obligatoriu prin patul fiecărui iubit? Ei bine, ea se ferise!

- De ce? întrebă ea, de teamă ca intensitatea pasiunii sale să nu-l fi dezgustat.

- O, trăiam cu impresia că ai ceva experienţă. Ai fost logodită. Stiu că a face dragoste cu viitorul partener de viaţă nu este un obicei general răspândit, dar în ce mă priveşte, ar trebui să fie.

- Nu şi în cazul meu, zise Faine. El nu a...

Se opri rapid, ferindu-se să admită, chiar şi în faţa ei, că nimeni în afară de Burke nu reuşise să-i înfrângă inhibiţiile.

- El nu a ?... N-a încercat? Nu pot să cred aşa ceva.

Râse cu poftă şi-i ridică bărbia, întorcându-i capul

pentru a-i vedea chipul.

- Niciun bărbat normal n-ar putea rezista tentaţiei, mai ales dacă îi porţi pe deget inelul.

Faine se mişcă stânjenită. Camera era luminată numai de lună. Trupurile lor erau învăluite într-o lucire argintie. Timidă, fusese fericită că Burke stinsese lumina. Acum, privindu-i chipul, observă strălucirea din ochii lui şi realiză că şi pentru el avea un farmec special să facă dragoste scăldat în lumina lunii.

- Ei bine, n-am făcut dragoste cu el, zise ea.

- Mm, făcu bărbatul.

Burke îi atinse urechea cu blândeţe, dar într-un mod ciudat de erotic. Zâmbi când ea respiră adânc şi mâna i se mişcă spre gâtul ei, urmărindu-i linia fină.

Faine conştientiză că dorinţa pe care o crezuse stinsă începea să ardă din nou în trupul ei.

- Eşti atât de frumoasă, zise el încet. Chiar şi în lumina lunii ai culoarea mierii... şi dulceaţa ei... Intr-una din zile, vom face dragoste în soare... vei străluci în mâinile mele ca un trandafir auriu...

Sedusă de vocea lui şoptită şi profundă, Faine ridică mâna şi-l mângâie pe obraz. El râse şi-i urmări conturul trupului, mişcându-şi mâinile încet, alene, oprindu-se şi căutând...

Burke o sărută tandru şi-i şopti:

- Dormi, e târziu!

Dar ea rămase trează mult după ce răsuflarea lui regulată o avertiză că Burke căzuse într-un somn adânc şi liniştit. De ce, de ce oare alesese soţul ei această zi pentru

a transforma căsătoria lor într-un mariaj adevărat? Nu putea exista decât un singur motiv. Torturat de amintirea lui Libby, de prezenţa ei în căminul lor, îşi sublimase iubirea făcând dragoste cu ea.

Mâine va fi probabil umilită de faptul că o folosise pentru a stinge focul unei pasiuni aprinse de altcineva, dar în această noapte era fericită. Citise adesea că, pentru femei, a face dragoste pentru prima dată nu era mare lucru şi că era nevoie de timp şi de tandreţe pentru a simţi cu adevărat şi intens forţa pasiunii.

Poate că ea era diferită. Propria ei senzualitate o înspăimânta câteodată, deşi nu regreta că era astfel. Trăise alături de Burke o plăcere atât mare, de intensă! Si poate cine ştie, cel puţin pentru un timp, bărbatul n-avea să se mai gândească la Libby şi la dragostea lui fără speranţă.

Căscă, se apropie de trupul lui şi zâmbi când mâna lui se strânse pe şoldul ei. Măcar pentru o noapte, pentru un moment, în aceste clipe înainte de a se abandona somnului, putea pretinde că sunt doi iubiţi, în adevăratul sens al cuvântului.

Capitolul 9

Poate ar fi trebuit să aibă o vagă premoniţie. Dar când telefonul sună a doua zi la prânz, ridică receptorul fără teamă.

Era secretara lui Burke. Femeia avea o inflexiune ciudată în vocea de obicei calmă. Faine se simţi dintr-o dată neliniştită.

- Doamnă Harding? O, domnul Harding mi-a spus să vă sun... vocea i se frânse o clipă... să vă anunţ că a fost chemat la spital. Fratele său... domnul Gavin Harding... se află acolo. S-a întâmplat un accident.

Tăcere, apoi vocea întrebă speriată:

- Doamnă Harding?

- Da... da...

Faine se sprijini de masă. Degetele i se încleştaseră dureros pe tăblie, iar unghiile i se albiră.

- La ce spital?

- Auckland.

- Cât de tare... este rănit?

După un scurt moment de tăcere, femeia răspunse de parcă ar fi încercat să uşureze intensitatea loviturii:

- Cred... că a murit, doamnă Harding.

- O... înţeleg.

O altă pauză urmă. Faine încerca să-şi pună în ordine gândurile haotice.

Secretara întrebă:

- Să vă chem un taxi?

Oare Burke ar fi dorit ca ea să se afle acolo, la spital? Faine îşi muşcă buza atât de puternic, încât o duru.

- Da, răspunse ea în sfârşit, cu o voce neutră. Da, mulţumesc.

Din nefericire, ajunse la spital exact în clipa în care Libby era
foarte aproape de a ceda nervos, ceea ce îi oferi priveliştea neplăcută a soţului ei îmbrăţişându-şi cumnata. Faine îngheţă pe loc.

- Nu, zise el grav, fără să vadă dincolo de chipul lui Libby. Te rog, te implor să nu plângi, Libby.

- Nu... nu... pot...

Din adânca ei agonie, Faine găsi puterea de a înainta spre ei şi o preluă pe Libby din braţele lui Burke, în timp ce bărbatul se ocupa de Ellen Guilford. Bătrâna părea mai stăpână pe sine, deşi în ochii ei se vedeau urmele lacrimilor.

Următoarele ore fură un lung şi dureros coşmar. Libby leşină şi o duseră cu forţa în pat. Chemară doctorul şi acesta îi dădu un somnifer. Ellen stătu cu ea până când adormi, apoi veni la Faine, care stătea în sufragerie şi privea pe fereastră, în gol.

- A adormit?

- Da, zise Ellen aşezându-se în fotoliu.

Faţa palidă o făcea să pară dintr-o dată mai bătrână.

- Unde e Burke?

- In birou. Discută cu un poliţist.

Lacrimi se revărsară din ochii bătrânei. Gura ei se mişcă în tăcere,
apoi rosti cu asprime:

- E probabil, cel mai bun lucru care se putea întâmpla,

dar o să-mi fie atât de dor de el!

Si izbucni în plâns, agăţându-se de mâinile lui Faine, de parcă ar fi fost singura ei salvare.

Faine îi aduse un pulover şi-i turnă puţin coniac. De când ajunseseră acasă, telefoanele sunaseră continuu, dar menajera răspundea la toate, prelunând mesajele cu eficienţă şi calm.

Faine sorbi încet din paharul ei, forţându-se să se concentreze numai asupra problemelor imediate. Mai târziu, când va rămâne singură, va avea suficient timp să se îngrijoreze de urmările morţii lui Gavin asupra propriei ei vieţi.

Privirile amândurora se îndreptară către uşă când Burke intră în cameră, cu o expresie năucă. Ochii săi zăboviră o clipă asupra lui Faine, îngheţând-o cu lipsa lor de expresie, apoi se îndreptară către chipul răvăşit al bunicii.

- Draga mea, zise el, îndreptându-se către locul unde stătea bătrâna.

Ellen îi întinse mâna. El o luă şi-şi plecă fruntea pentru a o săruta.

- Sărmanul meu drag, şopti ea.

Era imposibil să-ţi dai seama la care dintre nepoţii ei se referă.

Burke se ridică şi se duse să se aşeze la rândul lui.

- Beţi coniac? întrebă el, închizând ochii. Pune-mi şi mie un pahar, Faine, te rog.

Bărbatul goli paharul dintr-o înghiţitură, tot cu ochii închişi. Faine se întoarse în locul ei de la fereastră.

- Cum s-a întâmplat? întrebă Ellen.

- A virat pentru a evita un copil care traversa strada în fugă şi a intrat într-un zid. Mama copilului a văzut totul.

Vorbise fără a da vorbelor sale vreo expresie aparte, fără emoţie.

- Inţeleg, zise Ellen, plecându-şi capul şi trecându-şi mâna peste ochi. Sărmanul Gavin, şopti ea, bietul de el! Ce... aranjamente ai făcut, Burke... pentru... ce va urma?

El îi spuse, cu aceeaşi voce pustie.

Urmă o tăcere lungă, apoi Ellen întrebă:

- Si ce se va întâmpla cu copila asta, Burke? Ce se va întâmpla cu
ea?

Faine şi-ar fi dorit să nu se discute aşa ceva în prezenţa ei, dar Burke nici măcar nu se deranjă s-o privească atunci când răspunse:

- Voi avea grijă de ea, nu te teme. Ai mâncat ceva?

- Nu pot, răspunse bătrâna.

Dar bărbatul o ignoră.

- Trebuie să mănânci, zise el imediat, altfel te vei prăbuşi de tot. Si Dumnezeu ştie câtă nevoie avem de tine!

Faine puse paharul pe masă, spunând în şoaptă:

- Mă ocup eu de asta.

- Bravo, zise Burke absent, de parcă Faine n-ar fi făcut parte din realitatea care-l preocupa momentan.

Poate nici nu intra în preocupările lui. Pe când pregătea mâncare în bucătărie, Faine se gândi cu amărăciune că seara trecută pălise ca şi cum n-ar fi fost. Acele clipe minunate petrecute în braţele sale nu mai însemnau nimic

pentru el, acum că Libby avea nevoie de ajutorul său. Vinovăţia şi durerea ei îl vor apropia şi mai mult de ea.

Dar nu, trebuia să se oprească. Gândurile ei nu se puteau îndrepta într-acolo, până când aceste zile de tristeţe nu vor fi trecut.

Ellen Guilford avea rezerve inepuizabile de forţă sufletească pentru a depăşi momentul, dar Libby aproape renunţă la viaţă, petrecându-şi zilele în pat, sub efectul sedativelor. Faine se trezi nevoită să ia majoritatea deciziilor, permiţându-i lui Ellen să găsească puţină uşurare în ajutorul oferit menajerei pentru rezolvarea treburilor de zi cu zi.

Plouă în timpul slujbei de înmormântare, dar la cimitir soarele îşi făcu apariţia. Libby jeli, sprijinindu-se pe braţul lui Burke, care era incapabil să-şi ascundă dragostea din priviri. Iubita lui arăta ca o frumoasă şi răvăşită fantomă, cu ochi de copil chinuit, prizonieră a unui iad din care nimeni şi nimic n-o putea salva. Disperarea ei trezi instinctele protectoare ale lui Faine. Ca orice persoană care vorbea cu văduva lui Gavin, o tratã cu delicateţe şi afecţiune.

Când preotul spuse ultimele cuvinte, Libby se prăbuşi şi abia reuşi să se sprijine de braţul lui Burke, cerşind cu disperare puţină pace sufletească. Trupul ei subţire se curbă lângă al lui, în căutarea unui sprijin puternic. Imediat, braţele lui îi încercuiră umerii firavi. Ellen se întoarse către Faine, cercetând-o cu o privire în agonie. Ascultând ruga nerostită, Faine o luă pe Libby din braţele lui Burke.

Nu aici, nu în faţa oamenilor îndureraţi, spusese parcă privirea bătrânei. Nu trebuia să se işte niciun scandal. Era ceva simptomatic pentru epoca în care trăise faptul că, deşi îndurerată, Ellen voia să se asigure că nu există motive de bârfă. Dar Libby era atât de distrusă, încât nici cel mai cinic om n-ar fi bănuit nimic.

Oricare ar fi fost sentimentele lui Libby, printre care se număra desigur şi senzaţia acută de vinovăţie, tânăra femeie suferea şi nu trezea decât simpatie şi compasiune.

Sărmanul Gavin, atât de tânăr şi atât de blestemat! Dar, în fine, se odihnea în pace. Oare ştia ce simţise soţia sa pentru fratele lui? Acum, nimeni nu va mai afla adevărul.

Cortegiul funerar se adună la locuinţa bunicii. Libby fu dusă din nou în pat, epuizată.

Faine se purtă ca o gazdă, fiind tot timpul în preajma lui Ellen. Bătrâna era recunoscătoare celor care participaseră la trista ceremonie, iar tăria ei psihică o ţinea încă dreaptă.

Era imposibil de ghicit cum se simţea Burke. Dar Faine, soţia lui care îl iubea, îi înţelegea perfect sentimentele. Dominator şi indiferent, bărbatul discuta cu oaspeţii cu aceeaşi expresie distantă dintotdeauna. O, urăşte momentele prin care trebuie să treacă! se gândi Faine. Fiecare clipă îi era nesuferită, fiecare persoană care-i vorbea şoptit, exprimându-şi compasiunea, îl irita. Un moment, tânăra se simţi foarte neajutorată şi o durere mai puternică decât orice simţise până atunci o străbătu, ghicind cu acea intuiţie nebănuită pe care dragostea i-o

oferise dintr-o dată, că motivul nervozităţii bărbatului era acea fiinţă eterică ce dormea acum suspinând în camera de alături.

Până la urmă, totul se termină. Musafirii părăsiră casa rând pe rând. Burke se întoarse Faine, privind-o cu acea rece lipsă de interes cu care o tratase de la moartea lui Gavin încoace.

-Trebuie să mă duc la birou, zise el. Nu trebuie să mă aşteptţi cu cina.

-Vei... vei petrece noaptea aici?

Genele întunecate îi ascunseră privirea. Gura lui se strâmbă.

-Da, răspunse el.

Faine nu mai zise nimic, dar mâinile i se strânseră dureros.

După o clipă, bărbatul adăugă:

-Nu pot s-o las pe Ellen să se descurce singură cu Libby. Tu te poţi duce acasă, dacă vrei.

-Nu, rămân cu tine.

Aveau să doarmă în camere separate, unite printr-o uşă care nu se va deschide niciodată.

Faine îşi ridică privirea către el. Trăsăturile lui Burke erau liniştite, asemenea unei măşti. Atunci, Faine renunţă la orice speranţă. Toate lucrurile pe care le împărţiseră - prietenia, atracţia fizică, simţul umorului... nu însemnau nimic în comparaţie cu pasiunea copleşitoare pe care i-o inspira Libby.

Inima ei deveni de gheaţă.

-Iţi voi păstra cina, zise ea cu o voce total lipsită de

căldură şi de viaţă.

Apoi se întoarse cu spatele, pentru ca Burke să nu poată vedea ce efect avea asupra ei dragostea lui oarbă pentru altcineva.

- Faine? o opri el.

Ea rămase pe loc, fără să privească înapoi.

- Mulţumesc că mi-ai dat putere.

Cuvintele erau convenţionale, dar în ele se ghicea o notă de ironie amară, care o făcu să închidă ochii, într-o clipă de disperare.

- Pentru puţin, răspunse ea cu asprime.

Se îndepărtă de el şi de dragoste, de viaţă, de fericire, îndreptându-se către un viitor fără contur.

Noaptea, stând trează în pat, îl auzi sosind şi se uită la ceas. Era două noaptea! Sărmanul Burke, lucrase ca un apucat, numai să-şi uite durerea şi să se îndepărteze de ispită!

Când se lăsă din nou tăcerea, se întinse la loc în pat, cu braţele sub cap, privind lumina pe care luna o proiecta pe perdea. Niciodată în viaţă nu-i fusese mai greu să adoarmă, deşi era epuizată. Pleoapele îi erau grele şi roşii, în timp ce, fără încetare, aceleaşi gânduri i se învârteau în minte.

Cum avea să supravieţuiască următoarelor câteva săptămâni? Totul o durea şi n-avea nicio soluţie, se gândi ea cu tristeţe. Dacă îl părăsea pe Burke acum, ar fi dat prilej de bârfă multora, lucru de care
Ellen se temea cel mai mult. Si totuşi! Era prea mult să-i ceri să stea lângă Burke şi să fie martora tăcută şi lipsită

de putere a dragostei lui pentru Libby. Ellen nu putea fi atât de crudă!

Oftă, nevoită să recunoască faptul că Burke nu moştenise de la bunica sa numai forţa de caracter. Ellen era destul de dură pentru a-i cere un astfel de sacrificiu, iar Faine ştia că ea însăşi era suficient de legată de bătrână... şi atât de îndrăgostită de Burke... încât avea să rămână.

Si Burke, care credea că se măritase cu el pentru stabilitatea pe care i-o oferea! Ce siguranţă mai putea avea acum, când Libby reprezenta o ameninţare continuă? Era o lecţie dură pe care o avea de învăţat, şi anume că stabilitatea nu putea veni decât din interior. Până acum, se gândi ea cu ironie, ar fi trebuit s-o fi învăţat prea bine. Moartea părinţilor săi fusese prima ocazie când se confruntase cu o situaţie tragică. Trădarea lui Dougal, alta. Totuşi, se vedea că nu învăţase tot ce trebuia. De acum înainte, va purta un scut care-i va apăra inima şi nimic, niciodată, nu-l va mai străpunge.

Lacrimile pe care refuzase să le plângă atâta vreme începură să-i curgă pe obraji. Se întoarse, strivindu-şi faţa de pernă şi încercând să le şteargă. Trupul îi era răvăşit de durerea inimii.

- Faine!

Vocea lui Burke o aruncă într-o tăcere terifiată. Mâinile i se încleştară consulsiv pe pernă.

Bărbatul se aşeză pe marginea patului şi încercă s-o prindă în braţe, dar ea rezistă, întorcându-şi capul.

- Draga mea, zise el cu durere în glas. Nu te lupta cu mine... te rog.

"Nu mai pot suporta. Nu mai pot suporta". Pentru o clipă, crezu că vorbise cu glas tare. Trupul ei se chirci într-un spasm de respingere când bărbatul o atinse pe umăr. Mâna lui era uşoară şi delicată, trecând uşor prin buclele care-i mângâiau gâtul.

-Ai citit "Romeo şi Julieta"? întrebă el după câteva momente.

Stiind că vocea o va trăda, Faine aprobă cu un scurt semn din cap.

- Undeva, Julieta spune: "O! Am cumpărat o casă pentru dragostea pe care n-o am". Asta ţi-am făcut eu ţie, nu-i aşa? E inutil să spun acum că-mi pare rău.

Faine nu putu vorbi, iar mâinile lui îşi păstrară mişcarea ritmică pe umerii ei. Ciudat cum un gest atât de obişnuit, care se dorea reconfortant, era atât de erotic!

-Te simţi mai bine?

Ea aprobă din nou, ridicându-se. Ah, i-ar fi plăcut atât de mult să continue... dar nu mai avea nevoie de o asemenea umilinţă.

- Cred că m-au ajuns toate problemele, vorbi ea cu o voce răguşită, întorcând faţa către el.

Camera era foarte întunecată. Nu se vedea decât umbra lui, şi mai întunecată, profilată pe fereastră.

-Ai fost minunată. Ellen mi-a spus că nu s-ar fi putut descurca fără ajutorul tău.

Faine îşi muşcă buza, apoi zise cu răceală:

- Mă bucur că am putut să ajut. Burke, ce vom face de acum înainte?

Capul lui se întoarse.

- Ce vrei să spui?

- Stii bine ce vreau să spun.

Bărbatul făcu o mică pauză, apoi spuse indiferent:

- Nu facem nimic. Lucrurile vor fi la fel ca până acum.

Deci aşa! O stranie loialitate îl făcea să nu rupă relaţia!

- Nu, replică ea, sunt dezamăgită de tine! Ar fi trebuit să mă cunoşti destul de bine până acum pentru a înţelege că nu-ţi voi sta în cale.

- Suntem căsătoriţi, răspunse bărbatul cu o candoare plată. Ţi-am jurat credinţă şi intenţionez să respect acest jurământ. N-ai o părere foarte bună despre mine dacă mă crezi în stare să te alung doar pentru că circumstanţele s-au schimbat.

Faine se sprijini de tăblia patului, ridicându-şi sub cearşaf genunchii la bărbie şi înconjurându-i cu braţele.

- Iar tu ai o părere foarte proastă despre mine, dacă îţi imaginezi că te voi obliga să-ţi ţii promisiunile. N-ar fi trebuit să mi le faci niciodată, dar cel puţin nu eşti forţat să le respecţi.

Respiră adânc, calmându-şi glasul, pentru a nu se simţi în el durerea.

- Burke, Libby are nevoie de tine.

- Si tu nu?

O, Doamne! Cum putea fi atât de crud? Răspunse ferm:

- Nu!

- Eşti mereu calmă, mereu îţi ţii în frâu sentimentele, zise el cu un sarcasm sălbatic. Mereu mă gândesc dacă ştii cât de provocator este acest calm al tău.

Ea tremură, speriată de neaşteptatul atac al bărbatului,

care-i prinse mâna şi-i apăsă încheietura acolo unde pulsează viaţa.

- N-ai nimic de spus? râse el. Poate e mai bine aşa. N-ai nevoie de mine, dar mă vrei şi n-am uitat cât de pasională poţi fi.

Vocea lui deveni mai profundă.

- Nu-i aşa? continuă el. întotdeauna am reuşit să-ţi suscit interesul, să te fac să-ţi doreşti să faci dragoste cu mine. Si mereu m-a amuzat felul în care încercai să ascunzi asta sub siguranţa ta aparentă, de care te agăţai cu disperare. De fiecare dată când mă
apropiam de tine, inima îţi bătea mai repede...

- Taci! ţipă ea.

Cuvintele se loviră cu greutate de pereţi, în camera liniştită. Chinuită şi umilită, Faine nu-şi dorea decât să oprească insinuările lui crude. Intotdeauna, întotdeauna ştiuse că exista o latură întunecată a personalităţii lui Burke. Si acum înţelegea că avusese dreptate.

O duru să-şi smulgă mâna din mâna lui, dar nu gemu şi nu ţipă. Bărbatul râse iar, cu hohot tulburător. Se întinse de-a lungul patului şi încet, cu o forţă brutală, o trase lângă el. Faine se opuse cu toată forţa de care era capabilă.

- Burke! îl avertiză ea, terifiată de dorinţa inumană care se citea în ochii lui.

El n-o luă în seamă. Cu o mână o ţinea de buclele părului, trăgându-i capul în spate ca s-o poată privi, iar cu cealaltă o mângâia uşor pe sâni. Acum că ochii i se obişnuiseră cu întunericul din cameră, îi putu vedea expresia şi fu îngrozită de strălucirea de gheaţă din ochii

lui.

- Te rog, şopti ea. Nu mă face să te urăsc.

- De ce ar trebui să-mi pese ce simţi pentru mine?

Cuvintele lui erau grosolane, la fel de brutale ca degetele lui iscoditoare pe pielea sa.

Ii putea simţi căldura trupului, fiecare muşchi bine ţinut sub control, inima lui bătând lângă umerii ei.

- Ei? întrebă el, şoptindu-i la ureche. Imi vei oferi ce vreau de la tine sau va trebui să te oblig? Stii foarte bine că până la urmă vei ceda.

Râse în hohote.

- Mă întreb ce e mai demn, să te lupţi pentru a-ţi apăra onoarea sau să mă accepţi cât de rece poţi. Dar mă îndoiesc că poţi să te stăpâneşti şi să te controlezi aşa cum vrei. De asta mă şi urăşti, de
fapt, nu-i aşa? Urăşti gândul că te pot seduce oricând vreau.

- Nu te urăsc, gemu ea, ştiind că nu putea opri ce avea să se întâmple.

Burke îi mângâie şoldurile fără tandreţe, dar asta n-o împiedică să simtă că ia foc. Faine se răsuci şi se luptă cu el ca o nebună, atacându-l cu dinţii şi cu unghiile, până când Burke o făcu să se oprească şi să accepte puternica dominare a trupului lui.

Apoi fu cuprinsă de flăcările pasiunii de care se temea atât. Nu-l mai vedea decât pe el şi nu-şi mai dorea decât atingerea lui.

Epuizată, îşi întoarse capul pe pernă, ascultând cum respiraţia lui revenea la normal. Lacrimi începură să-i

curgă pe obraji, iar în gât simţea un nod care nu voia să dispară. Burke se ridică şi se aşeză pe marginea patului, cu capul în mâini.

- Dumnezeule mare! şopti el, cu o imensă oboseală în glas. Mă înnebuneşti pur şi simplu!

- Plec! zise ea cu asprime. Chiar mâine!

El se întoarse, îi luă mâna şi o sărută încet.

- îmi pare rău, vorbi el. Doamne, nu încetez să-ţi dau motive de a mă urî. Crezi că există vreo şansă să rămâi însărcinată?

- Nu.

Se asigurase că nu va fi cazul, mergând la doctor chiar înainte de căsătorie... Instinctul o avertizase să ia această măsură, aşa cum o prevenise şi în legătură cu acest mariaj. Pe viitor, îşi promise ea, va trebui să asculte cu atenţie acest instinct... care se părea că ştie cel mai bine ce se petrecea în mintea ei.

- Ţi-am spus adevărul, continuă Burke. Nu vreau să pleci.

- Ne vrei pe amândouă, deci? replică Faine cu un dispreţ amar. Pe mine, ca soţie, şi pe Libby, ca amantă?

Pentru o clipă, degetele lui lungi se strânseră pe încheietura ei, apoi o eliberă, spunând cu o voce tremurată:

- Nu, nu, sigur că nu.

-Atunci, voi pleca.

- Foarte bine. Ce vei face?

Faine zâmbi, dar se opri îndată.

-Mă voi angaja ca bibliotecară, zise ea calm. Nu-ţi face

griji pentru mine.

- O, da, ar fi simplu pentru mine dacă te-aş putea scoate din viaţa mea, zise el. Dar nu sunt atât de nenorocit, Faine.

- Da, ştiu.

Si pentru că-l iubea, adăugă:

- Nu-i nimic, Burke. Du-te şi culcă-te, ai nevoie de odihnă.

Faine plecă peste o săptămână, la două zile după ce se întoarseră
acasă. Burke rămăsese împreună cu ea cât de puţin putuse în zilele acelea. Părea condus de o forţă mai presus de puterea sa. Faine era uimită şi năucită.

In dimineaţa plecării, se îmbrăcă pândind în van o mişcare din camera vecină. Până la urmă, se duse şi ciocăni la uşă. Burke o invită să intre. Bărbatul stătea pe marginea patului, cu capul în mâini.

Ea se uită la el, amintindu-şi cealaltă ocazie când îl văzuse astfel. Fusese prima oară când ceruse şi luase prin forţă singura uşurare pe care i-o putea oferi, momentele de uitare smulse din plăcerea trupului ei. Mai mult decât orice, îşi dorea acum să poată găsi un mod de a-i vindeca durerea.

El privi în sus către ea. Pentru o clipă, disperarea din ochii lui se dezvălui pe de-a-ntregul. Bărbatul se ridică în picioare şi spuse:

- Să înţeleg că eşti gata?

- Da, zise ea apropiindu-se. Burke, te rog să fii fericit!

Ironia se citi în zâmbetul său, dar ochii îi erau goi.

- Nu e chiar atât de simplu, nu-i aşa? Tu vei fi fericită?

- Da.

Reuşi să zâmbească şi se miră ea însăşi de puterea pe care o avea.

- Stiu că ai un simţ al responsabilităţii bine dezvoltat, dar nu trebuie să te îngrijorezi în ce mă priveşte.

El păru că vrea să adauge ceva, dar buzele îi rămaseră pecetluite. îşi plecă fruntea şi o sărută pe obraz. Pentru o clipă de coşmar, Faine crezu că inima va înceta să-i mai bată. înghiţi cu greutate şi se îndepărtă, cu o forţă de caracter pe care nu şi-o cunoştea.

- Mai vorbim, zise el.

Ea aprobă din cap, deşi ştia prea bine că nu va mai vorbi niciodată cu el.

- Nu, nu mă însoţi.

Ezită o clipă privindu-l, apoi adăugă:

- Adio, Burke.

El nu spuse nimic, iar ea se întoarse şi plecă, în timp ce lacrimi grele de suferinţă o înecau. Ochii o dureau. O, aproape reuşiseră. Si totuşi...

Wellington era însorit şi cald. Vântul nu bătea. Faine locui aici două nopţi, înainte de a lua expresul înapoi spre Auckland şi apoi autobuzul către Kaitaia.

Odată ajunsă, încercă să se relaxeze. Lui Burke nu i-ar fi trecut prin cap s-o caute în nord. Si chiar dacă ar fi ajuns acolo, nu vedea niciun motiv pentru care bărbatul să ajungă la biblioteca publică. Nu se punea problema s-o caute, se gândi ea, despachetându-şi bagajul în micul apartament pe care-l închiriase. Poate că, pentru o vreme,

va mai rămâne în memoria lui. Dar odată ce va realiza că făcuse tot posibilul să-şi acopere urmele, va fi fericit s-o alunge pentru totdeauna din gândurile sale. O rugase pe Ellen să-i promită că nu-i va spune noua ei adresă, chiar dacă între ele corespondenţa avea să continue.

In fond, Burke o avea pe Libby. Nu exista nicio îndoială că se va muta înapoi în casa bunicii, pentru a putea avea grijă de amândouă.

Ciudat, dar gândul că noua lor casă avea să fie vândută o durea cel mai tare. Erau momente în care plângea, imaginându-şi că lucrurile la care începuse să ţină atât de mult vor fi vândute, atmosfera de pace şi linişte distrusă şi alţi oameni, lipsiţi de dragoste pentru acel loc, se vor muta în casă. Poate că stratul de violete îşi va irosi parfumul sau, mai rău, va fi smuls. Si oare Persefona va fi din nou pedepsită să se ascundă în adâncul unei pivinţe, iar în locul ei va fi pusă o sculptură nouă, mai modernă?

La Burke se gândea cât mai puţin posibil, ştiind că nu putea permite durerii să iasă la iveală. Ar fi fost ceva de nesuportat. Mai târziu, după ce se va obişnui cu sentimentul de a trăi numai pe jumătate, când patul de o persoană pe care şi-l cumpărase nu va mai aduce cu o mutilare, când îşi va recâştiga forţa, atunci îşi va înfrunta pierderea şi o va jeli.

Intre timp, constată că, la suprafaţă, viaţa ei era plăcută. Colegii de serviciu erau prietenoşi şi deschişi, nepermiţându-i să păstreze distanţa. Primiră vestea despărţii ei cu multă compasiune şi o invitară acasă, în orele lungi de singurătate de la sfârşit de săptămână,

reuşind s-o facă să râdă, tachinând-o în legătură cu înălţimea ei şi complimentând-o pentru felul cum arăta. O plimbară prin
împrejurimi, introducând-o în stilul de viaţă tipic din nord.

încet, treptat, Faine începu să râdă din nou. Nopţile erau lungi şi greu de îndurat, dar zilele erau amuzante şi plăcute, pline de activitate.

Iarna trecu, caldă, umedă şi scurtă, şi primăvara veni din nou. Narcisele şi magnolia îi reaminteau atât de puternic de perioada când îl întâlnise pe Burke, încât îi stricau bucuria de a trăi acest minunat anotimp. Totuşi, refuză să se lase atrasă de autocompătimire. Fără să vrea, începu să constate că dragostea pe care o simţise pentru el avea să se stingă, să moară. Din câte se părea, n-avea să mai găsească pe nimeni care să-i poată înţelege fiinţa atât de bine, nimeni a cărui companie să fie atât de minunată, de mulţumitoare.

Ei bine, aşa avea să fie! îl iubea şi din această pricină, nu-şi putea dori decât să fie fericit. Cu Libby, avea şanse la fericire. Când gândul la ei doi împreună nu va mai fi atât de dureros, va fi gata să accepte fericirea lor fără amărăciunea care-i întuneca acum sentimentele.

Copacii înfloriră ca nişte flăcări ireale, sclipind de buchete grele portocalii, roz şi roşii. în curtea ei apărură freziile, cu mirosul lor delicat şi dulce, pe care-l iubea atât de mult. Faine culese un buchet mare şi-l aşeză în vaze în toată casa, refuzând să conştientizeze dureroasele amintiri pe care le evocau. Nu va permite ca sufletul să-i fie schilodit de sfârşitul unei relaţii de dragoste. Dragostea

trebuia să fie eliberatoare, îşi spuse ea. O dragoste pierdută, ca şi una împlinită. Nu-şi va limita plăcerile, doar pentru că un anumit miros îi trezea emoţii care aveau puterea de a-i face inima să suspine cu disperare.

Capitolul 10

Intr-o bună zi, Faine fu invitată de doi prieteni, un cuplu a căror companie era foarte reconfortantă pentru inima ei încă suferindă, să petreacă împreună o zi pe mare. Cei doi aveau un mic iaht. Helen lucra la magazinul de lângă bibliotecă, iar soţul său, mic de statură şi foarte îndemânatic, era silvicultor.

Plecară dis-de-dimineaţă şi se întoarseră seara, pe întuneric. Cei doi o conduseră acasă. Faine, îmbrăcată într-un pantalon scurt, cu picioarele ei lungi pline de nisip şi sare şi părul răvăşit de vânt, zise obosită:

- Fac un duş rapid şi mă duc la culcare.

Râse din toată inima, fericită că putuse în sfârşit scăpa din maşina lor, un Mini în care se simţise foarte inconfortabil tot drumul.

-Vă mulţumesc pentru ziua atât de plăcută.

-Ar trebui să ne mai întâlnim cât de curând, zâmbi Helen. Vrei să te conducă Greg până la uşă?

- Suntem în Kaitaia, nu la periferia Aucklandului. La revedere, ne vedem luni.

Faine le făcu semne de rămas-bun, apoi se aplecă să-şi ridice coşul de picnic în care se aflau resturile de la prânz şi hainele de schimb. Uşa de la intrare scârţâi uşor când o deschise. Vântul se liniştise complet, dar norii acoperiseră cerul, apăsând parcă asupra oraşului cu o ameninţare de ploaie. La nicio fereastră nu se vedeau aprinse lumini.

O uşoară presimţire o făcu să se înfioare şi călcă greşit, sărind o treaptă. Căzu şi lovitura o duru foarte tare, aproape de nesuportat. Undeva, în întuneric, cineva o

privea.

Mâinile i se încleştară pe mânerul coşului. Fără grabă, înaintă pe culoarul strâmt şi vârî cheia în broască. Frica o cuprinse din ce în ce mai tare, dar nu putea vedea, nici auzi nimic.

Apoi, cineva îi rosti numele. Faine aşteptă, pentru că o umbră se detaşă din întuneric şi veni spre ea. Chiar în acea clipă, ştiu cine o strigase şi cine o prinse de încheietură, ridicând-o în braţe. Odată cu trecerea fricii, apăru mânia, ca o reacţie rapidă şi sălbatică.

- Cum îndrăzneşti! exclamă ea, înecată de mânie, luptându-se să se elibereze din strânsoarea lui. Cine naiba te crezi? repetă ea. Cine îţi dă dreptul să vii aici şi să mă pândeşti?

- Linişteşte-te, zise Burke calm, uşor amuzat de mânia ei.

între timp, Faine îşi recăpătase stăpânirea de sine şi reuşi să-şi controleze emoţiile. Atingerea şi apropierea lui şi sunetul drag al vocii sale făcură ca lungile luni de singurătate şi tristeţe să dispară ca prin farmec. Se îndepărtă de el, furioasă pe sine însăşi. îi luă numai o secundă să deschidă uşa şi să intre. îşi aşeză coşul pe hol şi-l conduse pe Burke în mica ei sufragerie.

- O, exclamă ea, chiar m-ai speriat! De ce naiba nu m-ai anunţat că vii, în loc să te strecori ca un hoţ şi să te ascunzi în întuneric ca... Jack Spintecătorul!

- în mare parte, pentru că nu ştiam exact cum vei reacţiona. Si
apoi, nu eram sigur că te voi găsi aici.

O privea cu ochi atenţi.

- Dar de unde ai ştiut unde să mă găseşti?

Venise, desigur, să discute termenii divorţului. De aceea, era stupid să se bucure de mângâierea ochilor lui pe trupul său. Vocea ei suna ascuţit. Era prea emoţionată.

- Presupun că ai convins-o pe Ellen să-ţi dea adresa. N-a fost corect din partea ta. Puteai lua legătura cu mine prin avocat... El ar fi...

- Taci! zise Burke şi-i atinse buzele cu degetele, zâmbindu-i cu farmecul său atât de copleşitor. Ai slăbit, continuă el. De ce? Viaţa la Kaitaia este atât de palpitantă încât ai fost nevoită să te străduieşti din răsputeri să ţii pasul?

Degetele sale coborâră către bărbia ei hotărâtă şi, mai jos, spre gât, oprindu-se câteva clipe pe inima care-i bătea cu disperare.

Faine respiră adânc, încercând să-l privească pe Burke fără să pară tulburată. Ce gest diabolic să flirteze cu ea ca şi cum drama mariajului lor eşuat nu i-ar fi despărţit pentru totdeauna!

- Nu, sigur că nu, răspunse ea brusc, îndepărtându-se de el încă o dată. Cum mi-ai aflat adresa?

El zâmbi, foarte sigur pe sine.

- De la bunica, aşa cum ai ghicit. Crezi că mi-ai putea face o cafea? Sunt ostenit.

- Da, da.

Faine se îndreptă către filtru, turnă cafea, apăsă butonul şi se întoarse în sufragerie.

Burke stătea la fereastră, privind vazele cu frezii. Când

Faine intră în cameră, se uită către ea şi în privirea lui palidă sclipi ceva. Apoi, se instală obişnuita sa răceală. Cu strângere de inimă, Faine realiză că, în tot acest timp, nu toată suferinţa fusese pe umerii ei. Totuşi, cum Libby era din nou liberă, bărbatul nu putea avea motive de nefericire. Dar, fără să-şi dea seama de ce, foamea de dragoste pe care o remarcase la el dintotdeauna nu dispăruse încă. Pentru o clipă, greaţa îi înecă din nou glasul. Nici măcar faţă de sine însăşi nu putea admite cât de multe nopţi nu dormise, imaginându-şi-l pe Burke îmbrăţişând-o pe Libby, amândoi închişi în pasiunea dragostei lor.

- Pari obosit, vorbi ea. Afacerile n-au mers bine în ultima vreme?

Burke zâmbi.

- Nu, nu e asta. Ceea ce-mi aduce aminte de altceva... De ce mi-ai returnat banii pe care ţi i-am oferit lunar? Sărmanul Souter m-a sunat foarte îngrijorat. I se părea din partea ta un gest foarte curajos şi ciudat. Cred că te imagina singură şi murind de foame.

Privirea lui inchizitorială se opri asupra taliei ei subţiri şi a picioarelor lungi.

- în loc de asta, arăţi de parcă n-ai avea nici cea mai mică grijă.

- Domnul Souter este foarte amabil, replică ea nervoasă din pricina abordării lui grosolane, dar cineva ar fi trebuit să-i spună că, în ziua de azi, nimeni nu moare de foame.

Burke continua s-o privească în felul lui atât de bine

cunoscut, ca şi cum ar fi asediat un inamic.

- Am remarcat că ai spus ceva despre singurătate, reluă Burke, ignorând ultima ei remarcă.

Faine ridică din umeri.

- Ce ar mai fi de spus? Când ajungi într-un loc nou, trăieşti inevitabil momente de singurătate. După cum sunt convinsă că ştii şi tu. De ce nu stai jos? Cum ai venit?

- Cu maşina.

- Probabil eşti obosit. De ce ai venit aici, Burke? întrebă ea, încruntându-se. Doar ca să te asiguri că mă descurc? După cum vezi, o duc bine.

- Si slujba?

- Bine, îmi place. Cred că e gata cafeaua, adăugă ea, ridicându-se.

Ajunsă în bucătărie, stătu o clipă locului, încercând să-şi revină
din şoc. Ah, nu uitase nimic din viaţa alături de el şi-l cunoştea atât de bine! Faine se scutură de disperare, respiră adânc şi aşeză cănile pe tavă.

- Bănuiesc că vrei să discutăm, zise ea, întorcându-se în sufragerie.

- Nu, am venit pur şi simplu să te văd.

-Ai bătut un drum atât de lung, când puteai să mă suni sau să-mi scrii.

- Nu, nu puteam. Nu în cazul ăsta. Făcu o pauză, apoi adăugă:

- Libby a plecat în Anglia. Definitiv.

- Si? întrebă ea.

- Te vreau înapoi. Inainte de a exploda într-o criză de

mânie, de altfel îndreptăţită, mai lasă-mă să adaug ceva. Eu am trimis-o.

- De ce, Burke? Ce n-a mers?

- Foarte simplu. Am descoperit că ceea ce simţeam unul pentru altul nu era dragoste.

- Si cum aţi descoperit asta?

- In felul obişnuit. Trebuia să ştie, deşi acum se simţea de parcă aerul devenise irespirabil.

- Imi pare rău.

- Si mie, zâmbi el, amuzat.

- Nu, voiam să spun că-mi pare rău că n-a mers, îl corectă Faine.

- Chiar îţi pare? întrebă el. Speram că vei fi fericită.

- Asta nu poate schimba nimic în relaţia noastră. Cred că-ţi dai seama.

- Nu. Nu-mi dau seama decât de faptul că toată viaţa mea de acum înainte, aş putea fi condamnat să trăiesc fără tine.

- Si ar fi ceva rău?

- Ar fi cel mai apropiat lucru de iad pe care această lume mi-l poate oferi.

Faine ridică privirea, şocată şi speriată de disperarea din tonul lui.

- Burke? şopti ea. El se ridică şi veni la picioarele sale.

- O, Doamne, Faine, nu mă alunga, zise el cu răsuflarea tăiată. Am ştiut înainte să pleci că sunt un prost dacă te las să ieşi din viaţa mea, dar numai după aceea am descoperit câtă nevoie aveam de tine.

- Atunci, de ce...?

- De ce te-am lăsat să pleci? Nu ştiu. Mi-ai spus clar că n-ai nevoie de mine. Am simţit că mă îndrăgostisem de tine, apoi am realizat că pentru mine nu exista decât Libby. Iar ea... ea era atât de schimbată. Când m-ai părăsit, m-am simţit golit, aproape lipsit de viaţă, dar eram încă atras de ea. Chiar trebuie să-ţi mărturisesc toate astea?

- Cred că da, răspunse ea cu gravitate.

- După ce ai plecat, m-am mutat înapoi în casa bunicii, dar n-am vândut locuinţa noastră. Mi-am spus că pustiul pe care-l simţeam în mine venea din faptul că noi ne înţelesesem atât de bine... nu pot nega... pe Libby o voiam de atâta timp... A fost un şoc imens să-mi dau seama că, de fapt, nu însemna nimic pentru mine. Nu mai mult decât oricine altcineva. Când am atins-o, am pretins că eşti tu. Stiu că asta mă face un porc. Ascultă-mă, te rog, te rog... N-am făcut dragoste cu ea. Am încercat... dar n-am fost în stare.

- Nu contează, zise ea cu durere. Dragul meu, nu contează...

- Ba da, contează. Stiu că m-am purtat groaznic şi îmi dau seama că - Dumnezeu ştie de ce - încă mă iubeşti, în ciuda tuturor acestor lucruri. Bănuiam asta chiar de când ai plecat, dar n-am fost sigur decât acum, când te-am văzut din nou. Crede-mă că am plâns după tine, am tânjit după prezenţa ta, am suferit în lipsa ta. Noapte după noapte, zi după zi. Stiu că m-am purtat urât cu tine. La fel şi cu Libby. Nu puteam s-o ating, şi şi-a dat seama de ce...

- Si-a dat seama? Cum?

- Nu-i proastă, zise el sec. Lucrurile au devenit

tensionate... inevitabil a apărut şi o ceartă. M-a acuzat şi i-am spus adevărul. Am iubit-o, da, într-un fel, răspunse el unei întrebări nerostite. Dar nu aşa cum te iubesc pe tine... A fost atât de delicată şi de credincioasă lui Gavin, iar el a tratat-o mereu ca un ticălos. A încercat să-şi ascundă nefericirea... câteodată arăta ca un copil pierdut, temându-se că nimeni n-o va putea ajuta. Mi-a părut mereu atât de rău de ea! Si apoi, era frumoasă, nu mă putea abţine să n-o doresc. Apoi ai apărut tu şi m-am gândit că aş putea simplifica lucrurile pentru toată lumea dacă m-aş însura. Că aş putea alunga ispita. Aşa cum stăteau lucrurile, până la urmă am fi făcut dragoste, iar ea n-ar fi putut suporta această vinovăţie. Un fior de gelozie rănită o străbătu pe Faine.

- Ei bine, chiar am îndepărtat tentaţia, continuă el. Mi-ai plăcut încă de la bun început. Ceea ce n-am realizat, a fost faptul că te doream din ce în ce mai mult, iar intensitatea sentimentelor mele pentru Libby scădea. In mod deliberat, am început s-o ignor. N-a fost greu. Tu eşti şi sexy, şi o foarte bună companioană. Eşti inteligentă, simpatică, amuzantă, dulce... şi ai opinii atât de ferme! Presupun că am început să mă îndrăgostesc de tine chiar de la început. Nu-mi plăcea să te văd cu altcineva. In noaptea aceea, la Yacht Club... atunci am hotărât că trebuie să fii a mea. Dar eşti o femeie foarte rece, Faine. M-ai intrigat şi m-ai fascinat întotdeauna.

-Aşa că ai atentat mereu la echilibrul meu şi aşa precar, zâmbi ea.

- Da, recunoscu el. Mi-a plăcut să fac asta. Dar m-a

iritat faptul că aveai suficientă tărie de caracter pentru nu cădea în capcană. Răspundeai foarte promiţător avansurilor mele, dar mi-ar fi plăcut să te văd neajutorată. Si nu ştiam de ce. N-ai capitulat niciodată total, nu-i aşa, draga mea? Ai o voinţă de fier. Te admiram pentru asta, dar voiam să te înfrâng. Si iarăşi a ieşit la iveală forţa ta. Când m-ai văzut împreună cu Libby, n-ai plâns, nu m-ai acuzat, deşi era evident că ai avut un mare şoc. O, Doamne, te iubesc! adăugă el, atingându-i buzele. Nu te merit, dar nu te voi mai lăsa niciodată să pleci de lângă mine.

- N-ar fi trebuit să mă laşi să plec niciodată, vorbi ea.

- Presupun că, în subconştientul meu, ştiam că nu vreau să pleci din viaţa mea. Când Gavin şi Libby au venit la cină în seara aceea, eram deja la capătul puterilor. Erai ca o stea. Caldă, aurie, strălucitoare şi de neatins. Libby era un pachet de nervi, Gavin era... ţi-aminteşti prea bine cum era. După ce au plecat, am tot umblat prin cameră, încercând să mă conving că te urăsc. A trebuit să plec înainte de a te trezi dimineaţă, altfel aş fi făcut dragoste cu tine. Speram că vei dormi când aveam să mă întorc acasă. Mi-am spus că tot ce trebuia să fac era să mă calmez. Atunci ai venit la mine şi... totul s-a întâmplat foarte repede. Amintirea acelei nopţi era atât de vie încă, încât Faine roşi fără să vrea.

- Si apoi, Gavin a murit... continuă el.

- în acea seară, începusem să sper că mă iubeşti. Dar când am ajuns la spital, o ţineai în braţe pe Libby. Cred că atunci a murit ceva în mine.

-îmi pare rău. Atât de rău! Asta nu înseamnă nimic, ştiu, dar dacă aş putea să şterg acel moment... mi-aş tăia un braţ... Dar era atât de vulnerabilă, iar eu am confundat compasiunea pe care o simţeam
pentru ea cu dragostea.

- Nu mai contează, Burke.

- Nu. O îmbrăţişă cu ardoare şi stătură astfel o vreme.

- Gavin bănuia, reluă bărbatul. Căsătoria noastră i-a alungat suspiciunile. Te-a plăcut foarte mult. Cred că-l amuza faptul că n-am ales pe cineva din lumea mea. Mereu a fost puţin gelos pe mine, deşi numai Dumnezeu poate şti de ce.

- Legat de asta... Ai crezut că m-am căsătorit cu tine pentru bani,
nu?

- Nu, nu pentru bani. Credeam că-ţi doreşti acel stil de viaţă pe care ţi-l puteam oferi, siguranţa pe care banii mei o puteau oferi. Părea logic. Moartea părinţilor tăi şi trădarea logodnicului te-au lăsat singură pe lume şi ţi-au zdruncinat încrederea.

Bărbatul se îndreptă către fereastră şi privi concentrat întunericul.

- Prima oară, continuă el, am fost bucuros să te văd plecând. M-am dus la Libby nerăbdător, dar în inima mea ştia că greşeam. Până la urmă, am început să discutăm despre toate cele întâmplate şi ea a decis să se întoarcă în Anglia. N-a fost deloc o experienţă plăcută. Dar mi-am promis că nu voi mai face o a doua greşeală. Pentru un bărbat care se crede perfect stăpân pe sine, am făcut

destule prostii. Iar cea mai mare a fost aceea de a crede că ceea ce simţeam pentru tine era doar dorinţă. Mă vei ierta vreodată, Faine?

- Stii bine răspunsul.

- Nu te merit, dar te iubesc, te iubesc, te iubesc! Eşti atât de frumoasă! Puternică, frumoasă şi bună. De când te-am întâlnit, n-a trecut o clipă fără să mă gândesc la tine.

- Credeam că nu exagerezi niciodată, replică ea. Si eu te iubesc... de la a doua noastră întâlnire. Nu ştiam ce se petrece cu mine, dar am simţit că, pentru liniştea mea, ar trebui să nu te mai văd niciodată. Nu mai simţisem niciodată, pentru nimeni, ceva atât de puternic.

- Nici măcar pentru prostul ăla care te-a părăsit?

- Dougal? Nu. Am încercat să mă conving că relaţia dintre noi n-avea viitor, dar m-am trezit acceptând să mă mărit cu tine. Deci, trebuia să fie vorba de dragoste. Deşi ştiam că nu eşti îndrăgostit de mine.

- Faptul că uram să mi te imaginez alături de un alt logodnic trebuia să mă avertizeze că te iubeam cu pasiune. Nu mi-a păsat niciodată de existenţa altui bărbat, nici măcar când a fost vorba de Libby, dar gândul că ai fi putut să faci dragoste cu altcineva mă dispera pur şi simplu. El tăcu o clipă, apoi îi şopti la ureche:

- Ar fi prea mult să sper că ai pat dublu?

- Da, dar patul ăsta de o persoană este destul de mare pentru amândoi.

Bărbatul o ridică în braţe atât de uşor, de parcă ar fi fost un copil.

- Doamne, eşti atât de frumoasă.

- O, mi-a fost atât de dor de tine, dragul meu!

- Nu te voi mai lăsa niciodată să-mi scapi din braţe. E o pedeapsă pe viaţă. Eşti pregătită?

- Din toată inima, zise ea hotărâtă.

- Să dormim. Avem toată viaţa înainte.

- Eşti sigură că vrei să mergi cu mine la aeroport?

Faine oftă dramatic.

- Dragul meu soţ prostuţ, sigur că vreau! Faptul că sunt gravidă nu înseamnă că trebuie să stau într-un scaun cu rotile. Burke zâmbi, dar Faine citi în ochii lui ceva care o făcu să se ridice repede în picioare.

- Dragul meu, lasă-l pe Gavin să se odihnească în pace.

- Abia când o voi vedea pe Libby, voi putea face asta.

- Să ne grăbim. Altfel, nu vom ajunge la timp. Nu se cade ca un bărbat să fie încă atât de absorbit de soţia sa, la doi ani de la căsătorie.

Burke zâmbi şi o strânse mai tare în braţe, plecându-şi capul s-o sărute.

- Imi oferi atât de multe, Faine. Mulţumesc.

- Pentru că te iubesc? Doamne, prostuţule, crezi că mă pot stăpâni? Nu pot să opresc dragostea mea pentru tine, la fel cum nu pot să încetez să respir. Te iubesc. Te voi iubi întotdeauna.

- Sper din tot sufletul că Libby simte la fel pentru bărbatul ei, zise el. Atunci, mă voi putea în sfârşit relaxa şi voi putea accepta această neaşteptată fericire. Faine aprobă din cap, ştiind că soţul ei simte încă o profundă responsabilitate faţă de Libby. Spera că mariajul fostei cumnate era la fel de solid ca al lor. Acum două luni, Libby

îi scrisese lui Ellen, mărturisindu-i că vrea să se mărite cu Ralph Somerville, un artist al cărui nume era binecunoscut chiar şi peste hotare.

De atunci, Faine îi ţinuse pumnii. Era atât de fericită ea însăşi, neputându-şi imagina o bucurie mai mare, încât îşi dorea acelaşi lucru pentru Libby. Si apoi, Burke se simţea încă vinovat pentru felul cum se purtase cu ea. Acum, Libby se întorcea şi, din motive diferite, amândoi simţeau o oarecare tensiune.

Când Libby ieşi din aeroport, fu de-ajuns o singură privire pentru a se convinge că femeia era în sfârşit fericită. Era strălucitoare şi privea cu bucurie şi mândrie bărbatul înalt de lângă ea. Libby îşi găsise în sfârşit bărbatul care să-i fie alături toată viaţa şi pe care să se sprijine.

-Asta mi-am dorit, îi mărturisi ea lui Faine când, seara, ieşiră pe terasa casei bunicii. Pentru Gavin, am simţit o mare atracţie fizică. Dar voiam copii, o familie, un cămin, iar el nu. Burke... era tot ce nu era
Gavin... un om puternic, de încredere, dominator fără să fie crud... cu el mă simţeam în siguranţă. Libby oftă. N-ar trebui să-ţi spun toate astea, dar am vrut să-mi închei toate socotelile cu trecutul. Si tu bănuiesc că îţi doreşti acelaşi lucru.

- Da. Burke se simte încă foarte vinovat că te-a lăsat să pleci atunci.

- Stii, replică Libby, dacă privesc înapoi, nici nu mai ştiu ce am simţit pentru el. Cred că am fost într-o asemenea stare de şoc tot timpul cât am trăit aici, încât, în

majoritatea timpului nu eram conştientă de mine. M-am sprijinit pe Burke cât timp Gavin trăia, folosind tăria şi probitatea lui ca pe un scut. Când v-aţi căsătorit, m-am simţit părăsită. Desigur, a fost un magnetism erotic extraordinar... O combinaţie explozivă! Când Gavin a murit, am fost pierdută. M-am simţit atât de vinovată, de parcă eu şi Burke l-am fi omorât. Apoi tu ai plecat, el a venit la mine... iar eu voiam să simt căldura unei relaţii... orice fel de relaţie ar fi fost la fel de bună, cred. Ţi-a povestit ce s-a întâmplat?

- Nu exact, nu. Doar că... aţi încercat să faceţi dragoste. Dar că el... că n-a mers.

- Era îndrăgostit nebuneşte de tine, desigur. Chiar şi atunci. M-am înfuriat, dar mai aveam încă destulă raţiune pentru a accepta situaţia. Am avut o ceartă extraordinară... Doamne, m-a înspăimântat. A deveni rece şi sarcastic... cred că se gândise mult la tot ce se întâmplase şi găsise o soluţie. Pentru că, peste câteva zile, am avut din nou o discuţie. Mi-a arătat cât de falsă era situaţia noastră şi mi-a spus că are de gând să te caute, să te roage să-l primeşti înapoi. Iar eu m-am hotărât să mă întorc acasă. Probabil a realizat că ceea ce se petrecea între noi nu era dragoste. Altfel nu s-ar fi căsătorit cu tine.

- Presupun că nu.

- Eu ştiu sigur că nu, zise Libby cu emfază. Vreau să spun, te poţi imagina măritată cu oricine altcineva, acum când ştii bine ce simţi pentru Burke? Eu una ştiu că n-aş putea. Ralph este tot ce mi-am dorit vreodată. E atât de bun şi de plăcut! Fiecare clipă lângă el mă face să mă simt

recunoscătoare. Si apoi, este un iubit atât de minunat...

- Mulţumesc pentru descriere.

Ralph apăruse în spatele lor, prinzându-şi tandru soţia de talie.

- Este irig, continuă el. Haidem înăuntru. Toţi trei intrară în casă, unde îi aşteptau Burke şi Ellen. Mai târziu, stând în pat şi sorbind dintr-un pahar cu lapte cald, Faine îi povesti lui Burke dialogul avut cu Libby.

- Mă bucur că Libby a găsit ce şi-a dorit. Ţi-am mai spus că sarcina ţi se potriveşte foarte bine?

- Nu eşti gelos? îl întrebă ea, zâmbind.

- Numai când Ralph te sărută pe obraz. Nu-mi place ca alt bărbat să te atingă. Eşti numai a mea, trup şi suflet. Te las stăpână pe propria minte, dar restul este al meu. Faine se întinse şi-l îmbrăţişă. Pasiunea lor reciprocă era ceva rar şi încântător, dar mai importată era încrederea totală care domnea între ei.

îi spuse ce gândea, iar Burke zâmbi.

- Mai importantă? Spui asta acum, dar să vedem ce vei crede peste... să spunem douăzeci de minute. Eşti atât de senzuală şi de delicată, draga mea, încât nu ştiu ce îmi place mai mult la tine. Iubeşte-mă acum şi pentru totdeauna.

- Da, dragul meu, şopti ea cu hotărârea unui jurământ, încrezătoare că dragostea lor va supravieţui oricărui test.

Sfârşit